

**„Pe mine m-a operat
Sfântul Nectarie”**

Este liberă preluarea textului, în format electronic sau în variantă tipărită – cărți, ziare, reviste, doar cu menționarea sursei.

© Pentru ediția de față, Editura
Areopag

**Descrierea CIP a Bibliotecii
Naționale a României**
**Pe mine m-a operat Sfântul
Nectarie** / vol. coord. de Danion Vasile
; ed. îngrijită de Ciprian Voicilă. - Ed.
a 3-a. - București : Areopag, 2025
ISBN 978-606-9678-97-8

I. Vasile, Danion (pref.)
II. Voicilă, Ciprian (ed.)

„PE MINE M-A OPERAT SFÂNTUL NECTARIE”

Ediția a treia

Volum coordonat de Danion Vasile

Ediție îngrijită de Ciprian Voicilă

Editura Areopag

București, 2025

ὁ
ἅγιος

ΝΕΚΤΑ
ΡΙΟΣ

ὁ ΘΑΥΜΑ

ΤΟΥΡΤΟΣ

În loc de introducere

După tipărirea primelor volume despre minunile Sfântului Nectarie în România, am primit pe adresa redacției o mulțime de scrisori și e-mail-uri de mulțumire pentru ajutorul sfântului. Dar am primit și câteva scrisori în care oamenii au pus întrebări gen: „De ce mama a murit de cancer, deși făcea în fiecare zi acatistul Sfântului Nectarie?” Sau: „De ce copilul meu este în continuare paralizat, când m-am rugat atâta pentru el?” Sau: „De ce Dumnezeu pare că nu răspunde la rugăciunile mele? Și nici Maica Domnului, și nici sfinții?” Tocmai pentru că și unii dintre cei care au citit despre minunile Sfântului Nectarie și-au pus întrebări de acest fel, am considerat potrivit să așezăm, la începutul acestui volum, o scrisoare către sfânt, o scrisoare scrisă de un suflet îndurerat într-un moment de grea cumpănă...

Toți părinții ai căror copii sunt bolnavi și-ar dori să aibă parte de un ajutor minunat, cum este cel descris în mărtu-

riile din cartea de față. Dar pentru un creștin este mai importantă tămăduirea sufletească decât tămăduirea trupească; sau, cel puțin, așa ar trebui să fie. Adică tămăduirea trupească are valoare reală doar dacă este dublată de tămăduirea sufletească. În timp ce tămăduirea sufletească e o binecuvântare de la Dumnezeu chiar și când nu este însoțită de tămăduirea trupească.

Evident, prin tipărirea cărții de față ne dorim ca cititorii să fie întăriți în credință, să înțeleagă că Dumnezeu vrea să fie viu în viețile și în inimile lor. Dar nu intenționăm să prezentăm un îndoielnic șablon al vindecărilor pe bandă rulantă.

Suferința este și rămâne o taină, indiferent de modul în care ne raportăm la ea. Până la urmă, rostul ei este de a ne învăța să zicem, în orice moment: „Doamne, fie voia Ta, nu voia noastră...”

Danion Vasile

Scrisoare către Sfântul Nectarie

Sfinte Nectarie, ajută-mă. Ți-am mai scris și îți scriu încă o dată, te rog, ajută-mă. Am mare nevoie de ajutorul tău. Te rog, ajută-mă să înțeleg taina suferinței... De ce atâta suferință în viața mea, de ce? De ce atâtea lacrimi și atâta durere?

Ajută-mă, Sfinte Nectarie, nu mă lăsa... Am citit despre minunile tale, am citit despre ajutorul pe care l-ai dat altora. Ajută-mă și pe mine.

De multe ori m-ai ajutat atât de repede, încât rămâneam uimit de grabnicul tău ajutor. Uneori m-ai ajutat fără ca eu să îți cer ajutorul.

Dar acum... Știi că m-a biruit întristarea, știi că m-a biruit și deznădejdea. Știi că am fost supărat pe tine, că nu m-ai ajutat să trec mai repede de această încercare.

Vino la mine, Sfinte Nectarie, nu mă lăsa. Vezi lacrimile inimii mele, vezi durerea mea. Știu că ești prieten al celor care îți cer ajutorul, și multă vreme am știut că stai lângă mine și mă ajuți. Dar acum...

Ce se întâmplă, sfinte? Am obosit, am obosit, mă simt slab și lipsit de puteri.

Mi se pare că pe lumea asta răutatea învinge, îi văd pe necredincioși din ce în ce mai puternici și mai mulți, în timp ce pe robii lui Dumnezeu îi văd din ce în ce mai slabi și mai puțini.

Tu știi ce înseamnă să fii prigonit pe nedrept. Parcă în lumea de azi biruie doar oamenii vicleni și răuvoitori. Știu că nu trebuie să judec, ar trebui să nu judec, și totuși o fac. Dar îmi dau seama că o fac din pricina neputinței mele.

Simt nevoia să plâng la picioarele tale, sfinte. Simt nevoia să stau lângă tine și să îți spun durerile mele.

De ce atâta suferință, de ce? Simt că mă scufund. Și, totuși, ești ca o rază de soare trimisă de Dumnezeu în întunericul care se năpustește asupra mea. Să nu mă lași, Sfinte Nectarie, să nu mă lași.

Cred că și ție ți-a fost greu când ai fost umilit și batjocorit de atâtea ori. Cred că și tu ai simțit ce înseamnă să îți ajungă cuțitul la os.

Ajută-mă, Sfinte Nectarie, nu mă lăsa. Ai fost de atâtea ori ca un balsam pentru sufletul meu. Iar acum am impresia că

te ascunzi de mine. Ca și cum m-ai fi părăsit.

Văd că rândurile mele sunt dezlănate. Dar nu îți scriu o scrisoare oficială, ci una de suflet. Scriindu-ți, am nădejdea că ești lângă mine și mă asculți. Așa cum și tu aveai nădejdea că Hristos te asculta atunci când I-ai scris, copil fiind.

Îmi vine să îți scriu o scrisoare fără sfârșit. Aș vrea să mă ții de mână și să nu îmi dai drumul, până la sfârșitul vieții.

Îmi aduc aminte de momentele în care ți-am simțit ajutorul... Cât de bucuros era sufletul meu atunci. Știi bine cum vorbeam altora despre ajutorul tău. Știi bine că nu încercam să țin lumina sub obroc. Parcă acum am nevoie să vin eu la mine, și să mă aud vorbind despre lucrurile pe care le spuneam celorlalți atunci.

Să nu mă lași, Sfinte Nectarie, să nu mă lași. Cred că acum îmi e mai de folos să nu văd că ești lângă mine, cred că Dumnezeu vrea să îmi încerce credința... Dar cât de mult mi-aș dori să te știu lângă mine...

Am vrut de atâtea ori să mă ajuți să înțeleg taina suferinței. Și, cu cât te-am rugat mai mult, cu atât mi se pare că am înțeles mai puțin.

De ce într-un spital, din doi copii la fel de bolnavi, unul se vindecă și unul moare? De ce, când poate pentru cel care s-a vindecat nu s-a rugat nimeni, iar pentru cel care a murit s-au rugat mulți oameni?

Da, știu, orice rugăciune contează, orice rugăciune este ascultată de Dumnezeu, dar nu înțeleg de ce pe unii îi scoate Dumnezeu din încercări imediat ce au început să se roage, iar pe alții nu îi scoate nici după ani de zile de rugăciuni?

Știu că nu trebuie să mă intereseze ce se întâmplă cu alții, ar trebui să mă intereseze doar ce se întâmplă cu viața mea, dar știi și tu cât de greu este acest lucru.

Când vei veni să mă ajuți? Voi vedea oare iarăși ajutorul tău?

Simt că mă scufund pe marea vieții acesteia. Mă simt slab și neputincios.

Roagă-te pentru mine, să mă întâlnească Dumnezeu în credință și în răbdare. Îmi văd credința cât de slabă și de puțină este, chiar ca o trestie bătută de vânt... Parcă atunci când îmi era bine eram un alt om.

Ești ca un loc frumos din copilăria mea, sfinte. Mă uit la icoana ta, atunci

când pot, și îmi descarc sufletul la picioarele tale.

Tot ce m-a ținut în ultima vreme e rugăciunea și legătura cu duhovnicul. Dar, cu toate astea, până acum sufletul meu nu s-a oprit din sângerare. Așa cum se vede pe monitorul unui muribund aflat în spital că abia îi bate inima, așa mă simt și eu. Și mi-e teamă, sfinte, dar această teamă o simt ca pe o parte a unui balan-soar. Iar de partea cealaltă îmi pun puțină credință și puțină răbdare. Și, mai ales, nădejdea că nu mă va lăsa Dumnezeu.

Mă rog din tot sufletul Maicii Dom-nului, să mă acopere cu sfântul ei acoperământ. Mă rog, iară și iară, ca Dumnezeu să mă țină pe calea credinței.

M-a speriat șarpele fricii și al necredinței. Înainte să îi cunosc, îmi era greu să înțeleg încercările prin care treceau apropiați ai mei.

Acum simt că parcă viața ar fi o cursă, în care trebuie să învățăm că nu putem face nimic prin puterile noastre.

Hristos a biruit moartea, cu moartea pe moarte călcând. Și, dacă mă uit în jurul meu, mi se pare că văd că nu biruie puterea lui Hristos, ci puterea bolilor, pu-

terea morții. Dar asta e din cauza necredinței mele, nu-i așa?

Învățăm-mă, sfinte, cum trebuie să gândesc și ce trebuie să fac. Citesc în viețile sfinților și văd cum unii sfinți au vindecat o mulțime de bolnavi, dar ei înșiși au murit după ce au trecut prin boli cumplite. Asta îmi e greu să înțeleg. Oare pe ei nu se puteau vindeca? Ba da, sigur că puteau. Dar alegeau să rabde, și suferința le aducea cunună.

Uneori sunt atât de dezorientat, de parcă vreau cu orice preț să treacă necazul acesta. Apoi, după ce mă rog, îmi dau seama că fiecare suferință își are rostul ei. Am vrut de atâtea ori să înțeleg rostul suferinței... Și tot ce înțeleg este că Hristos e cu noi în orice încercare prin care trecem. Doar ne-a promis că va fi cu noi în necazuri și încercări.

Mă tot gândesc la cuvântul Său despre Fericiți... „Fericiți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia...” Cuvântul acesta îmi dă nădejde. Am avut chiar perioade în viață în care aproape totul mergea bine, și mă gândeam oare în ce fericiți aș putea să mă regăsesc. Acum, când simt greutatea crucii care aproape mă strivește, când suferința aproape mă paralizează, am o fă-

rămă de nădejde că, până la urmă, Dumnezeu o să mă ajute să trec și de asta.

Fii cu mine, Sfinte Nectarie. Fii cu mine, chiar dacă Dumnezeu va îngădui ca această încercare să mă mai apese. Uneori mă gândesc că viața mea e o luptă în care singura miză e aceea de a putea să mă las cu totul în voia lui Dumnezeu, așa cum te-ai lăsat tu.

Iară și iară te rog, vezi puținătatea credinței mele. Vezi cum deznădejdea vrea să mă paralizeze, vezi cum întunericul vrea să pună stăpânire pe sufletul meu. Și ajută-mă, sfinte, încă și încă o dată. Până la capăt, până în ceasul morții mele. Ajută-mă, sfinte, să mă ridic după fiecare cădere, după fiecare ezitare, după fiecare gând sau faptă nepotrivită.

Uneori povara greșelilor și a păcatelor mele este atât de grea, încât îmi vine să renunț la războiul duhovnicesc. Îmi vine să mă predau, să strig că nu mai pot. Dar exact în aceste momente am simțit, nu o dată, cât de delicat vine ajutorul lui Dumnezeu, al Maicii Sale, al îngerilor și al sfinților. În astfel de momente am simțit, și nu o dată, ajutorul tău.

Am stat la picioarele tale și când îmi era bine, și îți mulțumeam din plinătatea

inimii mele. Așa aș vrea să stau și acum lângă tine, chiar dacă mă simt atât de plin de răni și de suferințe.

Ajută-mă, Sfinte Nectarie, nu mă lăsa. Am citit și voi mai citi despre minunile tale. Îmi e greu să înțeleg cum pe unii i-ai ajutat atât de repede, ți-am mai spus și îți spun asta. Aș vrea să înțeleg de ce unii și-au găsit de lucru cu ajutorul tău, iar alții nu. Aș vrea să știu de ce unii s-au vindecat de bolile lor, iar alții nu. De ce unii au avut parte de binecuvântări de tot felul, iar alții nu. Dar, ori de câte ori mă întreb asta, mi se pare că încerc să mă bag unde nu e treaba mea. Mi se pare că tocmai asta e încercarea credinței, că, deși lucrurile par atât de confuze, trebuie să nu-mi pierd credința.

Ajută-mă, sfinte, nu mă lăsa. Ți-am spus, atunci când îmi era bine, că ești o sărbătoare a sufletului meu. Acum îmi e greu să spun asta. Știu că așa a fost, și știu că așa poate fi din nou.

Da, sfinte, m-aș bucura să mă ajuți cât mai repede, aici și acum. Dar știu că poate e mai important pentru mine să rabd. Parcă nu mai am putere să rabd, dar totuși, cu un ultim efort, încerc să

recunosc că, dacă Dumnezeu îmi cere să rabd, trebuie să rabd.

Uneori îmi spun că rabd pentru păcatele mele, că prefer să rabd aici decât pe lumea cealaltă. Și asta îmi dă putere. Dar alteori strig: „De ce, Doamne, de ce?”

Am impresia că, până la urmă, oamenii se împart în cei care la necazuri întreabă cu disperare „De ce?” și cei care spun: „Doamne, fie voia Ta, nu voia mea”.

M-a ajutat foarte mult un cuvânt al unui părinte, care mi-a zis ca la vreme de necaz să zic: „Doamne, eu sunt al Tău, Tu ești al meu, mântuiește-mă, nu mă lăsa”. Știu că Dumnezeu nu e doar al meu, dar e și al meu, ba chiar El e mai mult al meu decât sunt eu al Lui.

Ți-am scris mult, sfinte, dar parcă ți-am scris atât de puțin. Mă uit în urmă. Văd atâtea momente în care m-am rugat ție, în care ți-am vorbit sau ți-am scris. Și parcă de fiecare dată m-ai ajutat, într-un fel sau altul.

Vreau să îți mulțumesc pentru tot binele pe care mi l-ai făcut până acum. Că, dacă nu ai fi fost lângă mine, nu aș mai fi avut putere să mă rog ție. Faptul că ți-am scris parcă mi-a adus puțină lumină în suflet.

Las scrisoarea asta neterminată, Sfinte Nectarie. O să încep să îți citesc Acatistul. Cu cât îl citesc mai des, cu atât mi se pare că e o scrisoare pentru tine. Deși mi-e greu să îți citesc acatistul acum, când e atât de apăsătoare suferința. Și totuși, încerc să îți zic: „Bucură-te”, chiar dacă inima mea e plină de lacrimi. Chiar dacă durerea nu îmi va trece prea curând. Pentru că am nădejdea că, dacă îmi este de folos, și azi poți ridica povara durerii mele. Chiar azi mă poți duce la limanul pe care îl aștept de atâta vreme. Dar știu și că, dacă Dumnezeu îngăduie să mai sufăr, vei fi lângă mine. Nu mă vei lăsa singur.

Bucură-te, Sfinte Nectarie.

„Mi-a spus Sfântul Nectarie că m-a operat”

Ioan Casian Fărcaș

Într-o dimineață m-a durut burta tare, și n-am mâncat nimic. N-am vrut să mănânc nimic. Peste o oră, am vărsat sânge. Da' nu m-am speriat. Am chemat-o pe buni, și a văzut, a sunat-o pe mami, a venit de la lucru și m-a dus la spital.

Am fost la spital după ce am vărsat sânge. După aia, nu știu ce mi-au pus pe nas, o seringă din aia, gigantică, și mi-au pus un aparat pe gură, cu un televizor. Am crezut că arată desene, dar nu, arată ce am eu în stomac. Dar nu-i frumos, să se vadă acolo mâncarea zdrobită. Nu era frumos. De acolo m-au dus la Cluj, cu salvarea. Tati s-o cazat acolo, la (familia – n.n.) Fratiuc, și acolo a dormit. Eu cu mami eram la spital și stăteam acolo, dormeam, mai povesteam cu mami. Acolo mi-au făcut ligaturile. Când m-am trezit, nu mi-a plăcut că aveam voie să beau doar apă și ceai, nu aveam voie nimic să mănânc. Nu aveam nici televizor pe-acolo. Numai că mă uitam pe afară, dar nu

aveam voie să mă duc la baie. Numai a treia zi am mâncat un pic de pâine și mai târziu mi-a adus tati de la magazin un iaurt Activia. Am ieșit din spital, am venit acasă.

Părintele Nectarie de la mănăstire de la Recea mi-a zis să mă rog Sfântului Nectarie: „Sfinte Nectarie, dacă trebuie să mă operez, să mă operezi tu, dacă nu, să mă vindeci.” Și în fiecare seară la rugăciune îmi spuneam mulțumirile, și mă rugam așa.

Într-o seară, după ce mi-am spus rugăciunile, după ce m-am rugat la Sfântul Nectarie, nu în vis, mi-a spus Sfântul Nectarie că m-a operat: „Băiete, eu te-am operat”. Eu le-am zis părinților mei ce am auzit. După câteva zile, iarăși mi-a zis, tot același lucru. Mami nu m-a crezut, a crezut că îi păcălesc. Ne-am dus la o biserică și mami l-a întrebat pe părintele Vasile dacă mint. Dar părintele, după ce m-a spovedit, i-a spus că nu mint. Și ne-am dus la doctor, după ce mi-a spus Sfântul Nectarie așa. Prima dată am scăpat de operație, că am avut viermi. A doua oară iar am scăpat, și a treia oară ne-am dus acolo, la spital, și au zis doctorii că ce am făcut, că nu mai aveam varice. Și atunci

am venit acasă de la Cluj. Acasă ce am făcut? Mi-am spus în fiecare seară rugăciunile, înainte să mă culc. Apoi am fost la mai multe mănăstiri. Asta a fost.

(Nota editorului: *Casian este un copil, și mărturia lui arată cât se poate de clar acest lucru. Am avut de ales între a o include sau nu în carte. Dar am preferat să o facem, chiar dacă este foarte simplă, tocmai pentru că, deși majoritatea elementelor se găsesc în relatările mai ample ale părinților săi, totuși copilul a fost primul mărturisitor al minunii Sfântului Nectarie, chiar și când părinții săi se îndoiau de ea.)*

„Planul lui Dumnezeu era altul”

Adriana Fărcaș

Mă bucur că pot să stau de vorbă cu mama lui Ioan Casian Fărcaș, unul dintre copiii care au simțit în mod deosebit ajutorul Sfântului Nectarie din Eghina. Pentru început, v-aș ruga să vă prezentați.

Mă numesc Fărcaș Adriana și sunt din Târgu Mureș. Vreau să dau această mărturie ca să fie de folos celor care o vor citi. Ioan Casian s-a născut în 2009, pe 27 ianuarie. Înainte să se nască, ne-am uitat în calendar și am zis să-i punem un nume de sfânt. Trebuia să se nască prin februarie, cam pe 17 februarie. Am văzut că la sfârșitul lunii februarie era praznicul Sfântului Ioan Casian. Când eram gravidă în ultima lună, o maică de la Mănăstirea Tismana era internată aici, la un spital din Târgu Mureș. Cumnata mea era cu ea în salon. Maica ne-a zis să-i spunem Ioan Casian, pentru că așa-l cheamă pe sfânt, Sfântul Ioan Casian. Atunci așa i-am pus numele. Eu am vrut să-i spun doar Casi-

an. Dar, dacă așa ne-a spus maica, așa i-am pus numele: Ioan Casian.

Este singurul copil pe care îl aveți?

Noi mai avem un copil mai mare, Vlad, care acum are 21 de ani. După prima naștere, zece ani n-am vrut să mai avem copii. Pe urmă am început să ne mai gândim la un al doilea copil, dar a venit abia după patru ani și jumătate. Cu Vlad n-am avut nicio problemă. Dar cu micuțul... așa a fost să fie. Cu el am avut probleme de când s-a născut.

Înainte de naștere nu ați știut despre ele?

Abia la naștere am aflat de aceste probleme, nu înainte. Numai Dumnezeu știe lucrările Lui. S-a întâmplat ca fătul să fie așezat transversal în pânțe. Doctorul mi-a spus cu o lună înainte de naștere: „Nu se pune problema unei nașteri normale. Trebuie intervenit prin cezariană.” Multe femei cer cezariană, să nu nască cu dureri. Dar e mai bine să nască normal, dacă nu sunt probleme.

Da, din păcate din ce în ce mai multe femei aleg să nască prin cezariană pentru a fugi de crucea nașterii normale. Dar această opțiune nu este justificată

dacă nu există probleme reale din punct de vedere medical.

La mine au fost. Le-am cerut să mă adoarmă, pentru că am probleme cu coloana, și să nu-mi facă injecție în coloană. Că am mai avut o intervenție chirurgicală înainte și mi s-a făcut injecție cu anestezie în coloană și m-a durut capul tare și m-am simțit foarte rău pe urmă. Dar, nimic nu-i întâmplător. Pentru că, dacă acest copil se naștea normal, vă dați seama ce era din el... Cum avea răni pe tot corpul, toată pielea i-ar fi venit jos de pe el, prin forță... Dar, așa, l-au scos din burtă ca pe un bibelou.

Cum ați reacționat atunci?

A fost un șoc mare pentru toți, atunci. Eu eram adormită la naștere, n-am știut nimic. Soțul meu, părinții noștri, toți au fost foarte șocați când l-au văzut cum arată. Doctorii nu știau ce are. Se tot uiau pe calculator, în cărți de specialitate... n-au mai văzut așa ceva până atunci. Copilul s-a născut cu o boală rară de piele, ihtioză congenitală. Este o boală foarte rară, un caz la 300.000 de nașteri. Avea răni pe tot corpul, i-au dat antibiotice, ca să se vindece. Eu am aflat abia noaptea.

Auzisem că are ceva copilul... și a doua zi m-am dus să-l văd în incubator.

Dar nu v-ați supărat când ați aflat care e situația?

Supărarea a fost foarte mare, pentru că de obicei nașterea unui copil vine cu bucurie, dar el a venit *altfel*... A fost un necaz foarte mare, disperare pentru toată familia, părinți, bunici, frați... Dar nicio-dată nu mi-am pus întrebarea: „De ce noi? De ce trecem noi printr-o astfel de încercare?”

Mulți dintre noi ne punem această întrebare când trecem prin momente grele. Puțini au tăria să vadă și să rabde toate necazurile, lăsându-se în voia lui Dumnezeu. Important e să depășim însă ispitele, cârteala, deznădejdea.

N-am vrut ca fratele lui să îl vadă, ca să nu aibă un șoc, dar el a insistat, și, când a venit la spital și l-a văzut, m-a întrebat: „Mami, ce o să zică copiii? O să râdă copiii de mine, ce frate am.” Era supărat și el, bineînțeles.

Nu e de mirare.

Ne-am supărat și noi, nu spun că nu ne-am supărat. Ne-am supărat foarte tare, că ne era frântă inima. Dar nu m-am răzvrătit, nu am cerut un răspuns:

„Doamne, de ce mi s-a întâmplat mie asta, ce-am făcut eu?” Niciodată nu m-am gândit la asta. Și ne-am rugat, că și înainte mergeam la biserică. Și înainte eram credincioși, de mici copii, dar nu țineam rânduiala cum o ținem acum, cu post și celelalte. La mine în casă, unde m-am născut eu, părinții mei nu țineau post. Bunica mea mă ducea la biserică, ascultam slujba, dar nu era suficient. Ce înțelegeam, ce nu înțelegeam... ce eram atentă, ce nu eram atentă... Dar nu țineam rânduiala cum trebuie, cu post, cu rugăciune. Ziceam doar *Îngerele, Tatăl nostru...* După ce ne-am căsătorit, mergeam împreună la biserică cu copilul celălalt, aproape în fiecare duminică, dar cam atât...

Practic, această încercare v-a făcut să vă apropiați mai mult de Dumnezeu, nu?

Noi am mai avut o problemă în familie înainte să-l nasc pe Ioan Casian, și atunci ne-am apropiat cel mai mult de Dumnezeu. Cu vreo cinci ani înainte să se nască copilul am mai avut o problemă și atunci ne-am apropiat de Dumnezeu, iar când a fost problema cu copilul și mai mult.

E mare lucru că ați reușit să înțelegeți lecția necazurilor. Unii nu înțeleg că încercările vieții au sens.

Asta s-a văzut în mai multe rânduri. În spital, după ce nasc, unele femei fac depresie post-natală. Eu, cu toate problemele pe care le aveam, le încurajam și le dădeam sfaturi. Dar nu știu de unde-mi venea atâta putere. Că eu, cu ce problemă mare avea copilul meu, o încurajam pe alta, căreia nu-i sugea copilul la piept.

O situație aparent absurdă...

Când am văzut cum arată Casian la naștere, m-am gândit: „Cine știe cât o să stăm în spital!” Eu niciodată nu mi-am pus problema că el n-o să mai trăiască, deși... medicii erau sceptici.

Dar ceilalți din familie ce au spus?

Tatăl meu a venit într-o zi la mine. Unul dintre ginecologi, care-l cunoștea, i-a zis că n-are șanse copilul să mai trăiască. Am văzut după ce-a stat de vorbă cu el cum s-a schimbat la față tatăl meu. L-am întrebat: „Tată, ce ți-a spus?” Bineînțeles că pe loc taică-meu nu mi-a zis ce-a vorbit cu medicul. Am aflat mult mai târziu. I-am spus atunci: „Indiferent ce ți-a spus, nu-l asculta! Dumnezeu are putere mai mare!”

Până la urmă, asta a fost o mărturisire de credință.

După naștere, medicii l-au dat pe prunc cu tot felul de creme, l-au pus la incubator. Dar, cu toate astea, a făcut o infecție. Cam la vreo șapte zile de la naștere a început să aibă febră. A făcut septicemie cu *Klebsiella*¹, i-au fost administrate din nou alte antibiotice pe vena ombilicală, dar tot nu-i scădea febra. Nimeni nu ne zicea nimic. I-am întrebat pe doctori: „Nu se face o comisie? Uite cum arată copilul ăsta! De ce nu sunt mai mulți ochi, mai multe capete care să gândească?” Au zis că nu există așa ceva.

Câteva zile, vreo cinci-șase zile, a avut febră. Doctorii nu ne spuneau nimic, că nu știau ce să ne spună. Și rugăciunile

¹ Conform Dicționarului medical (<http://dictionar.romedic.ro/klebsiella>), *Klebsiella* este un gen bacterian constituit din bacili gram negativi din familia enterobacteriaceelor. Se izolează de obicei în materiile fecale ale omului și animalelor. Patogenicitatea sa se manifestă la nivelul aparatului respirator, digestiv și genito-urinar. Specia cel mai frecvent izolată la om este *Klebsiella pneumoniae* (sau bacilul Friedlander) care determină pneumonii la persoanele tarate (diabet, alcoolism, vârstă înaintată etc.) (n. ed.).

mergeau, noi ne rugam toată lumea: bunici, părinți... Toți eram distruși. Și părintele nostru duhovnic se ruga pentru el. Aveam o cruce de la Ierusalim și am pus-o deasupra incubatorului și... nu ne-a mai rămas decât să ne rugăm. Într-o zi, cam la zece zile de la naștere, m-au sunat de la terapie intensivă să mă duc să-l alăptez. Nu mi-a venit să cred! Că până atunci eu mă mulgeam, dădeam laptele la doamnele asistente și i-l administrau cu seringă. Și nu-mi venea să cred că pot să mă duc să-l alăptez. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că am avut și lapte, că sunt sigură că foarte mult l-a ajutat laptele, e ca un medicament pentru copil.

Da, acesta e un lucru de care din păcate unele mame nu țin seama, cred că laptele praf poate substitui laptele matern, și renunță să alăpteze doar pentru a se reintegra cât mai repede ritmului vieții sociale obișnuite.

În ciuda stării pe care o avea, cât de grav părea că este copilul, ne-am externat după douăzeci și trei de zile. Rănille, practic, s-au curățat, s-a curățat pielea. I-a căzut pielea uscată. I-a rămas o piele subțire, subțire. Îl dădeam cu cremă. Dar nu mai erau răni. În momentul în care am ie-

șit cu el din spital, nu mai avea deloc răni. Pe atunci nu ne-am rugat Sfântului Nectarie. Ne-am rugat Maicii Domnului și Bunului Dumnezeu să-l salveze. Dacă ni l-au dăruit, să-l salveze. Și atunci, am promis Maicii Sfinte că, dacă ajută să-l scape, să fie copilul ei, să fie un slujitor al ei, să se facă preot, călugăr, ce va vrea Dumnezeu. Nici nu m-am gândit că pot să-l îmbrac pe copilul ăsta după douăzeci și trei de zile cu haine. La cum arăta pielea lui când s-a născut, nu m-am gândit că plec acasă din spital mai repede de trei luni de zile.

Am primit de la cineva apă din râul Iordan. Am dat la toate celelalte mămici din salon. Copiii lor erau toți la terapie intensivă, la incubatoare. Unul avea probleme cu inima, trebuia operat pe inimă, altul era născut prematur, cu un kilogram și ceva... Eu la toate le-am dat apă din Iordan. Ele se mulgeau în cameră, într-un borcânel, și puneau în el și puțină apă și dădeau la asistentele de la terapie intensivă care le dădeau la copii. Pentru credința acelor mame, toți copiii de acolo s-au făcut bine! S-a văzut puterea lui Dumnezeu.

După ce am venit acasă, pe zi ce trecea, copilul se făcea tot mai bine. Cel mai important a fost pentru el ajutorul de la Dumnezeu... Casian a fost botezat la patruzeci de zile de la naștere și l-am dus la împărtășanie în fiecare duminică... Acest copil așa a crescut: cu biserica, cu Sfânta Împărtășanie. Duminica era pentru el sfântă, trebuia să mergem la biserică și la împărtășanie. Am fost și prin țară, pe la mănăstiri cu el, la Prislop, la Sâmbăta, la Sfântul Ioan Casian, în Dobrogea, la Mănăstirea Sfântul Andrei, la Dervent... În multe locuri am fost.

Toți părinții aflați în situații similare cu copiii lor au de ales: ori aleargă în disperare numai la doctori, ori caută ajutorul lui Dumnezeu.

A doua încercare cu el a venit când avea un an. Făcuse pneumonie, răceală. Am mers să-l vadă medicul pediatru din spital și i s-a părut că are splina mărită. I-a făcut niște analize, din care a reieșit că este foarte anemic. Și ne-a internat la spital, la hematologie, bănuind că are leucemie. Iarăși am fost distruși: „Doamne, dacă mi l-ai dat, nu poți să mi-l iei acum, la un an!” Asta se întâmpla după ce părea că am depășit problemele de sănătate,

după ce am trecut prin ce am trecut... Cu pielea... mai trebuia doar să-l dăm cu cremă și să avem grijă de el. Noi, femeile, ne dăm cu cremă și nu considerăm asta o povară pentru noi. În afară de creme, pentru pielea uscată a mai făcut băi cu amidon, sare de mare, argilă, gălbenuș de ou, dar astea sunt simple. Când am auzit de leucemie, de ce bănuiau medicii... Mie nici nu mi-a trecut prin cap așa ceva! I-a făcut analizele și nu s-a confirmat ceea ce bănuiau medicii, dar ne-au trimis la Cluj, pentru că acolo sunt specialiști în domeniu. Ei au constatat că are un cavernom portal, o tromboză pe vena portă. Bănuiesc că de la naștere, când a fost cateterizat ombilical, atunci s-a format acea tromboză. Am fost la Cluj, i-au făcut endoscopie digestivă, nu avea varice esofagiene, dar i-au făcut ecografii și au constatat că are cavernom portal, hipertensiune portală și tromboză pe vena portă. Ne-au trimis la spitalul de adulți din Cluj, unde era un singur medic. Copilul avea cam un an, un an și trei luni... dar îi trebuia un eco Doppler pe vena portă, să vadă doctorul dacă permite intervenția la vârsta asta. Buletinul ecografic arată că transformarea de pe vena portă s-a reca-

nalizat. Vena s-a recanalizat și nu se pune problema unei intervenții. Ne-au trimis acasă fără niciun tratament medicamentos. Îl mai țineau sub observație pe copil, să-i mai facem ecografii...

Două tipuri de analize, două verdicte.

Ceea ce arăta ecograful era una, eco Dopplerul arăta alta, deși erau aproape una de alta, bineînțelese. Atunci ne-am rugat mult. Soțul meu s-a rugat foarte mult la Sfântul Nicolae, la biserica din Cluj. Noi eram internați în spital, iar soțul meu stătea la cineva în Cluj, era cu noi. Și soțul meu este un om credincios, și foarte rar se mai găsesc bărbați care să se roage așa cum s-a rugat el pentru copil, de când s-a născut.

Poate că toate tinerele care vor să se mărite ar trebui să se gândească la faptul că, la un moment dat, omul pe care îl aleg va avea de înfruntat în viață situații de cumpănă, în care, dacă nu este credincios, e puțin probabil să meargă mai departe cum trebuie. Asta a fost important în cazul soțului dumneavoastră, mai ales pentru Casian.

Într-o dimineață, anul trecut, fără niciun simptom, a vărsat sânge. Era 3 no-

ieembrie 2014, în prima zi de vacanță de la grădiniță. A vărsat sânge când noi eram la lucru, amândoi. El era singur acasă, era în curte cu bunicii. Dar starea lui era bună, nu s-a speriat și nu era leșinat..., era ca și cum ar fi vomitat ceva normal. El e așa de matur... zice: „N-am tras apa, am chemat-o pe buni să vadă cum am vomitat.” N-a intrat în panică, deși încă nu avea șase ani. Dar, cum a fost atâta prin spitale...

Puțini copii sunt atât de puternici.

Am vorbit foarte mult cu el și-i povesteam... pentru că altfel nu stătea, că nu avea răbdare atâta, ca să stea închis acolo în spitale, cu tratamente, cu perfuzii... Asta l-a maturizat foarte mult pe copil, care a și crescut printre adulți. Starea lui era bună. Am venit de la lucru. Ne-am speriat, dar nu atât de tare, că nici nu am bănuț ce are. L-am dus la spital și acolo i-au făcut tot felul de analize, să vadă de unde vine sângele. Tot îmi ziceam că i-am dat ibuprofen – mă gândeam că probabil de la asta au apărut complicațiile. Casian era în tratament stomatologic. O măseluță i-a făcut probleme, îl durea foarte tare și i-am dat vreo trei zile ibuprofen, ceea ce nu avea voie să ia, la boala lui. I-au pus

sondă, să vadă dacă nu vine de la stomac sângerarea... și până la urmă s-au gândit să nu aibă varice esofagiene. I-au făcut endoscopie pe gură, endoscopie digestivă. Se vedea pe cameră că din varice curge sânge. Am văzut și eu. Aici în Mureș nu sunt specialiști pe partea asta. Sunt specialiști foarte buni pe partea de inimă, dar pe partea asta nu sunt. S-a vorbit la Cluj să ne primească de urgență, să-i ligatureze varicele. Îi era pusă viața în pericol. I-au administrat medicamente, i-au dat o pungă de sânge și ne-au pus pe terapia intensivă, să mergem direct la Cluj, la UPU-SMURD², unde a fost așteptat și primit de niște oameni extraordinari! Ne-au explicat care este problema, să nu intrăm în panică: „Uitați, o să-l intubăm, să nu vă speriați când o să-l vedeți cum arată!” Pe urmă au crezut că au să-i facă operația pe gură. În timp ce ei îl sedau la UPU-SMURD, eu m-am pus în genunchi. Nu mă interesa cine se uita la mine. Eram disperată. Eu am fost cu salvarea cu el,

² Unitate a Spitalului Clinic Județean de Urgență. Pe raza județului Cluj este singura Unitate de Primiri Urgențe, care are afiliată și unitatea pre-hospitalicească SMURD (n. ed.).

am mers până acolo. M-am rugat întruna și în salvare, l-am sunat și pe părintele nostru duhovnic, ca să se roage pentru el.

Asta e foarte important, ca duhovnicul să fie aproape în momentele de cumpănă.

Am sunat și o fostă colegă de clasă, care este preoteasă, soția unui preot de la noi, nici nu mai știu pe cine am sunat: pe o prietenă de-a mea, care avea duhovnic la mănăstire, pe la mănăstiri, am sunat câteva maici care au fost la Ierusalim împreună cu Vlad, cu fratele lui Casian, în urmă cu doi ani, și am păstrat legătura – ca să se roage pentru el! Toată lumea să se roage pentru el! Soțul meu a venit cu mașina noastră. Eu cu copilul am ajuns cu salvarea, dar soțul meu încă nu sosise acolo. A ajuns la jumătate de oră după mine. Noi, cu salvarea, am mers repede. La asta m-am gândit: tot timpul ești în pericol cu dozele astea de sedare, doctorii pot să greșească, pot să-ți dea o doză mai mare, ceva... A stat la sedare mai mult de o jumătate de oră, ca să fie adormit și intubat pentru operație. Trebuia intubat, ca să nu verse în timpul operației. Am cerut ajutorul tuturor sfinților!

De multe ori, sfinții întorc lucrurile cum nici nu ne-am fi gândit.

Eram la UPU-SMURD de copii, unde am găsit oameni minunați, care lucrează cu mult suflet. După ce l-au intubat, l-au sedat și l-au dus cu salvarea la un spital de adulți, că numai acolo se făceau ligaturile. Era târziu, era noaptea, nu știu cât era ceasul, 11.00, liniște, nu era nimeni pe acolo, numai cei de gardă. Erau doctorul Tanțău, doctorul Mercea Voicu și o doamnă doctor. Știau că venim, ne-au așteptat și l-au dus direct în sala de operație. Atunci a ieșit doamna doctor cu un formular, să-l completăm. Și ne-a spus: „Știți că se poate ca sângerarea să se oprească sau se poate să nu se oprească.” Atunci am intrat în panică, pentru că până atunci n-am realizat că era chiar așa de mare pericol. Doamne, dar cum să nu poată să-i oprească sângerarea? M-am uitat la soțul meu. Am zis: „Semnăm. Cum să nu semnăm?! Nu se poate să nu se poată opri sângerarea!” Dar a intrat o frică în noi... Nu ne venea să credem că e adevărat.

Când a început operația, noi eram amândoi afară pe hol. Ne-am pus în genunchi și ne-am rugat și am chemat în

ajutor pe toți sfinții pe care îi avem în casă în icoane: pe Maica Sfântă, pe Sfântul Nectarie, pe Sfântul Ioan Rusul, pe Sfântul Ioan Casian, pe Sfântul Adrian, pe Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil, pe Sfânta Paraschiva... Pe toți sfinții pe care-i avem în casă i-am chemat în ajutor, ca să lucreze împreună cu medicii și să fie mâna lor în mâna medicului, să facă ceea ce trebuie să facă, să-l salveze pe copilul nostru. Dar au fost momente... în care parcă simțai că înnebunești.

Unii cred că viața creștină e așa, diafană, blândă, senină... În realitate trecem prin ispite care ne aduc la limita răbdării.

Eram pe hol, în fața sălii de operație, și deodată se deschide ușa și de afară vin doi angajați ai spitalului, îmbrăcați în halate gri, cu mănuși albe. Erau de la morgă. Și am zis: „Ce caută acolo?” Atunci am simțit că ne fuge pământul de sub picioare. Am crezut că s-a întâmplat ceva cu copilul meu. Zice unul: „Am venit să luăm ceva din sala de operație.” Zic: „Dar ce să luați? Că numai copilul nostru e acolo!” Nu ne-au răspuns nimic. Nu răspundeau nimic! Au intrat acolo, în sala de operație.

Cred că au fost momente de coșmar.

Noi stăteam și așteptam și strigam la Maica Sfântă: „Maică Sfântă, ce ne faci? Ce faci cu noi? Te rog să-l salvezi! Nu se poate să se întâmple *așa ceva!*” Se apropia Sfântul Nicolae, se apropia Crăciunul... să ne ia copilul?! Eram înnebuniți de cap! Deodată se deschide sala de operație și doctorița zice că operația a decurs cu bine și copilul este în siguranță... Nu-mi venea să cred că este adevărat! Nu-mi venea să cred! Am tras o spaimă... Nici acum nu știu ce căutau cei doi acolo. De ce au intrat? Că nu au mai ieșit de-acolo. Au ieșit pe altă parte? Nu știu! Nu știu... Chiar i-am zis părintelui nostru și mi-a zis că a fost o ispită.

Tocmai asta face duhovnicul, pune degetul pe rană, arată cum trebuie să ne raportăm la orice încercare prin care trecem.

Operația a reușit, ligaturile au fost făcute și urma să-l scoată din acel spital, să ne transfere din nou la UPU-SMURD de copii, că acolo era tratat corespunzător vârstei lui. Nu puteau să-l țină unde s-au făcut ligaturile, în spitalul de adulți, l-au mutat. Dar și acolo unde l-au mutat a fost

tratat foarte bine! A fost îngrijit foarte bine copilul. Așteptam, ne rugam să se trezească. S-a trezit. Afară, pe holuri, erau numai părinții sfârșiți de puteri, cu copiii la terapie intensivă, care așteptau, așteptau... Noi, după două zile, am plecat de acolo; dar, din păcate, am fost singurii care am plecat pe picioare. Restul copilașilor, din păcate, s-au stins. Părinții lor, care au rămas fără copii, erau distruși.

Ne-a ajutat Dumnezeu să scăpăm și de acolo. Am venit acasă. S-a rezolvat problema, pe moment. I-a fost salvată viața, dar trebuia eliminată cauza – tromboza aceea pe care o avea pe venă. Ca urmare a ei s-au format acele varice, care s-au spart. Am pornit rugăciunile. Am fost într-una pe la biserici și mănăstiri, la maslu... Am fost la masluri la Boroaia, am fost la părintele Justin Pârvu, la Mănăstirea Petru Vodă. Nu ne-a văzut părintele, că era bolnav. Era la mănăstirea de maici. Acum, după întâmplarea asta, după 2014, am fost la mormântul părintelui. Atunci, era și revelion, am fost la rugăciune noaptea. Am avut așa niște sărbători... n-aveam chef de nimic! Eram desperați. Peste tot locul am fost să cerem ajutor și binecuvântare de la sfinți pentru el. Am fost

la Sighișoara, unde s-a făcut un maslu numai pentru el, cu moaștele Sfântului Nectarie, de la o mănăstire. Am fost la București, la moaștele Sfântului Nectarie, la Mănăstirea Radu Vodă. Și la Prislop am fost cu el. La Crăciunești, părintele nostru duhovnic, părintele Vasile, a făcut maslu numai pentru el, cu mai mulți preoți. Am trimis multe pomeni pe la mănăstiri. La peste douăzeci de biserici și mănăstiri mergeau rugăciunile pentru el. Cu cât mai multă lume se roagă pentru un bolnav, cu atât mai multă putere primește.

Când ești la limita răbdării, în focul necazurilor, e mare lucru să simți sprijinul celor care se roagă pentru problema ta.

În decembrie 2014 am făcut un *angio CT* – tomografie computerizată cu substanță de contrast – și s-a confirmat tromboza. Am mers cu rezultatele la profesorul chirurg Ciuce Constantin, medicul care trebuia să-l opereze. Acesta e un doctor cum n-am mai întâlnit în viața mea, care toată ziua e în sala de operație și salvează vieți. El ne-a spus: „Nu-i de joacă. Cu asta nu-i de joacă. Singura soluție este operația.” El ne-a explicat ce are de

făcut, cam ce se gândește că ar trebui să facă, dar că toate astea sunt presupuneri, toate analizele astea sunt presupuneri, nimic nu-i clar, și doar când deschide și vede ce-i acolo va hotărî ce face. Punea problema să-i scoată și splina, că-i distrugea trombocitele. Splina este responsabilă cu imunitatea. Automat trebuia să-i cumpărăm și niște vaccinuri. Ne-am interesat și pentru astea, pentru că, în cazul când se scoate splina, trebuie administrate trei vaccinuri: anti-tetanos, anti-meningită și încă unul, nu mai știu exact care. Părea destul de mare problema. Copilul era deja slăbit, era slab, la vârsta lui avea 17 kg. Era greu să treacă printr-o operație așa de mare... Foarte frică ne-a fost de operație.

Am fost programați la operație pe 3 februarie 2015. Eu m-am dus cu toate analizele făcute. Pentru că am fost internați la un spital de adulți, și eu, când merg la doctor, merg după mine cu ce analize aveam, cu toate hârtiile, cu tot istoricul lui. Au văzut din analize că copilul are doi paraziți: giardia și *Hymenolepis nana*³. S-au sfătuit între ei și după patru

³ *Hymenolepis nana* este un parazit specific al omului, foarte greu de combătut. Viermii adulți

ore mi-au spus că ne lasă acasă. Este o operație foarte grea și nu riscă să intre în operație cu giardia, pentru că este pericol să facă stop respirator în timpul operației. Într-un fel ne-am bucurat pe moment, ca niște copii ne-am bucurat: „Bine că plecăm acasă! Pe moment, am scăpat!”

Ne-am gândit atunci: oare nu ne-am rugat destul? Oare Dumnezeu ne mai dă timp, să ne rugăm mai mult? Nu știam cum să interpretăm asta. Am continuat rugăciunile. Bineînțeles că noi ținem post. Am ținut așa cum se ține rânduiala – n-o făceam până acum câțiva ani. Copilul se ruga în fiecare seară.

În timp, un copil care trece prin probleme și învață să vorbească cu Dumnezeu și cu sfinții, e mai câștigat decât unul sănătos, care trece prin viață ca prin apă, fără să Îl cunoască pe Hristos...

Părintele Nectarie de la Mănăstirea Recea, unde sunt și moaște ale Sfântului Nectarie, o părticică, i-a spus copilului să se roage așa: „Sfinte Nectarie, dacă trebu-

trăiesc în tractul digestiv, dar larvele pot fi găsite aproape în orice organ. Omul poate fi gazdă definitivă sau gazdă intermediară pentru tenii (n.ed.).

ie să mă operez, să mă operezi tu. Și, dacă nu mai trebuie, să mă vindeci.” Eu m-am gândit atunci: „Cum să nu mai trebuiască? Dacă ne-a zis doctorul că trebuie, trebuie, e singura soluție...” Eu așa m-am gândit, în prostia mea.

E de înțeles această atitudine.

Copilul se ruga așa la Sfântul Nectarie în fiecare seară, după ce zicea mulțumirile. Că în fiecare seară el trebuie să spună mulțumirile la fiecare sfânt. Și așa spune: „Maică Sfântă, îți mulțumesc. Iisuse Hristoase, Bunule Iisuse, Îți mulțumesc. Sfinte Nicolae, îți mulțumesc. Sfinte Nectarie, îți mulțumesc. Sfinte Ioan Rusul, îți mulțumesc. Sfinte Ioan Casian, îți mulțumesc. Sfinte Ioan Botezătorul, îți mulțumesc. Sfântă Paraschiva, îți mulțumesc. Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil și Rafail, vă mulțumesc.” Și mai spune: „Toți îngerii, heruvimii, serafimii, apostolii, îngherașii, cuvioșii, toată oastea cerului și toată oastea Domnului și toate puterile cerului, vă mulțumesc și ajutați-mă la operație.” Asta zicea în fiecare seară. Și pe urmă spunea: „Sfinte Nectarie, dacă trebuie să mă opereze, să mă operezi tu. Și, dacă nu mai trebuie, să mă vindeci.”

Când am fost cu copilul la Sfântul Nectarie la București, am fost și la părintele Ilie Lăcătușu. Acolo, în cimitir, era o coadă foarte mare. Când am văzut că este atâta lume, ne-am gândit că nu mai aveam timp să ajungem înapoi acasă în aceeași zi. Că noi am fost, în jurul Mănăstirii Radu Vodă, și la alte biserici, la Sfântul Spiridon sau la Sfântul Pantelimon, nu mai știu exact. Am ajuns și la părintele Ilie Lăcătușu. Când am văzut că e atâta lume, ne gândeam să plecăm, că am zis: „Aici stăm până diseară, nu mai putem merge...” Ne-a zis o doamnă: „Puteți merge în față cu copilul.” Am mers în față și am rugat pe cine era la rând: „Ne lăsați? Că uite, trebuie să meargă copilul la operație!” Și ne-au lăsat să intrăm. Și am zis: „Uitați ce probleme avem!”, i-am zis domnului care era acolo. Și a zis: „Vai! Trebuie să-i scoată splina? Splina este armonia în tot corpul. Îi strică armonia din tot corpul!” Copilul s-a închinat, a intrat înăuntru, în capelă. El ne-a zis că trupul părintelui Ilie e ca un păpușoi, ca o păpușă bărbat. Dar nu s-a speriat că a văzut sfintele moaște întregi.

În fiecare dimineață, de când s-a botezat, noi îi dăm prescură și apă sfințită

– prima protecție! Asta luăm toți din familie. Îi dădeam ulei de la maslu. A fost cineva în Grecia, la Sfântul Nectarie, ne-a adus ulei. Îi dădeam copilului în fiecare zi picături de ulei în gură. Pâine sfințită, apă sfințită și ulei sfințit. Și făceam cruce pe burtă, acolo, cu ulei sfințit de la Sfântul Nectarie, cu ulei de la Sfântul Ioan Rusul. Am în casă cred că cincisprezece feluri de uleiuri de peste tot și cu de toate îl dădeam.

Acum trei ani, soțul meu a fost și el în Grecia, la Sfântul Nectarie. Așa de mult mi-aș fi dorit să mă duc și eu! Dar nu puteam să merg, pentru că nu aveam concediu. De asta a plecat numai el singur. Bineînțeles că s-a rugat pentru copil, că pentru copil s-a dus. Acolo, în Grecia, la Mănăstirea Sfântului Nectarie, este o maică româncă. I-a povestit despre cum s-a născut copilul, i-a arătat poze și i-a spus că acum e bine.

Între cele două operații, a plecat o colegă a soțului meu în pelerinaj. I-am dat un maieu de-al lui și i-am scris o scrisoare maicii de acolo. I-am pus poze cu copilul și i-am scris o scrisoare: „Uitați, suntem cine suntem. Soțul meu a fost la mănăstirea din Eghina acum câțiva ani,

nu știu dacă mai țineți minte, v-a povestit despre copil. V-a arătat pozele, cum s-a născut... Uitați ce probleme avem acum cu el”. I-a spus să se roage pentru el, să-l pună la rugăciune în data de atâta, când eram programați a doua oară la operație. Când a fost amânat prima dată ne-au programat pentru aprilie. Doamna respectivă a spus că peste tot, în toată Grecia, n-a lăsat maieul din mână. La toate sfintele moaște l-a atins și s-a rugat pentru copil. Foarte multă lume s-a rugat pentru copil. Poate mulți pe care nici nu-i știu. Numai au zis: „Oamenii ăia au o problemă cu copilul!”, și s-au rugat pentru el.

Ne-am programat la operație. Cu două zile înainte să mergem acolo, ne-au sunat să ne spună că operația nu mai poate avea loc, deoarece doctorul nu mai are voie să opereze copii în spital de adulți. Și atunci am zis: a doua oară s-a amânat operația! Asta este semn de la Dumnezeu! Nu se poate ca a doua oară să ne amâne de la operație. Doctorul ăsta de zece ani operează copii! Și, chiar înainte să-l opereze pe copilul meu, nu mai are voie. Ceva este, nu e doar o coincidență.

Nu există coincidențe. Asta ne și diferențiază de cei necredincioși, faptul că

vedem în unele coincidențe lucrarea lui Dumnezeu.

În tot acest timp, cu frământarea asta puternică, am avut și momente în care am picat psihic, am clacat, plângeam într-una și mă gândeam: „Cum, Doamne, copilul ăsta așa de mic are nevoie de o operație așa de mare?” Am fost cu el tot timpul la biserică, l-am dus peste tot, de mic a fost învățat cu rugăciunea, cu împărtășania, cu maslul, și cum să fie așa bolnav? Pe urmă, iar mă gândeam: „Sunt și la mănăstiri călugări care trăiesc o viață curată, doar în rugăciune, care sunt și ei bolnavi.” Îl vedeam duminica cum merge și stă la împărtășanie, iar uneori cântarea de dinainte de împărtășanie era mai lungă, dar el stătea cuminte, nici măcar nu se uita înapoi. Aștepta ca un bătrânel, să ia-să părintele cu Sfânta Împărtășanie. Și mă gândeam: „Doamne, fie-Ți milă de el, uite cum stă, săracul, și ajută-l cumva să treacă peste asta. Uite, așa bolnav să fie copilul ăsta...” Îmi era foarte milă de el.

Milă îți este și când vezi suferind un străin, dar când suferă copilul tău...

În primăvara asta, înainte să trebuiască să mergem la operație, am fost la Mănăstirea Dejani, la părintele Varlaam.

El, știind îndeaproape problema copilului, a scos o masă plină de sfinte moaște și a făcut o rugăciune pentru Casian. Tot atunci, am fost la o mănăstire la Râmeți, la părintele Filothei și la cel mai tânăr, la părintele Antonie. Amândoi au făcut rugăciune pentru Casian. În multe locuri am fost. Maicile de la Râmeți, maica de la Tismana, un părinte de la Muntele Athos, mulți din multe locuri făceau rugăciuni pentru copil. În disperarea noastră, am alergat peste tot, nu așteptam degeaba. Abia am putut să îmi păstrez serviciul. Serviciul îmi ținea mintea ocupată, dar mintea îmi fugea la problema noastră. Îmi era greu să zâmbesc oamenilor, când la mine totul se învârtea în jurul copilului. Nu mă interesa nimic. Când ești sănătos, îți faci planuri și ai tot felul de vise de viitor, îți dorești una sau alta, pe când sănătatea e atât de importantă. Asta e o lecție de la viață pe care am învățat-o în aceste încercări.

Noi am prefera să înțelegem lecțiile vieții într-un mod comod, cum spunea un părinte, să punem o cruce la fotoliul pe care stăm. Dar nu putem fugi de suferință, totul e să învățăm din ea lecțiile care trebuie.

Copilul își termina rugăciunile în fiecare seară așa: „Sfinte Nectarie, dacă trebuie să mă opereze, să mă operezi tu. Și, dacă nu mai trebuie, să mă vindeci.” Într-o seară, în postul Paștelui, după ce și-a zis rugăciunile, după ce și-a terminat rugăciunea către Sfântul Nectarie, mi-a zis: „Mami, știi ce mi-a zis Sfântul Nectarie? «Băiete, eu te-am operat!»” Zic: „Măi, Casian, l-ai văzut tu pe Sfântul Nectarie?” Zice: „Nu, mami, așa, am auzit în capul meu.” Peste două zile, trei zile, după ce s-a rugat, mi-a zis același lucru, că același lucru i l-a spus Sfântul Nectarie, că îl operase.

L-a văzut pe sfânt sau cum?

Unii, când le-am spus întâmplarea, au înțeles că copilul l-a visat pe sfânt. Dar copilul nu l-a visat, doar l-a auzit vorbindu-i. După ce și-a zis rugăciunea, a auzit că asta i se răspunde.

Și l-ați crezut?

N-am știut ce să credem, că uneori copiii mai inventează. I-am spus părintelui duhovnic, care l-a luat la spovedanie. Părintele ne-a spus că nu inventează copilul. Zice adevărul, nu minte.

Aveați evlavie deosebită față de Sfântul Nectarie?

Noi știam de mult de minunile Sfântului Nectarie, de dinainte să se nască Ioan Casian. Noi mult i-am cerut ajutorul Sfântului Nectarie și întotdeauna ne-a ajutat. Este un sfânt oarecum mai apropiat de sufletul nostru și în orice împrejurare îi cerem ajutorul și neîntârziat apare ajutorul lui.

La televizor am văzut reportaje despre Sfântul Nectarie, despre minunile sale și mărturii de la Mănăstirea Radu Vodă din București.

Am citit cărți despre Sfântul Nectarie. *Sfântul Nectarie – Minuni în România* și cea cu coperti roșii, cu viața sfântului. M-au impresionat foarte mult povestirile. De fapt, nu sunt povestiri, sunt lucruri adevărate. Din noiembrie 2014 în fiecare zi făceam Paraclisul Maicii Domnului, Acatistul Maicii Domnului Grabnic Vindecătoarea, Acatistul Sfântului Nectarie. Din Psaltire ziceam tot timpul.

Ar trebui ca toți părinții să înțeleagă cât de important este să se roage pentru copiii lor. Și să nu creadă că dacă vindecarea așteptată nu vine, Dumnezeu nu a primit rugăciunile. Dumnezeu însă ne răspunde după cum ne e mai de folos...

Când copilul ne-a zis că l-a operat Sfântul Nectarie, am zis să mergem să-i mai facem încă o dată analizele, pentru că noi nu mai mergeam să mai facem analizele. Noi mergeam direct să ne internăm pentru operația în spitalul de adulți, cu analizele deja făcute. Doar analize de sânge și atât, pentru că făcuse un CT, tomografie computerizată, în decembrie.

L-am sunat pe medicul pediatru din Cluj, care știa problema doctorului căruia nu i se mai dădea voie să opereze și a zis să mergem să-i facă o endoscopie, să vadă cum sunt varicele. Ne-am dus. Și noi tot așa ne-am rugat – și eu și soțul meu, ne-am rugat foarte mult la Sfântul Nectarie să ne ajute și la toți sfinții, să-i scoată varicele alea de acolo. Și când i-a făcut endoscopia pe gură, noi vedeam ecranul. Și doctorul zice: „Esofagul este curat. Ce ați făcut? Esofagul e curat. Nu mai sunt varice.” Splina s-a micșorat în volum, de operație nu se mai punea problema. Chiar l-a operat Sfântul Nectarie.

Cred că știți că au mai fost și alte cazuri de astfel de operații minunate. Mare minune s-a întâmplat cu Casian.

Prima dată, când a vărsat sânge, i s-a făcut endoscopie atunci aici, la Mureș.

Și am văzut pe ecran că din varice ieșea sângele. E clar că au fost varice. Doamna doctor zicea că erau varice de gradul IV, după cum le-a văzut că sângerează. Cei care i-au făcut ligaturile i-au scris pe bilețul de ieșire că sunt de gradul II. Și acum, când a făcut endoscopia în Cluj, am văzut că au dispărut. Și atunci mi-a zis copilul: „Vezi, mami, că nu te-am mințit?” Că noi am fost sceptici în continuare. Nu că nu aveam încredere în ajutorul Sfântului Nectarie, dar parcă nu ne venea să credem că am primit așa ajutor. Oricât de necăjiți am fost, foarte frică ne-a fost de operația asta... ne-a fost frică că-l pierdem pe copil. De-abia ne-am făcut curaj și la prima operație, de prima dată când ne-am internat. Dar deja când am venit acasă și iarăși trebuia să ne gândim la operație, aveam tot frământări de astea, de suflet... Așteptarea se prelungește, se prelungește... Dar de ce se prelungea? Că aveam pregătit altceva de la Dumnezeu. Numai că noi nu înțelegem atunci ce înseamnă asta, așteptarea... pentru că planul lui Dumnezeu era altul.

Și atunci nu ne venea să credem că esofagul era bine. Am sunat acasă la bunici și le-am spus ce ne-au zis medicii, că

nu se mai pune problema de operație. Într-adevăr, Sfântul Nectarie l-a operat.

Din punct de vedere medical, varicele acelea nu pot să dispară. Pe urmă, a avut copilul o problemă banală. Și am fost la un spital de infecțioase, era un medic de gardă, care ne-a zis: „Haideți, doamnă, că varicele alea nu dispar!” Zic: „Ale noastre au dispărut!” Așa ne-a spus și la Cluj doamna de la ecograf, că pe urmă i s-a făcut și ecografie: „Spuneți-ne ce ați făcut, că mai avem și alți copii cu varice esofagiene, dar la niciunul nu i-au dispărut varicele.” Copiii bolnavi sunt sub observație, sunt cu propranolol, cu tratament, dar alea nu dispar. Noi am văzut pe cameră că au dispărut. Nu mai sunt. Nu se mai pune problema de operație. Ne-a fost luată o piatră de pe inimă. Nu ne venea să credem.

Pe la începutul lunii mai, înainte să știm că nu mai trebuie operat, a zis fratele lui cel mare, Vlad: „Să mergem undeva!” Urma ziua mea, pe 25 mai e ziua mea. Zice Vlad: „Să mergem undeva, să ieșim undeva!” Zic: „Unde să mergem? Noi suntem așa necăjiți.” Mai îți arde să ieși undeva când ești la necaz? Nu îți arde să mai ieși nicăieri.

Și dacă ieși, îți stă mintea tot la problemele pe care le ai.

Dar uite cum a rânduie Dumnezeu. În două săptămâni, cam așa, am aflat de un pelerinaj în Grecia, au fost locuri libere, ne-am înscris și am ajuns la Sfântul Nectarie, să-i mulțumim pentru tot ajutorul. Casian a fost singurul copil din grup. În ciuda faptului că drumul a fost atât de lung și obositor – *altfel* obositor, dacă mergeam undeva, că noi n-am simțit oboseală – copilul o dată n-a zis: „Mami, iar la biserică? Mami, mă plictisesc!”, nimic! Cânta pe autocar împreună cu oamenii cântece religioase; în cameră, la fel, și peste tot, ca un om mare. A mers și s-a închinat. Și a mărturisit în autocar: „Noi aveam banii pregătiți pentru operația mea și cu banii ăștia am putut să mergem toți trei în Grecia”. De ziua mea eram în Grecia și îi mulțumeam Sfântului Nectarie. Ce întorsătură iau lucrurile. În ce ne-caz mare am fost și cum ne-a răsplătit Sfântul Nectarie.

Mâna lui Dumnezeu. Incredibil.

Îndurarea Bunului Dumnezeu, a Maicii Domnului, rugăciunile sfinților pomeniți și chemați în rugăciune, rugăciunile tuturor preoților, ale maicilor de la mă-

năstiri, ale familiei, ale rudelor, ale cunoștințelor (cine știe câtă lume s-a mai rugat pentru acest copil) au fost ascultate.

Postul, rugăciunea, stăruința în rugăciune, Sfântul Maslu, Sfânta Împărtășanie sunt totul. În încheiere nu pot să spun decât: „Mare e Dumnezeu și minunate sunt lucrurile Lui! Ți mulțumesc, Doamne, Ți mulțumesc!”

Vă rog să spuneți un cuvânt de încurajare pentru mamele care au copii cu boli grave, pentru mamele care trec prin momente de deznădejde. Doar și dumneavoastră ați trecut prin momente mai dificile.

Da, într-adevăr... Ce poți să faci, în momentele astea? Doar să te rogi. Pentru că oricât de mult ți-ai dori tu să schimbi lucrurile, singur nu poți s-o faci. Deci mai presus de tot și toate și mai presus de știință și de tot este Dumnezeu, Care are putere să schimbe lucrurile. Și medicii sunt conștienți că și ei au putere până la un anumit moment dat, și de acolo înainte este mâna lui Dumnezeu.

Casian, de atunci, de când ne-a dus cu salvarea la Cluj, întotdeauna când vedem o salvare, zice: „Mami, hai să spunem: *Doamne, ajută pe cine e în salva-*

re!” Altfel vezi lucrurile când n-ai nicio boală, n-ai niciun gând... dar când deja treci prin așa ceva, vezi altfel lucrurile. Și mai ales când te vezi așa de neputincios, când totul se agață de un fir de ață și... Chiar am văzut mâna lui Dumnezeu... și a tuturor sfinților...

(interviu realizat de Danion Vasile)

„O minune adevărată”

Ioan Fărcaș

Acuma, când stau și mă gândesc, e o minune adevărată vindecarea lui Casian. Dacă ai credință în Dumnezeu, atunci totul e posibil. Nici prin gând nu ne trecea că o să trecem prin aceste necazuri. Ce să vă spun? Ca orice tătic, m-am bucurat că după 14 ani mai apare cineva în familie. Și am așteptat să se nască, noi așa am calculat, cam la sfârșitul lunii februarie. Am zis să-i punem numele unui sfânt, al Sfântului Ioan Casian. Așa ne doream să-i punem numele. Am mers la controale în fiecare lună. Înainte de naștere, copilul nu era întors cu capul în jos, și a trebuit să-i facă cezariană soției. Într-o seară, i s-a rupt apa și am plecat repede la spital, la internare. Ne-am dus acolo bucuroși. Au internat-o pe soție și trebuia să-i facă cezariana. Și am un finuț, și el m-a sunat: „Mă, uite, dacă ai nevoie de ceva...” – că am plecat de acasă repede, că era o surpriză pentru toți. Nu ne așteptam să vină așa repede, ar fi trebuit să mai așteptăm încă un pic. Și zic: „Mă, nu-mi trebuie, ce

să-mi aduci tu mie bani și din astea? Eu aici lucrez, la spital. Lasă că ne descurcăm, nu-i nicio problemă.” El a insistat, că și eu am stat lângă el când a născut soția lui, că i-am dus la spital și am spus acolo asistentei care nu se grăbea: „Lasă, doamnă, documentația și birocrația, că femeia asta naște aici, în lift. După aia aveți timp s-o întrebați cum o cheamă, de certificate de naștere și toate chestiile astea!” Și a venit acolo la mine și împreună așteptam să-l auzim pe copil că plânge. Că tăticii stau acolo și așteaptă: „Bravo, felicitări! Aveți o fetiță, sau un băiat, are nota...”, care se dă acolo, și așa. Și tot stând, așteptăm, așteptăm... a intrat soția în sala de operație, că a trebuit să-i facă anestezie – ea a născut prin cezariană. Și acum așteptam să-l aud că strigă: „Oa... oa...”, cum scâncește un copil. Și numai am auzit că plânge. Așa de tare plângea! Așa striga de tare, că numai... „Mamă, zic, ăsta e al meu”, că și eu am basul mare. Vorbesc mult și am basul mare. Și l-am auzit că plânge și acum așteptam să vină doctorița să-mi spună: „Felicitări, tăticule! Uite, e așa... are kilogramele atâtea, e bine, e tot...” și nu mai venea. Deja începea să mă pună pe gânduri: „Mă, ce s-a

întâmplat? Ceva nu e în regulă. Ce-o fi? Poate a intrat alta...” Dar numai soția mea singură a intrat în sala aia de naștere, nu mai era nimeni altcineva. Într-un târziu, eu așteptam să vină la mine doctorii, și o asistentă pe care o cunoșteam. Dar ea, parcă voia să mă ocolească și cu privirea. Nimeni nu mai voia parcă să mă vadă. Deja începeam să mă schimb: „Mă, ceva nu e în regulă aici. Ceva nu e bine.” Și am văzut că a ieșit asistenta cu un copil în brațe, dar n-a mai venit la mine, că s-a dus în spate, în sala unde-i ducea pe copii, la un fel de ATI, unde-s și incubatoarele. Și vine doctorița și spune: „Bună seara, domnu’ Fărcaș?” – era în jur de ora unsprezece, cam așa. „Da.” Zice: „Să veniți cu mine.” Eu atunci am amuțit. Finul meu a zis: „Mă, numai am văzut că te-ai făcut alb... roșu...”. Eram așa, umblam dintr-un perete în altul. Eram pe altă lume. Eram ca într-un vis. Zice: „Veniți cu mine, să nu ziceți că n-am făcut noi ceva ce trebuia să facem.” Zic: „Doamnă, dar ce e? Ce s-a întâmplat?” Nici ea nu zicea nimica. Și ne-am dus și... ne-am dus acolo unde era ATI-ul. El era pus pe masă și plângea. Când l-am văzut, n-am mai zis nimic... am amuțit. N-am mai zis nimic.

Copilul era carne vie. Nu avea piele. Tot era roșu. Și am întrebat-o ce are. Nu știa nici dânsa. Ea i-a făcut poze atunci lui Casian.

Atunci, în momentele alea, nu știam: e voie să-l ating cu mâna, nu e voie? Mama era anesteziată. Nici nu știu ce am zis... Știu că am zis: „Asta e pentru păcatele mele! Ce-o vrea Dumnezeu!” Și el era acolo și plângea. Ochii lui nu erau ochi. Nu avea ochi. Era cum sunt ăia care-și întorc pleoapele spre exterior... Nici urechi nu avea... era o gaură... nu se vedea că are urechi. Eu am amuțit. M-a luat doctorița acolo unde are ea cabinetul. A intrat pe internet să se uite... Zicea că nu știe ce se întâmplă, că nici ei nu s-au așteptat la așa ceva... că asta există la șase mii de nașteri, că... nu mai știau nici ei cum să reacționeze. Am zis: „Asta e! Pentru păcatele mele... asta e!” Soția era sub anestezie. Ea a rămas în salon, doar pe copil l-au dus acolo. Zic: „Ce să fac, doamnă?” Zice: „Ce să faceți? Mergeți acasă....” Că am ieșit pe urmă și la finul, și i-am spus ce se întâmplă, și mi-a părut rău, că trebuia să-l duc și pe el să-l vadă. Dar am ieșit singur și așa a fost. Și zic: „Mă, eu stau aici până dimineată...” Zice: „Cum să stai aici până

dimineață? Te duci acasă, te culci.” Mi-am dat seama că toți mă sunau: „Cum e copilul, cum e?” Ce să le spun? Până la urmă, am zis: „Uitați, e bai cu copilul.” „Păi, ce e bai?” Nici eu nu știam ce să le spun. Cum să le explic? Zic: „Uite, e o problemă, nu știu ce are... uite, așa...” Zice finul: „Hai, că te duci acasă și te pui și te culci” – era cam unu noaptea. Zic: „Vin acasă”. Eram singur acasă. Finului i-am zis: „Mă, nu sta cu mine. Du-te!” Părinții dormeau la ora aia. Socrilor le-am spus: „Rugați-vă toți, că uite... asta e singura soluție a noastră, să ne rugăm!” Și am venit acasă. Am o carte de rugăciuni și m-am apucat să mă rog... Și spune rugăciuni: la Doamne-Doamne, la Maica Domnului... parcă mi se deschidea cartea singură la rugăciunile pe care trebuia să le spun... că nu știam ce carte să iau. Am eu cărticica mea, acolo sunt cam toate rugăciunile pe care ar trebui să le zicem noi... Și atâta am zis la rugăciune atunci, și le-am repetat, le-am repetat... spuneam chiar cum se spune: din toată inima și din toți rărunchii... atunci, la necaz... atunci am și conștientizat: „Doamne, astea-s pentru păcatele mele!” Că să știți că foarte multe păcate am făcut... și oamenii să

învețe din asta că nimic nu rămâne nepe-depsit. Dumnezeu cumva face ca să te a-ducă la cărarea bună. Și numai la oamenii pe care-i iubește le lasă necazul, ca să se îndrepte. Că, dacă n-am vrut să mă în-drept mai repede, cu altceva, așa... și m-am rugat, m-am rugat... m-am rugat până am adormit. Am adormit în pat, așa, cu rugăciune, toate câte le-am zis. Alea le știam, nu știam eu atunci alte rugăciuni... alea le știam: rugăciune, rugăciune, rugă-ciune... și ce le-am găsit acolo. Zici că ci-neva îmi spunea: „Asta să spui, asta să spui...”. Dimineața m-am dus la spital, la soție. Ce să-i zic eu? Că s-a trezit din ane-stezie... Pe la șase dimineața cred că am plecat și atunci trebuia să-și revină din a-nestezie. Am zis: „Uite, copilul are pro-bleme...” Unii se mai nasc cu icter, și tre-buie să mai stea în incubatoare, cu lămpi cu ultraviolete... sau așa ceva... ca să le treacă. Zic: „Uite, copilul a avut proble-me...” Ce să-i zici, nu? Că m-am așteptat ca să-l aducă, să-l vadă și ea, să-l pună la sân... Tot trece timpul, tot trece, mă duc, vorbesc cu doctorița. Zice: „Dar trebuie să-i spunem adevărul, că până la urmă, e mama copilului. Ce să facem? Trebuie să-i zicem cumva...” Vine și doctorul, la

care tot umblam la control – el n-a asistat la naștere, dar dimineața a venit acolo. Doctorul care îmi explica mie în fiecare lună că: „Domnu’, copilul e sănătos”, controale în fiecare lună făcute, încă să-mi dea și un DVD cu ecografia. Astea mie nu-mi plac! Zic: „Nu, lăsați, nu-mi dați. Dacă-i bine, atunci... uite, să vedeți dacă-i băiat.” Eu mă gândesc: el nu a văzut cum sunt urechile, mâinile lui? Știți cum erau? Nu putea să îndoiaie degetele... Și gura n-o putea închide... Tot era numai răni... Numai în poză se poate vedea... că doamna neonatolog atunci i-a făcut poze. Că și ei s-au speriat și n-au mai văzut așa ceva niciodată. Și doctorul îmi tot zicea: „Uitați, există 25% șanse să trăiască, așa și așa...” Eram ca ăia drogați, îl auzeam ca-n poveștile alea... Nu mai știam de mine atunci, eram aiurea... Până la urmă a venit doctorița și i-a spus soției: „Mă, asta-i!”

L-au pus pe Casian în incubator, nimeni nu se atingea de el. Au zis că trebuie să vină și doctorul dermatolog, să-l vadă și doctorul dermatolog; că nu era atunci pe secție, și trebuie să-l cheme din policlinică. Până a venit doctorul dermatolog, nimeni nu s-a atins de el. El stătea acolo

și plângea, urla... Trebuia să trăiască! Și era acolo o singură asistentă care a zis: „Domnu’, lasă, n-aveți frică, aveți nădejde la Dumnezeu, că o să se facă bine, o să se vindece!” Și îți mai dădea curaj, că restul, toată lumea... numai că nu-ți explicau mai direct. O luau toți pe ocolite, așa, că: „Dom’le, nu sunt șanse...” și chestii din astea... toată lumea! Și părinții mei au venit, și socrii... Toată lumea era supărată, tristă. Vă dați seama ce bucurie e când vine un copil pe lume! și după aia, uite, copilul e cu probleme... Nu mai aveam chef de nimic, nu mai știam ce e cu lumea asta... Dar, cumva, așa ziceam: „O merit și asta e! Dacă așa vrea Dumnezeu, ce pot eu să fac?” Numai să ne rugăm. Și dacă vrei și există speranță, uite, așa... Și a venit doctorul, și a trecut o zi, au trecut două... a venit dermatologul și a zis: „Hai, că încercăm... uite, în America, sunt creme sau ceva tratamente, în Germania...” Nu mai știau ce să facă. Îi dădeau antibiotice, ca să nu facă infecție. Vă dați seama... Cum era incubatorul ăla umed, trebuia să fie umed și nu trebuia să-l atingă nimeni cu mâna, și copilul striga, că-i trebuia mâncare! Și nu putea să-l ducă la sân, și atunci, soția se mulgea și-i puneă într-o

seringă, și așa s-a dus o asistentă să îi dea să mănânce. Erau mai multe asistente, au fost foarte de treabă femeile care l-au îngrijit acolo. Foarte, foarte de treabă! Erau opt asistente care făceau tură cu schimbul, și cu seringă îi dădea mâncare. Că doctorul a zis: „Dom’le, copilul ăsta vrea să trăiască! Are chef de viață!”, că striga așa de tare... avea un glas așa puternic... Și așa, încet, încet, a început să își revină.

Noi, înainte, am fost în Turcia. Și aici îți dai seama că în viață nimic nu-i întâmplător. Am fost în Turcia în concediu, înainte să apară el... poate a apărut chiar acolo... Și am fost la Efes. Și acolo se spune că e casa unde a trăit Maica Domnului la Apostolul Ioan. Și ne-am dus și noi, am mers, normal: „Hai să ne ducem acolo!” și acolo sunt trei izvoare de apă sfinte, care fac minuni. Și noi am luat pentru fiecare, și am luat și pentru noi, acasă, într-o sticlă, din toate trei izvoarele.

Apa de la sfinți are mare putere. Într-o zi mi-a ieșit ceva la ochi, o gâlcă ceva, așa, mare. Și mi-am adus aminte că avem apă de la Sfânta Paraschevi și aveam bucată aia de pânză de la Brâul Maicii Domnului, de la Kato Xenia, din Grecia. Și aveau și de la Muntele Athos, de când am

fost acolo. Și mi le-am pus la cap, că așa zice măicuța, că să ți le legi la ce te doare. Și m-am dat cu apa aia la ochi și dimineața, soției nu-i venea a crede că... parcă nici n-a fost acolo, așa a trecut. Pac, s-a dus și gata!

Când mi-am adus aminte de apa de la Efes, am zis: „Măi, uite, hai să-i ducem copilului, să-i picur un pic în mâncare” Nu voiau toate asistentele! Dar erau și care: „Cum să nu!” Am primit o cruce de la nașa lui, adusă din Israel, pusă chiar la cap la el, la pătuț, acolo. Și nu voiau să i-o pună acolo, la el – că, mă rog, igiena și toate astea! Dar a fost o asistentă care a zis: „Lăsați, că i-o pun eu acolo!” și i-a pus-o la perniță. Și i-am dus din picurii ăia de apă de la Efes, și apă din Iordan, să-i pună în lăptic și lui. Dar să știți că așa și era; cum i-a pus în lăptic un pic, copilul începea să se facă mai bine. Prima dată i s-a deschis un ochi normal, pe urmă celălalt, pe urmă au început să i se formeze urechile, și pielea pe mână, așa, la încheieturi... Și au început să se încurajeze: „Uite, lasă, o să fie bine...” Și atunci am început să umblăm mai mult la părinți, la preoți, și ne-au explicat: „Măi, copii, uite, faceți așa, țineți post, rugați-vă...” Cât mai

multă rugăciune trebuie, și de la toată lumea. Se rugau părinții mei... și posturile le țineau, că le-au ținut și pentru noi, înainte...

Și mă și gândeam: „Uite, datorită păcatelor mele, uite cum ajunge omul în viață...” Și mergând la rugăciuni și ținând post, și am mers la masluri, și-i mai aduceam ulei de la maslu. Cu apa de la Iordan și din Turcia, de la Efes, cum îi puneam un picur, cum era mai bine. Acolo, în Turcia, ne-am dus cu un taxi, ca să vedem Efesul. Și ne-a dus șoferul și ne tot explica că „John, John...” Noi nu înțelegeam că ne ducea la mormântul Sfântului Apostol Ioan, care a scris Apocalipsa. Vă dați seama? Dar nu ne-am dus la mormântul sfântului... Lasă, am văzut alte locuri, și gata... Turiști ne-am dus în Turcia, nu pelerini! După aia, îi spuneam soției... „Îți dai seama, unde am fost noi, dar nu ne-am dus să vedem asta și asta și asta...”

Și am stat în spital atunci vreo șase săptămâni, până au văzut că într-adevăr copilul începe să se refacă. Soția a stat izolată vreo zece zile, dar pe urmă mai erau acolo copii care s-au născut prematur, și avem și aici în vecini, care s-au născut micuți, la 600 de grame, și erau

maghiari. Dar le-a explicat soția și le-a spus: „Uite, vă dau și vouă un pic de apă”, și le-a pus apă și copiii se făceau mai bine, și veneau: „Mă, nu mai ai un pic de apă de aia? Mai îmi dai un pic de apă și mie, să pun pe el sau să-i pun în lăptic?” Că vedeau că ceva e mai bine. Și ei credeau că primesc ajutor... Dar cum să nu credem noi? Cred ei, care sunt protestanți, sau au altă confesiune... Și aia ne bucura și pe noi, și vedeam că merge treaba bine. Și cu rugăciuni. Și atunci am început să mă rog și eu mai mult, adică să cred cu adevărat că așa e, că fără Dumnezeu nu putem face absolut nimic în viața asta. Nimic, nimic, nimic, nimic! Exact cum se spune în Evanghelie: „Niciun fir de păr din cap nu cade fără voia Domnului”. Dar noi credeam că astea sunt povești nemuritoare... credeam până atunci. Dar nu-i! Că începem să ne dăm seama, că, uite...

Copilul a început să se facă bine, a durat cu totul cam vreo șase săptămâni. Și l-au lăsat acasă pe Casian. Și atunci făcea multe perfuzii, și în burtică, și în cap, că venele lui toate erau... Vă dați seama: perfuzii, perfuzii, perfuzii peste tot...

Și cam pe la nouă luni, nu mai știu atunci ce s-a întâmplat, că a trebuit să mergem iarăși la spital cu el. Era galben, nu mânca și vai de capul lui era. Cam înainte să împlinească el un an, a început să fie pretențios un pic la mâncare, era galben, avea probleme cu stomacul... și ne-am dus la medic. Copilul nesimțindu-se bine, am mers la medicul de familie, care ne-a trimis la spital. Acolo era un medic specialist, care s-a uitat la el și zice: „Măi, copilul ăsta are anemie. Imediat să-i facem niște analize de sânge!” I-au făcut analize și numărul de globule roșii era foarte mic. Și au zis să-i facă analize pentru leucemie. Ce ne-am mai speriat atunci! Vă dați seama ce disperată era soția mea! Începuse să cadă în depresie. Era tot pe gânduri, că nu mai avea răbdare... Nu doresc la nimeni să fie așa ceva! Nici la cel mai mare dușman. Eu eram tare, că știam că toate sunt din cauza păcatelor mele. Să știe toată lumea că, dacă ai greșit, nimic nu rămâne nepedepsit. Și într-un fel e bine dacă Dumnezeu te pedepsește aici, pe pământ. Să-ți tragi aici ce ai de tras. E de luat aminte din orice și tot ce scrie acolo, în cărțile religioase, să știți că e drept... Eu am ajuns la concluzia că fără

Dumnezeu nu se poate face absolut nimic. Dumnezeu așa îngăduie răul la om, ca să-l aducă pe cărarea aia bună. Că vrea să-l îndrepte, dacă-l iubește... Că Dumnezeu pe toți ne iubește – că suntem buni, că suntem răi... Dar așa vrea!

L-au internat repede, i-au luat analize, ne-au dus la o doctoriță acolo și au zis că la ora unu vine rezultatul de la analize. Trebuia să-i facă copilului o puncție în genunchi... La copiii care sunt mai mari, le face în coloană, iar la care sunt mai mici, în talpă, sau... nu mai știu exact, sunt trei locuri... Trebuia să-i facă puncția aia, să-i ia măduva de la os, ca să vadă chestia asta. Dar vă dați seama cum stăteam noi acolo? Și ne rugam, ne rugam în gând... ce-ți vine în minte atunci, că noi nu știam multe rugăciuni, nu știam de Sfântul Nectarie... Dar rugăciunile la Maica Domnului îmi plăceau... Îmi plac rugăciunile către ea! Și știam că Maica Domnului mijlocește și nu ne lasă niciodată. Și ce îmi venea în minte, așa cum știam eu să mă rog: „Doamne, nu ne lăsa... Ajută-ne și iartă-mă...”

Trece ora unu și nu mai apare doctorița noastră. Ce era în noi... că eu nu voiam să-i spun soției, iar ea nu voia să-mi

spună mie... ce trece prin capul omului... că atunci îți apare neîncrederea – dar acolo tot e speranța aia, că: „Lasă, că Dumnezeu nu ne lasă!” Dar, mintea omului... Mă gândeam că și doctorița e mamă, și era o doctoriță bună și un om bun... cum să vină să-ți spună ție o veste rea... Poate i-a lăsat pe alții. Asistentele nu au voie să spună așa ceva. Soția zice: „Du-te și întreabă!” Unde să mergi? Dar n-am avut ce face, m-am dus. Ne internaseră acolo unde erau toți copiii bolnavi de leucemie. Îi vedeai acolo, săracii – că am zis: „Doamne, Dumnezeule, nimic nu-i întâmplător!” Alea necazuri! Ferească Dumnezeu pe toată lumea de așa ceva! Îi vedeai pe copii acolo fără păr, micuți, de doi ani, de trei ani, de patru ani, de zece ani, de doisprezece ani, de toate categoriile, copii... Doamne, ferește! Și nu mai știam ce să facem acum, și am întrebat de rezultate. „Dar doamna doctor a plecat acasă.” Nu știam ce să facem. Noi, acum, sufletul zicea una, în gând era că: „Gata, copilul are leucemie... Doamne ferește!” Și m-am dus la doctorul care ne-a internat, și i-am zis: „Domnu' doctor, uitați, doamna doctor a plecat acasă. Rezultatul nu-l știu.” Zice: „Așteaptă-mă cinci minute că am o con-

sultație, și vin eu și mă uit la rezultate.” Și atunci a venit doctorul jos, că și el făcea gardă, și s-a uitat el pe calculator, și zice: „Stați liniștiți, că nu e leucemie! Uite, copilul are altceva...” Doctorul și-a făcut rezidențiatul la Cluj. El cunoștea un doctor acolo, doctorul Pârvan, care cred că era profesor acolo, și a zis: „Uite, vă duceți acolo să faceți la copil alte analize, că ceva nu-i bine.” Și a zis că doctorul Pârvan predă și la studenți și că ar fi bine să ajungem până în luna mai, și ne-a lăsat un număr de telefon; el a zis că vorbește și noi să sunăm să ne spună. Și am sunat și ne-au programat să facem analiza, să vadă care e problema. Ne-am dus acolo și l-au internat, că îl durea stomacul. Nu eram așa speriați. S-a internat soția cu copilul și au început investigațiile. Atunci au văzut că vena portă are un cheag de sânge. Era înfundată vena portă. Și asta știu că e o venă principală, că e la ficat, de la asta se poate trece și la leucemie. Că avea globulele roșii foarte, foarte scăzute, putea să facă oricând, să cadă și... gata ești! Că și aici pot eu să-mi dau seama că numai Dumnezeu l-a ținut în viață și chiar numai o minune. Dar am făcut analiza și a zis că ar trebui o operație, dar nu

știe dacă se poate face acuma, copilul fiind prea mic, trebuie să așteptăm ca vasele de sânge să se mai îngroașe. Și a zis că să mai vorbească cu un doctor, să-l întrebe dacă se poate face operația – că de operațiile pe vase de sânge la copii nu se ocupă oricine. Și s-a stabilizat copilul. Am stat și acolo în spital vreo trei sau patru săptămâni, și ne-au trimis acasă. Între timp, soră-mea mai mergea pe la Sfânta Parascheva, pe la Iași. Și acolo era o doamnă, care lucra la pangar la o biserică din Iași unde sunt moaștele Sfântului Nectarie. Soră-mea s-a împrietenit atunci cu ea, știu că a dus-o atunci acasă la ea să doarmă, că era obosită, cât a stat în picioare. Și doamna aia venea și la mănăstire la noi, la Recea. Când avea timp venea aici, la părintele Ioan. Odată, când a venit aici, sora mea era la lucru, așa că am cazat-o la noi. Și doamna ne-a adus o carte cu Sfântul Nectarie, cartea roșie cu viața și minunile sfântului, care a apărut prima dată. Și mie îmi plăcea să citesc și să văd minunile sfântului. Și a stat la noi vreo două sau trei zile, ne-a lăsat cartea, apoi a plecat. Am început așa, curios, să răsfoiesc cartea. Și când ai început s-o citești și ai văzut acolo atâtea minuni... nu te mai

lași de ea, ești mai curios. Mie îmi place s-o duc până la capăt, să văd... deja, parcă erai în altă lume. Vedeai acolo atâtea minuni și atâtea... zic: „Doamne, Dumnezeule!”... Să vezi atâtea, deja, îți vine altă speranță în tine. Și așa cu Sfântul Nectarie. Am citit cartea, și așa m-am încurajat, i-am zis și soției: „Lasă, o să fie bine, o să-l vindece sfântul pe Casian!”

La Cluj trebuia să mai mergem la control nu mai știu la cât timp, ca să vadă doctorul specialist exact tromboza aia. Doctorul Pârvan ne-a sunat între timp și ne-a spus: „Uitați, sunteți programați” – trebuia să mergem în alt loc, acolo era cu plată; la ei nu aveau aparatură, că știți cum e la noi în spitale. Și ne-am dus la Cluj, ne-au programat la doctor, să vadă dacă se poate opera acum sau trebuie să așteptăm câțiva ani, până crește copilul mai mare, ca să-l opereze. Ne-am dus la Cluj, ne rugam și la Sfântul Nectarie, și la toți sfinții... Noi am început atunci să mergem la mănăstiri, la mănăstire la Râmneț, pe unde știam noi... la părintele nostru de la parohie de la noi din cartier, că biserica e aproape de noi, la un pas; și așa, am început să-l ducem pe copil la cuminicare. Cu el a început cuminicarea,

era singurul, cel mai mic, alții nu veneau la cuminecare. Și-n fiecare duminică, el se cumineca, și tot mai bine era. Și ne-am dus din nou la Cluj, ne-am dus la doctorul ăsta, și zice: „Doamnă, ne pare rău, dar nu mai trebuie operație.” Ce bucurie a fost pe noi!” „Dar, cum nu?” Zice doctorul: „Păi, uite, au început să se recanalizeze acolo vinișoarele și nu mai trebuie operație!” Vai, ce bucuroși am fost atunci!

Și, vă dați seama, fericiți, am venit acasă, viața a revenit la normal... Noi, iară, un pic nu ne mai rugam... Știți că întotdeauna, când vine furtuna, când trăsnește și fulgeră, toată lumea ne rugăm: „Doamne, Dumnezeu!” Dar, după ce-a trecut furtuna, când a apărut soarele, un pic am mai lăsat-o, ne-am mai lăsat pe tânjeală... Nu mai ziceam atâtea rugăciuni... și mai săreai câte o zi: „Lasă, că spun mâine...” – și aia îți trebuie, numai o zi să te lași pe tânjeală, că ucigă-l toaca deja zice: „Lasă, băiete, că te trec dincoace, pe partea mea!” Că asta e: dacă te-ai apucat de rugăciuni, să nu te lași de ele. Și atunci nici Dumnezeu nu te mai lasă.

Între timp ne-am înscris la un pelerinaj în Grecia, la Sfântul Nectarie, cu soția. Și când să ne ducem, pe soție n-au

mai lăsat-o de la lucru. Și zic: „Păi, ce facem? Că eu nu vreau să mă duc singur!” Și o vedeam că într-un fel era bucuroasă că nu vreau să mă duc singur, dar după aia și-a făcut curaj și a zis: „Du-te tu. Dacă eu nu pot merge, du-te tu!” Că banii și așa nu se mai putea să-i iei înapoi, nici nu mai știu în ce an era. Cred că atunci am împlinit 40 de ani – că i-am împlinit în Grecia. Și m-am dus numai eu. Și a fost cel mai frumos pelerinaj. Un microbuz de 21 de oameni, eram puțini, am avut timp să vedem tot ce-i pe acolo. Și am dus cu mine poze de-ale lui Casian. Și am mers la Sfântul Nectarie... Ca un vis era de fain. Și acolo am întâlnit o măicuță, Anastasia, româncă, de la Brașov. Și am stat de vorbă cu ea și i-am spus de Casian. Și totul era așa, ca un vis frumos. Și am lăsat din pozele lui Casian chiar acolo, la mormânt, unde e mormântul Sfântului Nectarie, lângă pin. Acolo e o icoană și am pus pozele lui. Aveam una cum era el bolnav, cu pielea... Totuși, aveam speranța aia: „Sfinte Nectarie, tu îl vezi aici, și să-l vindeci, să-l tămăduiești.” Că asta ne rugam: să-l vindece, să fie totul așa cum trebuie, că la Cluj mai trebuia pe urmă să mergem la control parcă la șase luni. Știu că am

mai fost o dată la control. Câteodată copilul era mai așa, îl vedeam că nu-i bine. Mergeam la doctor, tratamente, rugăciune, pe la toate mănăstirile... Am început să ținem postul așa cum trebuie, toate posturile mari – postul Crăciunului, Postul Paștelui. Dar să știți că se poate rezista, că Dumnezeu te ajută. Și poți ține postul așa cum trebuie... Nu zic spre lauda mea, dar, dacă îți dorești cu adevărat, orice se poate, orice! Te ajută Dumnezeu. Și chiar am ajuns la concluzia că așa e... Cum era și în reclama la Adidas Torsion: „Dacă vrei, poți.” Și exact așa e în viață: dacă omul vrea, are puterea chiar să mute munții. Noi nu ne dăm seama ce putere avem noi, cu ce ne-a înzestrat Dumnezeu, și ce putem face cu o singură rugăciune – s-o spui exact din inima ta și din sufletul tău! Și eu încerc să le spun la mai mulți așa, dar unii râd de mine și îmi zic: „Du-te, mă, că vii tu, mare păcătos, să-mi spui mie teoria chibritului! Te-ai pocăit acuma?...” Dar unii dintre cei mai mari sfinți au fost în prima parte a vieții lor păcătoși, unii chiar criminali, au făcut multe rele... și apoi s-au întors cu adevărat! Că Dumnezeu atunci te iartă. Că simte în sufletul tău: „Omul ăsta cu adevărat

chiar vrea să vină înapoi” Că se simte asta, nu? Se vede. Eu așa zic. Numai că noi nu mai credem, că așa face diavolul cu oamenii, că zicem: „Acuma, câte păcate am, Dumnezeu nu mă mai iartă!” Ba te iartă! De o mie de ori te iartă Dumnezeu. Dar să te întorci cu adevărat. Ai greșit? Iar să te-ntorci! Iar să te-ntorci! Și asta sigur e așa! Și se poate vedea, sunt lucruri pe care noi le putem pipăi, le putem mirosi și chiar le vedem. Ăsta e un lucru pentru care nu mai trebuie să aștepti nu știu ce chestii științifico-fantastice... sunt lucruri de care noi, în viața de zi cu zi ne putem convinge singuri: că chiar există Dumnezeu, că chiar așa e lumea, cum scrie în Biblie, exact cum scrie în Biblie – tot ce scrie în Cartea aia, totul e sfânt. Dacă ai citit-o, dacă n-o pricepi o dată, o citești a doua oară, începi încet și sigur, oricum ai fi – că și eu sunt un om simplu, eu așa-mi zic: un țăran la oraș, care nu știu multe... Un pic m-am deșteptat tot cu ajutorul lui Dumnezeu, cu cărțile, citind din Biblie și mergând la biserică. Și înveți. De la un preot auzi una, de la alt preot auzi alta și le pui cap în cap și coadă-n coadă și iei de la fiecare ce-i bun. Acuma nu vedeți că tendința e ca toată lumea să

judece că „dacă popa bea, eu n-am dreptul să beau și eu?...” Dar ce drept să am eu să-l judec pe ăla, că dacă el bea, să beau și eu?! Că dacă ăla e curvar, să fiu și eu curvar... dacă ăla face aia, să fac și eu - asta e cel mai ușor. Că diavolul ce zice? Ce să mă mai chinui eu cu un sat întreg sau cu un oraș întreg? Te duci într-un sat sau într-un oraș, i-ai luat pe părintele, pe polițai și pe primar și-i duci la bufet. Și deja jumătate de sat zice: „Păi, dacă ăștia fac așa, noi de ce trebuie să ne mai rugăm? Facem și noi așa!” Și asta e deja în concepția omului. Da, dar de ce nu încercăm și așa: „Măi, dar ăsta când se roagă, hai să ne rugăm și noi”. Cum e? Și atunci putem simți fiecare cu adevărat că numai o rugăciune dacă spui, Dumnezeu te ascultă. Așa se spune și cu adevărat așa este. Dacă ți-ai spus numai Tatăl nostru, nu trebuie nu știi cât... am ajuns la concluzia că nu trebuie să citești nu știi câte cărți! - dacă ai spus Tatăl nostru din tot sufletul tău și din toată inima ta, Dumnezeu nu te lasă fără răspuns. Numai că-i și după vrednicia noastră, că poate nu sunt eu vrednic să-mi răspundă Dumnezeu în trei zile! Că am auzit oameni care mi-au zis: „Măi, m-am rugat o lună și nimic!” Dar eu zic:

„Dar, ce ești Sfântul Petru sau cine, ca să-ți dea ție Dumnezeu răspuns bun în câteva zile... Poate nu ești vrednic, trebuie să te mai rogi. Că Dumnezeu îți încearcă răbdarea.” Că zici: „Eu trei zile m-am dus la biserică și n-am câștigat la loto!” Roagă-te pentru ce e bine cu adevărat. Trebuie să te rogi, dacă vezi că nu e bine, și mai departe, și mai departe, că viața trece și n-o să fie cum vrei tu.

Atunci când am fost în Grecia, de la pinul ăla de lângă mormântul Sfântului Nectarie am vrut să rup un con, să am și eu ceva. Că așa se zice, că e plantat de Sfântul Nectarie. E un pin mare, chiar lângă biserică. După aia mi-a părut rău că l-am luat, că trebuia să-l las să facă sămânță. Încă era verde când l-am luat. L-am adus, că am zis să-l am acasă.

Și pe urmă, acasă, când am venit din pelerinaj, le-am povestit și lor ce frumos a fost. Am început să caut cărți. Și înainte îmi plăcea să citesc cărți. Am mai mers pe la mănăstiri. Am mers la multe masluri. Că maslul, ne-a explicat părintele, e dintre cele șapte taine ale Bisericii, și are o putere de nu ne dăm seama! Și să te dai cu uleiul de la maslu e cea mai bună tămăduire. Orice boală se poate vindeca

cu uleiul de la Sfântul Maslu. În Eghina am primit de acolo de la măicuța de acolo, zice: „Hai, că vă dau ulei!”, și ne-a dat, că grecii nu lăsau să ne dea atâta ulei, dar măicuța zice: „Ia aici!” Zic: „Măicuță, dacă ai ști pe câți oameni îi fac eu fericiți!” Că toată lumea aștepta: „Măi, aș vrea un pic de așa... un pic...” În sticlute din alea mici, un pic de ulei. Și oriunde mergeam, dintr-o candelă de la o icoană făcătoare de minuni sau... le aduceai! Zicea copilul că-l doare, dă-l cu ulei de la maslu și să vezi că-i trece. Și așa era. Că se sfințește uleiul. Și cum se spune în Evanghelie, că orice boală sau necaz ai avea, să chemi și preotul să te ungă cu ulei sfințit. Dar vedeți, oamenii nu mai cred în asta, ei repede cred în doctori! Dar și doctorul tot de Dumnezeu e lăsat acolo. Doctorul fără Dumnezeu nu face nimic. Sunt doctori care recunosc asta și sunt doctori care nu recunosc, o iau cu știința.

Ei, și timpul trecea, treaba mergea, iar am mai lăsat din rugăciune... Într-o zi eram la lucru și mă sună mama de acasă: „Uite, Casian nu s-a dus la grădiniță, că i s-a făcut rău, a vomitat sânge.”

Mă gândeam eu: „Mă, a mâncat ceva? L-a zgâriat ceva?” Zic: „Mamă, lasă-l

să stea acolo liniștit, dă-i pace.” Și după aia zice: „Uite, că a fost la baie și a avut scaun și parcă a avut și sânge.” Atunci o sun pe soție, că și ea era la lucru, și-i spun: „Uite-te ce e cu copilul.” Zice: „Acuma cum e?” Zic: „Acuma e bine, s-a liniștit.” Eu la lucru nu aveam pe cine să las, că lucrez în ture. Soția și-a făcut bilet de voie și a venit acasă la copil. Și s-au dus la spitalul de pediatrie. Că sunt două spitale la noi: Spitalul clinic județean de urgență și Spitalul clinic județean. Și avea o cunoștință acolo și s-a dus cu copilul. Acolo i-au pus perfuzie copilului. Au zis că, cine știe, o fi avut ceva la stomac, ceva ce a mâncat, o fi făcut o toxiinfecție... Și tot am stat, am așteptat. Mă sună, îmi zice că i-au pus perfuzie copilului, că e bine. Dar pe la unu sau două, zice: „Măi, uite, iar e rău, a vomitat sânge și a avut diaree, scaun cu sânge. A venit salvarea urgent, suntem la ATI, la SMURD.” La ATI sunt numai cazuri grave. Copilul vomita sânge din stomac, lui i se aduna sângele în stomac, dar cine știa? Că noi nici nu ne gândeam la așa ceva. Vă dați seama cum stăteam eu la lucru. Am început iar să mă rog: „Doamne, nu ne lăsa, Doamne!” Și sună iar soția și zice: „Măi, sună

pe cineva să vină în locul tău, să-ți vină schimbul, că uite, ne trimite la Cluj, că copilul are hemoragie internă. Aici nu sunt specialiști în pediatrie pentru așa ceva, dar i-au făcut endoscopie, cu camera, și au văzut că are varice esofagiene.” Noi am rămas ca muți. Habar n-aveam ce e aia. De varice am mai auzit noi, dar la adulți, nu la copii. Nici nu știam ce e aia. Noi nici nu ne-am dat seama ce pericol e, ce și cum e... Știu că mi-a venit colegul repede, m-am dus direct acolo, la spital, la urgențe. El vomitase acolo, pe jos, și ștergea o femeie... Era sânge... Elicopterul tocmai plecase în altă parte de zece minute. Aia n-au anunțat, că nu știau că e așa de grav copilul, și cât l-au mai ținut și acolo în spital, era târziu, nu mai știu cam cât... Am ieșit speriat, zic: „Doamne, Dumnezeu, ce mă fac eu acum, Doamne?” Că elicopterul venise acolo, unde lucram eu, și-a luat tuburile de oxigen și pleca la cazul care fusese anunțat înainte, că nu avea de unde să știe că și copilul meu e grav, să-l ducă urgent la Cluj. Și doctorița asta știa că la Cluj este clinică de adulți, care se ocupa cu cheștiile astea. Eu știu că acolo e Chirurgie III. Pentru copii nu era secție, tot numai la adulți se

făcea chestia asta. Și a zis: „De urgență trebuie să mergeți la Cluj!” Și a venit salvarea de urgență de la SMURD de la noi și i-a pus perfuzie de sânge copilului. Și eu, acum, ce să zic? Am lăsat-o pe soție cu el în salvare. Copilul era speriat. Era conștient, dar era cu mască, cu tot, pus pe targă, în mașină. Și o doctoriță a renunțat, că erau doctori voluntari, și era chiar o doamnă doctor din Moldova, și m-au rugat băieții, dacă tot vin cu mașina la spital, s-o aduc pe doamna doctor, că ea a renunțat să vină în salvare, că erau doctorii ceilalți, specialiști, și ea era voluntar, ca să între soția mea, să stea cu copilul în salvare. Că normal nu e voie să stai lângă pacient în salvare, dar, fiind copilul, să nu se agite, că atunci când vezi atâta... e mai rău. Și nu știau – Doamne, ferește! – ce se poate întâmpla. Și era bine gândit: „Trebuie să fie un părinte acolo, că dacă nu...” în capul tău câte prostii umblă: că dacă, dacă, dacă... Noi le punem întotdeauna: „Dacă, dacă...” și am lăsat-o pe doctoriță acolo, la SMURD, la pompieri și am venit repede acasă și toți erau supărați. Și am zis: „Rugați-vă, că numai Dumnezeu ne mai poate salva. Copilul are hemoragie, nu știm ce și cum...” Și a venit fratele

meu și zice: „Hai, măi, la mine, că nu trebuie să conduci acum.” Și zic: „Lasă, că eu, cum sunt șofer, conduc eu!” Și pe drum numai rugăciuni ziceam. Ce-mi venea mie în minte, am zis rugăciuni într-una, până la Cluj. Și Salvarea a ajuns acolo, am ajuns și eu cu vreo jumătate de oră diferență față de salvare. El s-a dus pe autostradă, eu am intrat normal în Cluj. Am întrebat, am intrat, știu că era pe Moților, acolo este o unitate SMURD pentru copii. Când am ajuns, deja îi făcuseră anestezie copilului. Că doctorița de aici l-a sunat pe doctorul care se ocupa de venele astea, de hemoragia asta, cum trebuia operat – venele alea cum le faci, ca să-i oprești hemoragia? Să ai hemoragie internă... e ceva, Doamne, ferește! Nici la puiul de șarpe să nu-i dorim așa ceva!

Și când am venit eu, copilul nostru era deja anesteziat, salvarea noastră plecase la Mureș înapoi deja... Am ajuns acolo, era plin de lume în sala de așteptare. Am intrat înăuntru și doctorița mi-a spus: „Uitați, știți că copilul dumneavoastră... asta îi e boala...” Noi, de unde să știm? Dar, foarte amabilă, ne-a zis că trebuie să mergă în altă parte, că acolo nu se poate, că e sala de operație pentru adulți. Am

vorbit cu băieții ăia, zic: „Pot să vin cu mașina după voi?” „Veniți, domnu’!” Zic: „Vezi că eu sunt la un metru de tine, și orice semn ai făcut... gata!” În cinci minute am ajuns la spital... Acolo n-a putut să intre salvarea, era un gang, și n-a putut să intre. Eu am parcat repede. Copilul era deja sub anestezie de aici, de la SMURD, și l-au dus acolo. Au dat drumul la targă jos și l-au dus în sala de operație. În spitalul ăla nu mai era nimeni, numai eu și soția mea eram acolo, în spital. Și ne rugam. L-au băgat în operație. N-am văzut cine e doctorul. O asistentă, o doctoriță tânără... a venit la noi să semnăm o hârtie. „Ce hârtie?” „Păi, că... dacă nu se poate opri hemoragia...” „Și noi ce să semnăm?” „Păi, noi facem ce putem...” Am rămas muți. Ne uitam unul la altul. Cum să semnez eu că-s de acord să moară copilul? Vă dați seama ce e asta? Să ferească Dumnezeu! Când o vedeam pe soție, mă gândeam: „Măi, eu trebuie să fiu tare, să am grijă și de ea, să nu-i fie rău”. Vai, Doamne, Dumnezeule! Atunci mi-am dat seama că numai Dumnezeu te poate scăpa din orice. Putea să vină atunci oricine – cu bani, cu specialiști, cu aparatură, cu absolut orice... că nimeni nu mai putea

să-ți facă absolut nimic. Numai Dumnezeu... atunci, așa, în capul meu m-am rugat: „Doamne, numai Tu mă poți ajuta! Sfinte Nectarie, fă o minune și nu ne lăsa!” Și ne rugam la toți sfinții și la Maica Domnului și la toți. Și cum eram numai eu cu soția, ne-am pus în genunchi acolo... Și toți se uitau la noi, care mai treceau pe acolo. Ziceau că suntem nebuni, dar nu mă mai interesa... Nu mă mai interesa nimic! Stăteam în genunchi și spuneam rugăciunile, tare, acolo, pe holul ăla. Toate, le repetam, de o mie de ori... și auzeam aparatura cum merge: „ti... ti... ti...” E bine, că-l operează pe copil... Că, până la urmă, ne-am gândit: „Mă, cum să nu semnez?” Că, dacă nu semnam, nu-l opera. Dar așa, avea o șansă și... „Fie voia Domnului!” Că ziceam rugăciunile, și după aia ziceam: „Doamne, fie voia Ta! Cum vrei Tu, Doamne! Dacă așa crezi că-i bine, așa să fie!”

Atunci toată viața îți umblă prin cap, toate-ți umblă. Ți se derulează tot felul de filme, și îmi vedeam toate păcatele mele și toate prostiile mele pe care le-am făcut le vedeam atunci, și ziceam: „Doamne, iartă-mă, că-mi merit soarta”. Ziceam: „Doamne, lasă-l pe el... Dă-mi mie

să-mi rup piciorul, să fiu bolnav, toată boala aia a lui Casian, dă-mi-o mie, că eu, Doamne, știu să le rabd, și le rabd, dar lasă-l pe el... Se chinuie un copil nevinovat, e un suflet care, săracul, n-a greșit cu nimic..." Mă rugam: „Doamne, Dumnezeule, nu mă lăsa, Doamne.” Tot, tot ce știam eu, dar le ziceam din suflet, nu din cărți, rugăciuni... că dacă înregistram, azi nu mi-ar veni a crede că eu pot să zic așa ceva! Înainte, am avut aici niște cazuri de copii bolnavi și mă rugam foarte mult pentru copiii ăia, și întotdeauna mergeam la biserică și-i puneam la rugăciune. Ne rugam pentru ei. Când știam de copii bolnavi, că și nașii mei au avut copilul bolnav. Cu o gaură în inimă s-a născut și a trebuit operat. Și ei au trecut prin greutăți și știau cum e. Noi atunci nu ne dădeam seama... Trebuia să-i coste operația un miliard, și nu aveau bani și... au zis că-și pun casa în vânzare... că fiecare... ne adunăm, și-l ajută. Și se rugau. Și ea ne spunea: „Uite, la ora de, ne rugăm pentru copilul cutare”, care avea o problemă, era bolnav în spital. Am un prieten: „Uite, colega noastră are un copil bolnav, hai să ne rugăm pentru el!” Și eu începeam să-i pun pe copii la pomelnic și să mă rog

pentru ei. Și soția atunci îmi zice: „Măi, tu te rogi pentru atâția copii... roagă-te acum și pentru copilul nostru!” Păi, cum să nu mă rog? Și cum stăteam acolo, în genunchi și ne rugam și numai aia auzeam în urechi, rugăciunile noastre și auzeam cum făcea monitorul: „Pic... pic... pic...” „Ei, cât merge ăla, zic, e bine”. Și, cum stăteam așa, numai intră doi pe ușă, în halate. Eu, cum lucram la spital, zic: „Ăștia, în halate, cu mănuși și cu o targă, sunt de la morgă. Ce Dumnezeu să caute ăștia aici?” Deja, în capul meu, n-am mai auzit aparatul. Parcă a făcut: piiiip... și s-a oprit, și au intrat ăia acolo. Și-au întors ecusonul... legitimația... și aveau mănușile și... la ora unșpe noaptea! Ce-au căutat ăia acolo? Am amuțit. Zic: „Domnu’, dumneavoastră ce faceți aici?” Zice: „Ne-a chemat doctorul, că trebuie să ducem ceva de aici.” Atunci... vă dați seama? Se rupe totul... cade spitalul pe mine... soția a început să plângă mai tare. Noi am crezut că gata, s-a terminat! La mine tot era acolo, în inimă, nădejdea aia: „Doamne, dar să nu mă lași... Tu nu mă lași, nu mă lași...” Tot aveam picurul ăla de: „Lasă, că nu mă lasă Dumnezeu!” Zic: „Dom’le, dumneata ce cauți aici, că numai

copilul meu e aici la operație?” Ce caută aici? Și asta pe un ton mai așa, că cred că așa era oricare. Zic: „Dom’le, ce cauți? Că nu e nimeni aici.” Era sala de operație și numai dimineața acolo era policlinica. Nu erau saloane și din astea, că ei n-aveau ce să caute acolo. În capul meu era: „Măă... au venit să-l ducă la morgă... Cu targa după ei, cu mânuși, cu halat” – că eu știam de la mine de la spital cum arătau ăia de la morgă și cum merge treaba... ăia, cum eu îi tot luam la rost, au ieșit din încăperea aia și s-au dus în altă încăpere. Aparatul ăla nu-l mai auzeam. Acum, nu mai venea nimeni să ne spună nimic... am rămas acolo... soția plângea, o strângeam la piept, spuneam rugăciunile mai departe: „Doamne, nu ne lăsa... Doamne... Doamne, făcă-se voia Ta, dar tot știu că nu mă lași... tot știu că nu mă lași...” Și odată se deschide ușa și apare doctorița. I se vedea pe față, că poți să citești omul, sau, cel puțin, când îl văd pe om, îi știu ochii, tră-săturile, poți să îi vezi fericirea. Zice: „Copilul e bine, operația a reușit...” Doamne, când am auzit, parcă o piatră de aia mare, de moară, s-a luat de pe mine! Parcă a început să-și facă inima cursa ei regulată. Doamne, ce ne-am bucurat! Și am zis:

„Doamne, Îți mulțumim!” Și la Sfântul Nectarie i-am mulțumit, că ne rugam la Sfântul Nectarie: „Nu ne lăsa pe noi!”, când am văzut ce mare făcător de minuni e... și când am văzut câte minuni s-au făcut. Nu mai știam ce să facem. Era sub anestezie copilul, l-au pus iar în salvare, că a venit iar înapoi la clinica unde i-a făcut anestezia, că nu putea să rămână acolo, că era spital de adulți; aici era de copii, spitalul de copii al SMURD-ului, trebuia să rămână acolo. Și ne-au dus acolo. Acolo, pe soție au lăsat-o să stea lângă el, la pat, până se trezește copilul. Și aia era periculos, până să iasă copilul de sub anestezie. Acolo iar auzeai monitorul. Și acolo era sala de așteptare, erau părinți, și să vă gândiți: din câți copii au intrat atunci acolo, numai al nostru a ieșit cu viață. A murit o fetiță de patru ani, care avea ceva la inimă... Vă dați seama, a venit cu părinții ei, normal; i s-a făcut un control și acolo a murit copilul. Și mai era încă o fată de 14 ani, și o fetiță după care a mers elicopterul la Oradea, și a adus-o acolo. Încercam să-i îmbărbătez: „Rugați-vă!”, și se rugau oamenii ăia, care erau de altă confesiune. Era de naționalitate maghiară tatăl; fata lui era de 14 ani și avea o boală,

ceva cu plămânii... era de-o lună acolo și numai aparatele o mai țineau. Și fetița cealaltă avea doi ani. Și am stat acolo toată noaptea. Era o targă acolo și dormeam pe rând, că eram obosiți... Și doamnele m-au lăsat și pe mine să dorm, că nu mai puteam; am adormit câteva minute acolo și alea au făcut cât o zi întreagă! Și ne rugam și tot le spuneam de Dumnezeu... Și numai am auzit că la copil – că se trezise – doctorul i-a spus: „Hai, tușește, tușește!” și l-a lovit pe spate, să tușească, să dea afară. Și am zis: „Gata, e bine copilul, și-a revenit”. Și a deschis ochii și era lângă el maică-sa și vai!, ce bucuros era! M-au lăsat și pe mine să mă duc să-l văd, l-am văzut și el s-a bucurat când m-a văzut, era conștient. Dar ceilalți copii, săracii, au murit... și fetița aia de doi ani a murit...

Acolo am stat vreo trei zile. El, pentru că a înghițit sânge, că și doctorii s-au speriat un pic, făcea diaree, că i-am dus pampersi, sângele se curăța, tot ce a avut în stomac. Și avea un miros... Și tot îi venea așa... Trebuia să te speli, că mirosea... și îți era groază, dar erau acolo niște oameni pentru care cu adevărat merită să te rogi! Niște asistente și doctori acolo...

Dumnezeu să le dea sănătate și bucurii! Așa grijă aveau de copii, de... Doamne, Dumnezeule! Te făceau să te simți și tu așa, om. Parcă pentru ei nu mai erau importanți copiii lor de acasă, era important copilul ăsta și cine era acolo. Nu-ți venea a crede!

La noi, în oraș, când treceam pe lângă o biserică, când eram în aglomerație, nu-mi făceam cruce, că mi-e rușine de oameni. Și acolo, cum mergeam eu cu tramvaiul, am trecut pe lângă o biserică, și mă gândeam: „Ia să văd eu, ăștia își fac?” Și am văzut că unii care erau în tramvai, și tineri, și-au făcut cruce. Zic: „Doamne, Dumnezeule, ăștia merită... de aia-s oameni mai buni”. E orașul mai dezvoltat, și oamenii sunt mai buni, medicii sunt mai buni și se vede, e mai dezvoltat orașul, trăiește mai bine, oamenii mai bine. De ce? Oamenii au credință. Mie mi-a fost rușine. Îmi făceam cruce, dar când erau mai mulți, nu... Dar de-atunci am zis: „Dar și lui Dumnezeu are să-I fie rușine de mine!” Nu când ajung acolo să-mi zică: „Păi, măi, când ai trecut pe lângă o cruce sau când ai fost cu oameni mai mulți, ce te interesa ce zice lumea? Du-te cu lumea, atunci!” La concluziile astea am

ajuns singur. Și nu mă mai interesează cine se uită la mine sau unde sunt, în centrul orașului sau în autobuz, în autocar – am trecut pe lângă o cruce sau pe lângă o biserică... „Doamne, Îți mulțumesc!” Și pe lângă cruce când treci, zici: „Sfântă Cruce a lui Iisus, păzește-ne!” Crucea e armă împotriva diavolului! Dacă ți-o faci cu toată inima, cu siguranță că și dacă-l auzi pe diavol că-ți suflă aici, în ceafă, tu dacă ai nădejde și ți-ai făcut cruce și zici: „Doamne, ajută-mă!”, nu te lasă. Și nu te poate nici atinge diavolul, că nu mai are putere asupra ta. Și asta sigur e așa. Numai că noi, repede – că asta-i firea ome-nească, trecem repede la păcat și uităm cheștiile astea.

Am stat trei zile acolo, copilul deja zicea că-i e foame: „Mi-e foame... mi-e foame... mi-e foame...” Nu puteam să-i dăm nimic de mâncare, că a zis doctorul că până nu elimină tot, să vadă cum e... Doamne, ce mă fac? Asistentele nu voiau să-i dea. Seara, când am ieșit, zic: „Doamnă, dar domnu’ doctor unde e? Ca să-i mulțumesc”.

Domnul doctor nu voia să se întâl-nească cu mine. Eu credeam că e un doctor în vârstă. Doctorul Voiculescu, așa-l

chema, era un doctor tânăr, la vreo treizeci și ceva de ani. Și zice asistenta: „Ăla e, care a plecat!” El s-a și urcat în mașină. Nici n-a vrut să stea. Am vrut să-i mulțumesc. Am zis: „Doamnă, vă rog să-i transmiteți mulțumirile mele...” Zice: „Dom’le, mergeți dumneavoastră, vedeți-vă de ale dumneavoastră, că aveți destule, mulțumiți la Dumnezeu că totul e bine și s-a rezolvat cu bine!”

Copilului îi era foame, tot nu voiau să-i dea de mâncare... Lui îi trebuia atunci să mănânce. Zic: „Îi trebuie un iaurt!” Dar el voia să mănânce slănină. Îi spun: „Tu n-ai mâncat până acum nicio dată slănină. Ce-ți trebuie ție slănină?” Sau voia alte mâncăruri pe care el nu le mănâncă. Orice ar fi mâncat.

Cum să fac? „Măi, dar nu-i voie, măi tati, măi... uite, nici apă n-ai voie să bei multă” – că lui îi punea vitaminele și astea în perfuzie. Și tot a avut scaun cu sânge până s-a eliminat, și era negru-negru, că și el s-a speriat. Și am văzut că și ei s-au speriat, că poate nu s-a oprit hemoragia. Dar pe urmă a început să vină jumătate-jumătate, se vedea că i se curăță stomacul. Și îi zic soției: „Tu, știi ce fac? Nu țin minte cum a fost, pe unde am ve-

nit, dar mă duc pe jos. Și tot găsesc eu clinica aia, și pe doctorul ăla tot îl găsesc, Voiculescu, că am întrebat cum îl cheamă. Pe doctorul mai în vârstă nu știu cum îl cheamă, că el a făcut echipa – are o echipă specială de doctori care numai de cazurile astea se ocupă. Și tot mă duc și-l întreb dacă pot să-i dau de mâncare copilului.”

Și așa mi-a rânduit Dumnezeu, am mers pe jos, pe acolo, prin Cluj. Am luat-o de-a lungul Someșului, intersecția asta, asta, pac, pac și am văzut clinica mare. Și am ajuns la clinică, am întrebat de doctor. Zice cineva: „Uite, ăla e!” Și am avut noroc, am intrat, că tocmai trebuia să intre cu studenții. Și am intrat la el: „Domnu’ doctor, vă deranjez, uitați, că eu... eu vă mulțumesc, și Casian. Dumnezeu să vă dea sănătate!” – era bucuros, și eu cred că preda, că avea stagiarii, sau studenții, și trebuia să meargă cu ei în ora de vizită. Și zic: „Uitați, are voie să mănânce?” Zice: „Da, dar să nu-i dați lucruri tari, să-i dați lucruri moi: supă, cartofi piure, iaurt; și nu mult! Puțin.” Vai, ce fericit eram! Tot pe jos m-am întors, eram transpirat tot, dar nu m-a interesat. Și zic: „Tu poți să-i dai la copil iaurt și din astea, când nu te

văd ăștia, dă-i, că am fost și am vorbit cu doctoru'. Dă-i să mănânce, că de trei zile stă aici nemâncat, ce fac cu el?" Ei, și i-a dat, și copilul s-a înzdrăvenit. Dar ulei de la maslu îi puneam și ulei de la Sfântul Nectarie, cum aveam eu, și cărțile, iconițe... Și asistentele toate aveau copii, și doctorițele care erau acolo. Așa-l îngrijeau și se vede pe ei că-s oameni credincioși și știau că numai cu Dumnezeu și cu rugăciune scapi de orice necaz are omul, și mai ales de astea. Că ăla-i cel mai mare necaz. Să ferească Dumnezeu pe toată lumea. Că de aia Dumnezeu vrea să te îndrepte, că dacă mi se rupea mie mâna sau aveam vreo boală... poate răbdam, dar poate tot făceam tâmpenii, dar Dumnezeu... când ți-e bolnav copilul sau soția, atunci te doare sufletul, atunci pentru tine viața n-are rost, nu? Ești un om distrus. Ce-ți mai trebuie? Absolut nimic nu-ți mai trebuie. Ești cel mai fericit atunci când ei sunt sănătoși și bucuroși. Atunci omul uită de necazuri și face prostii. Dar atunci, e o fericire care nu se poate explica prin cuvinte! Și tristețea iarăși nu se poate explica prin cuvinte, atunci când ești în necazuri... Și atunci am zis: „Doamne, ferește-l de așa ceva și pe cel

mai mare dușman, care mi-a făcut cel mai mare rău”. Că oamenii nu-și dau seama când își fac rău unul altuia, de ce-s răi... Numai la necazuri încep să se facă buni, să se îmbuneze și să fie altfel, cu adevărat să trăiască! Că atunci se schimbă și în corp și boala iese din tine!

În fine, s-a terminat asta. După ce a fost bine, voiau să ne trimită la Târgu Mureș, că noi nu avem aici medic specialist în pediatrie, că acum pleacă medicii peste tot și noi nu avem. Și am zis că noi tot la Cluj am fost, la doctorul Pârvan, și ne-a transferat la Clinica de pediatrie III. Și ne-au transferat la doctorul Pârvan, că trebuia pe urmă să mai stai sub supraveghere. Și am stat la el. Și acolo este o biserică veche în Cluj, pe strada Horea, cum mergi spre gară, cu hramul Sfântului Nicolae. Și Sfântul Nicolae să știți că ajută, și mi-era și mi-e drag. Și e făcător de minuni, și îl cunoșteam dinainte pe Sfântul Nicolae. Acolo mergeam și mă rugam, la Sfântul Nicolae. Și așa am scăpat atunci de operație, că m-am dus și m-am rugat, i-am făcut acatistul; când nu mai aveam timp să fac acatistul, spuneam numai rugăciunea de la sfârșit, de mulțumire, la Sfântul Nicolae. Este o icoană mare, așa

de frumoasă, cu Sfântul Nicolae, și biserica e veche. Și părintele nu era acolo, și am zis doamnei de acolo să-i transmită că m-am rugat aici și copilul meu, la prima operație, a scăpat de operație. Și așa erau de fericiți oamenii ăia. Și, de câte ori merg prin Cluj, mă duc la biserică la Sfântul Nicolae, să mai spun o rugăciune de mulțumire, ne simțim împăcați sufletește.

Și am mai stat la doctorul Pârvan, și doctorul Pârvan a zis: „Uitați, vorbesc cu cineva, la clinică privată, dacă se poate”, – că... tromboza care e acolo, din cauza ei s-a constatat că se fac varicele esofagiene, că ea stopează circulația sângelui și atunci, presiunea fiind mare... copilul are și splina foarte mare, și aia e periculos – „să facă o programare, că trebuie operat copilul, că altfel, o să facă tot timpul...”

Ce să facem? Ne-am împăcat și cu ideea asta și urma acuma să ne anunțe că, uite, a vorbit cu doctorul... Noi am venit acasă, am început cu rugăciunile, cu toată rânduiala asta bisericească, așa cât puteam noi. Postul să fie post, mersul la biserică, la mănăstiri, mergeam la masluri... Dumnezeu rânduiește în cale numai oameni care să te îndrume la lucru-

rile astea bune, oameni care, la rândul lor, au avut necazuri și au știut să ceară ajutor... Multă lume judecă, că de ce merge ăla acolo, de ce acolo... Păi, de ce merge? Că eu am ajuns la ideea că și eu, prin ce-am trecut, să nu-i spun unui om că, uite, numai așa am scăpat, du-te și fă asta, adică un lucru bun?! Și de ce să nu-l ajut și pe ăla de lângă mine? Tu poate vrei ceva mai complicat, dar ai văzut că s-a întâmplat un lucru bun, și atunci, așa-l ajuți pe om, îi dai un sfat bun: „Du-te și fă-o mai departe!” Că eu așa cred, că dacă ți s-a întâmplat ceva rău, dacă n-ai un răspuns bun la rugăciunile tale și la postul pe care ți l-a dat preotul... te-ai mai duce? Dar oamenii ăia de aia se mai duc: să mulțumească și îl mai duc și pe altul, nu? Că și eu spun altuia: „Măi, hai, că uite-te, a fost bine și asta e singura ta șansă și scăpare!” Și oamenii văd că-i bine, și atunci mai spun și altuia... Și așa se îndreaptă lucrurile.

Și ne-a anunțat doctorul Pârvan că a vorbit și trebuie să venim la Cluj, să-i facă un RMN. Și pe urmă am stat la cineva în Cluj. Dimineața trebuia să vadă doctorul rezultatele și să ne spună când se face operația. Am mers la doctor, s-a uitat,

zice: „Credeți că asta e jucărie? Nu e jucărie. Nu ne putem juca cu așa ceva.” Îl țin minte pe doctor, când l-am văzut, avea mâini delicate, era finuț, așa, parcă era un înger trimis de Dumnezeu acolo. Și ne-a spus să ținem legătura cu asistenta doctorului și ne spune când îl programează, că asta e singura șansă, operația.

A trecut timpul, ne-au sunat – acum nu mai știu exact când ne-au programat pe noi la operație. Ne-au spus: „Uite, trebuie să veniți la operație. În data de vă prezentați...” Gata, noi ne-am dus la operație. Dar, copilul cum era galben și așa, o asistentă de la grădiniță îi spune soției: „Doamnă, i-ați făcut examen de paraziți? Copilul ăsta cred că are paraziți. Aveți câine?” „Avem în curte pisici, câini... ca la țară!” Și nu-i făcusem analizele de scaun... Și ne-am dus, i-am luat din scaun și am dus la TSP, pentru examen. Și a venit rezultatul: copilul avea două feluri de paraziți. Și era chiar cu trei zile înainte să meargă la operație când ne-a venit rezultatul. Noi l-am luat și pe ăla și l-am dus cu noi. Am ajuns la clinică. Dimineata deja i-a îmbrăcat, i-a pus în salon. Nu i-au mai dat mâncare, urma să vină să-i mai facă ceva analize și să intre la operație. Eu

între timp, m-am dus, este o biserică acolo cu Sfântul Luca; eu am primit de la părintele Florin, de la spital, o icoană cu Sfântul Luca al Crimeei, care a fost chirurg. Și la biserică era un părinte și o doamnă mai în vârstă. Și doamna se ruga acolo, și ea avea necazuri și tot venea la părintele. Eu îi spun la părinte cum îl cheamă pe copil, îi dau un pomelnic, îi spun de operație. Și zice părintele: „Stai aici, că eu am ceva treabă, mă duc. Stai în biserică și roagă-te la Sfântul Luca și, lasă, că o să fie bine.” Și eu am stat acolo în biserică și mă rugam, spuneam rugăciunile, că ce să fac? Cu copilul nu mă lăsau să stau, așa că, ce să fac? Dar doctorii, cum au văzut rezultatul de la analizele de scaun... au stat vreo patru ore, și pe urmă au zis: „Nu vă supărați, nu putem face operația, că e foarte periculos. La anestezie, paraziții pot să se urce la gât și copilul poate să facă stop respirator și, cum copilul e sub anestezie... Asta este! Ne pare rău. Vă duceți acasă, faceți tratamentul pentru paraziți și veniți cu trei rezultate diferite bune. Și atunci facem o reprogramare.” Soția m-a sunat când eram în biserică. Zice: „Uite, hai că ne lasă acasă.” Am simțit atunci și bucurie dar și tristețe.

„Dar de ce?” „Uite-te că s-a anulat...” „Așa vrea Dumnezeu, Sfântul Nectarie, nu ne lasă.” Și am făcut tratamentul și i-am repetat analizele. Am avut trei analize că e bine, și am sunat acolo și ne-au reprogramat pe 30 aprilie, parcă. Trebuia să mergem iarăși la operație. Între timp, am fost și la Mănăstirea Recea și ne rugam, la mănăstire la Râmeți, la părinții pe care-i știam noi, de aicea. Părintele nostru se ruga pentru el... părintele... chiar ca un înger a venit să se roage pentru copil... nici nu vă dați seama cum m-a sunat părintele și când eram acolo, la operație, când l-a operat de varice, și-i spun: „Acum a intrat, părinte, în operație!” Și-mi povestea părintele cum se ruga... că are un băiat, îl cheamă Elisei, de cinci ani. Și așa se ruga copilul... că-l cunoștea pe Casian, că se mai rugau împreună... A luat cartea și se ruga cum știa el, că-l vedea și pe taică-său că-i preot, și se ruga. Și zice părintele: „Vezi, de la el e primită rugăciunea, că eu sunt convins că nu de la mine, cât sunt de păcătos!” Și zicea: „Cât mai mulți oameni să ne rugăm pentru unul care e în necaz. Nouă ne dă de șapte mii de ori bine, dar și pe ăla îl scapă, pentru care se roagă mai mulți pentru el.”

L-am sunat pe părintele pe Muntele Athos, pe măicuța; între timp a fost o colegă de-a mea la Sfântul Nectarie, și mai ca Anastasia, de acolo, a zis: „Vai, dar cum să nu, ne rugăm...” Și se ruga măicuța, atunci, pentru operație...

Între timp, ne sună doctorul Pârvan: „Uitați, vă dau o veste, că l-au chemat pe doctor la București. Cred că-i interzice să mai opereze copii.” Doamne, Dumnezeule! Ce-i asta? Zic: „Dumnezeu așa vrea, noi să nu mai mergem la operație. Că pe copil îl tămăduiește”

Și copilul între timp ne-a zis: „Tati, uite, Sfântul Nectarie mi-a zis mie așa: «Băiete, eu te-am vindecat, eu te-am operat»”. „Bine, Casian”, zic. M-am gândit că, așa cum ne-a auzit că vorbim atâta de Sfântul Nectarie, copilul, de frică, o fi zis: „Tati, uite, nu mai trebuie să mergem la operație...” „Bine, bine, bine ți-a zis sfântul, nu-i bai!” Pe urmă iar a zis: „Mami, tu n-auzi că mie Sfântul Nectarie iar mi-a spus în capul meu, eu l-am auzit: «Băiete, eu te-am operat.»” Că părintele Nectarie de la mănăstire de la Recea l-a învățat așa: „Măi, Casian, tu așa să te rogi: «Sfinte Nectarie, dacă trebuie să mă operezi, să mă operezi tu, te rog frumos. Și dacă nu,

tămăduiește-mi tu mie toată boala!»” Și copilul tot așa zicea. Și la Râmneț iarăși l-au învățat rugăciune. Toți se rugau pentru el. Și la Iași... Și am sunat la câți îi știam: „Uite, domnule, du-te și pune un pomelnic pentru Casian, că a ajuns copilul la operație și operația e gravă!” Toți cunoscuții noștri se rugau, toată lumea. Și se rugau în fiecare zi. Fiecare gând ajungea la Dumnezeu, că ziceau: „Doamne, ajută-l!” Nu trebuie să zici mai mult. „Dă-le bucurie!”, că eu așa m-am învățat de acum: „Doamne, dă-le sănătate și bucurie la copii, și tămăduiește-i de toată boala cea trupească și sufletească!”

Noi trebuia să plecăm luni dimineața. Și ne sună secretara și zice: „Uitați, ne pare rău, dar momentan nu mai poate să opereze, că i s-a interzis...” Și a fost un scandal, pe Antena 1 a arătat, chiar a murit o fetiță de patru ani că doctorul nu știe ce a făcut, că el nu avea hârtia... că e spital de adulți, nu avea voie să opereze copii. Dar eu nu înțeleg asta. El îi salva pe copii. Asta era singura șansă. Mai dădea o speranță. Că dacă nu, ce faci cu el? Îl lași. Suntem la voia Domnului. Așa, îți mai dădea o speranță. Dumnezeu îngăduie, că o mână de la un doctor îți face o operație.

Și chiar a fost scandalul cu doctorul, am văzut și la știri. Tatăl fetei era foarte revoltat. Era o fetiță de patru ani. Și avea șansa s-o opereze și i-au interzis – ce neînțelegeri au fost acolo, cu managerul spitalului, care i-a interzis să mai opereze copii. Și doctorul, până nu-și pune certificatul ăla de... el avea specialitate și la pediatrie, dar nu avea documentele. Și la noi, până-ți fac documentele... cred că iese la pensie doctorul! Și săracul, ce să facă? Vedeți ce-nseamnă să fii bun? Era un doctor bun, și doctorul Arafat a ieșit în apărarea lui. A fost la știri...

Dacă mergeți la arhivă găsiți astea. Astea sunt lucruri care se pot pipăi, mirosi... și noi să zicem: „Păi, nu mai cred!” Nu se poate! Ba se poate. Ba-i așa. Și zic: „Măi, asta sigur e un semn de la Dumnezeu și de la Sfântul Nectarie că nu mai trebuie să meargă la operație”. Și zic: „Hai să mergem să facem iarăși un control!” Și l-am sunat pe doctorul Pârvan și zic: „Uitați, ne-a făcut programare la Cluj, să facem iarăși o endoscopie...” Și când ne-am dus, îmi zice: „Stați acolo pe scaun.” Monitorul era în față. Zice: „Să-i fac anestezie?” Cu anestezia e cam riscant și la adult, dar și la copil. Și i-a dat ceva, o

pastilă, să fie așa, un pic amețit, ca să nu dea cu mâinile, că e copil. Și pentru noi, adulții, e rău... Și-i bagă camera pe gât și: „Doamne, Dumnezeu! Dar ce-ați făcut?” Zic: „Păi, ce să facem? N-am făcut nimic.” Era alb. Eu am zis: „Cred că nu ăsta e esofagul. Nu mai e nimic. Cum e hârtia, așa e esofagul lui”. Zic: „Domnu’ doctor, nu mai poți să zici că... Vedeți că există minuni?” Și atunci a zis Casian: „Ai văzut, mami? Ce ți-am spus eu ție? Ce ți-am spus eu ție? Vezi?” Așa eram de fericiți, de nu vă dați seama. Atunci eram cu adevărat fericiți, aia e fericire. Doamne, Dumnezeu! Nu știu cum să-i mulțumesc lui Dumnezeu, că noi nu suntem vrednici de așa ceva. Dar astea s-au întâmplat pentru rugăciunile tuturor acestor preoți care s-au rugat. Cred că toată lumea s-a rugat, și era în pomelnice: „Doamne, dă-i sănătate lui Casian!”

Și pe urmă iar am venit la doctorița care-i face ecografia. Și e o doctoriță foarte bună, toată lumea merge acolo la ea, la Pediatrie II. Și făcea gardă și la SMURD. O doctoriță de milioane! „Doamna doctor, uitați, au dispărut varicele!” Zice: „Nu se poate așa ceva, că nu dispar!” „Ba da, au dispărut, că se poate confirma docto-

rul, că au fost varice și nu mai sunt.” „Dar ce-ați făcut, măi, oamenilor? Că uite, sunt și alți copii, să le spun să le facă și lor.” Și am zis: „L-am dus la cuminecare, s-a cuminecat la biserică, apă sfințită, anafură, rugăciune...” Zice: „Dar, ce confesiune sunteți voi?” Zic: „Ortodocși.” Și era bucuroasă și ea. Și s-a uitat și zicea: „Da, uite, se vede, și vena aia acolo se recanalizează și...” Zic: „Dar uite cum e splina!” Zice: „Nu-i bai cu splina.” Că el s-a născut cu splina dublă, mai are o splină mică. Dar eu Îi mulțumesc lui Dumnezeu, că și dacă e cum spun doctorii, tot Dumnezeu îl ține în viață. Și atunci, orișicum, tot o minune e. Oricum ar lua-o și doctorii și toți, dar pentru mine e o minune. E mai bolnăvicios copilul, dar pentru mine e o minune.

Noi... ca toată lumea, ne-am pregătit pentru operație, cu bani. Dar nu a mai fost nevoie de ei pentru operație. Și într-o zi a trecut o doamnă pe lângă mine și zic: „Dar ce ești așa supărată?” Zice: „Păi, mă duc în Grecia, dar sunt singura de aici...” Zic: „Auzi, mai sunt locuri? Și eu vreau să mă duc. Să merg la Sfântul Nectarie.” Și ea se ducea și singură, nu cunoștea pe nimeni. Și ea are un fiu, preot, Claudiu îl

cheamă. Și el s-a rugat pentru noi. Și după jumătate de oră mă sună și zice: „Mai sunt locuri. Și Casian are pe gratis tot.” Și nu ne venea a crede. Eram și cu bani puțini, gata, cu autocarul. Zic: „Înscrieți-ne și pe noi.” Cu banii ăia ne-am dus să-i mulțumim Sfântului Nectarie și la maica Anastasia. Și ce bucuroasă era maica Anastasia, că zice: „Eu m-am rugat pentru el pentru operație!” Și era un preot acolo și am ajuns chiar când era Evanghelia, și ne-am pus în genunchi și mi-a dat mie Evanghelia s-o sărut, că eram chiar lângă altar, acolo unde e capul Sfântului Nectarie.

„Eu am crezut din prima”

Părintele Nectarie de la Mănăstirea Recea

Primul meu contact a fost când eram la mănăstire, nu eram încă monah. Fratele meu avea o problemă. Și am auzit atunci de sfântul ăsta, și am zis: „Hai să citesc și eu Acatistul Sfântului Nectarie”. Și, citindu-i acatistul, parcă simțeam că mă apropie de el – nu că mă apropii eu de el, ci că el mă apropie de el. Și am simțit că rugăciunea mi-a fost ascultată. Problema fratelui meu s-a rezolvat. Și am început să citesc mai des acatistul. Și părinții de la Oașa, că la Oașa am fost zece ani la mănăstire, erau trimiși câte doi, mai mergeau la Vatoped, mai stăteau în Sfântul Munte Athos, era foarte frumos. Și când a venit un frățior de la Vatoped, a venit cu icoana Sfântului Nectarie. O avea în chilie. Era chiar de la Vatoped. Era pictat călugăr. M-am uitat la icoană și am zis: „Ce icoană frumoasă!” Zice: „Da, o duc la biserică!” Dar eu zic: „N-o da, că poate-mi trebuie mie!” Dar nu știu de ce am spus asta. Și în toamnă au urmat călugărirea noastră. Și cumva a fost ca o încredințare

a acestei legături atunci când am auzit că Mitropolitul Andrei, care era arhiepiscop de Alba Iulia, când m-a călugărit – mi-a pus numele „Nectarie”.

Adică atunci am făcut cunoștință cu Sfântul Nectarie, când m-am rugat prima dată pentru cineva, pentru fratele meu, că, dacă mă rugam pentru mine... cred că nu mă simțeam așa. M-am rugat pentru cineva, am simțit ajutorul, adică cumva vom avea ceva de făcut împreună; și după aceea cu icoana din Vatopedu, pe care o am și în ziua de astăzi în chilia mea.

Mi-am dorit să am o părticică din moaștele sfântului și, cunoscând un părinte cu care eram prieten, știam că părintele avea biserica la spital și i-am cerut, odată. I-am spus: „Mi-ar plăcea să am și eu o mică, mică părticică din moaștele Sfântului Nectarie.” Și a trecut timpul, nu știu cât a trecut, dar într-o vară chiar a venit la Oașa și mi-a adus o părticică de moaște, pe care o am chiar aici, la mănăstire.

Când Casian cu părinții lui au venit la mine să îmi spună că s-a vindecat, eu am rămas uimit, că nu-mi aduceam aminte cuvintele pe care i le-am spus – să îl roage pe sfânt să îl opereze. Repetân-

du-mi-le și stând așa să mă gândesc, după aia mi-am adus aminte. Fiindcă auzisem chiar despre o doamnă pe care o operează Sfântul Nectarie la cap, și mie mi-a rămas aia în conștiință. Și atunci cred că i-am zis: „Măi, Casian, roagă-te așa la sfânt!” Că eu nu cunoșteam atunci tot istoricul bolii lui.

Și acum am citit, și am văzut, Doamne, câte probleme! Câte minuni s-au întâmplat în viața acestui copil! Existau probleme și credință, se întâmplă și minuni.

Eu n-am spus în viața mea altcuiva să se roage așa! Pur și simplu, i-am făcut o rugăciune lui Casian, a venit de trei, patru ori. Am stat toți. Rugăciuni pe care le citesc la bolnavi pentru dureri de cap, pentru izbăvirea de cel rău, mă rog... „Harul Domnului”, rugăciunea de la sfârșit...

Dar știți ce m-a mirat pe mine? Zic: „Dom’le, ce pildă ne-a dat nouă acest copil. Copilul a știut să *fure*, a știut să poarte cuvântul preotului și să-l trăiască în fiecare zi. Noi, maturii, nu facem ce a făcut el. Uităm ce ne-a spus duhovnicul, uităm, și ne mirăm că nu ne putem schimba, că... Dar copilul ăsta... ceva extraordi-

nar! Oricum, ceea ce l-a făcut să rețină cuvintele a fost starea lui.

Da, asta a fost, și la asta m-am gândit eu după aceea: cum a primit cuvântul, cum a purtat cuvântul, pur și simplu. I-am spus așa: „Casian, roagă-te așa: «Sfinte Nectarie, dacă trebuie să mă operez, să mă operezi tu; dacă nu, să mă vindec!»” Și așa a făcut!

Mama lui spunea că suferința asta și trăitul printre adulți l-au maturizat și cumva eu cred că el s-a purtat ca un om matur în toată această situație. Și atunci, gândindu-mă după aia, meditănd la ce s-a întâmplat, zic: „Cum a fost posibil?”

Eu am crezut din prima. Când am auzit, eu am crezut din prima. Când am auzit că sfântul i-a spus: „Băiete, eu te-am operat”, din prima am crezut. Am zis: „Asta e clar!” Eu am crezut din prima că sfântul a zis... Deși părinții lui Casian n-au dat importanță. Noi am crezut din prima și eram sigur că nu mai are nimic.

Eu m-am mai gândit, că parcă a fost întrebat și a zis că a auzit cumva în el, în mintea lui... Odată, a fost cineva la mormântul părintelui Sofronie și s-a rugat pentru o problemă. Și o voce lăuntrică, în minte, i-a zis: „Vino aici!” De trei ori a

auzit. S-a speriat foarte tare... Nu știa cum să reacționeze. A încercat să își redea ea acele cuvinte, dar nu era la fel. Deci era altceva, altceva. Dar cum și-a dat copilul seama că e Sfântul Nectarie? Și la asta m-am gândit. Dar întotdeauna sfinții se descoperă foarte ușor așa, în suflet. Adică sufletul simte cine-l iubește.

Da! Asta a fost, și am dat slavă lui Dumnezeu că m-a ajutat să particip și eu la asta, să fiu și eu o unealtă.

„S-a întâmplat minunea și nu ne-a venit să credem...”

Părintele Vasile Tobias de la Crăciunești

În urmă cu câțiva ani, părinții lui Casian au început să vină la mine la biserică, la Crăciunești. După aceea, le-am devenit părinte duhovnic, se spovedeau la mine regulat. Și într-una din zile mă sună doamna Adriana, mama lui Casian, disperată că trebuie să meargă la Cluj, cu Casian, că a vomitat sânge și aici, de la Mureș, medicii au zis că ei nu știu ce să facă, nu-s pregătiți pentru așa ceva, și i-au trimis la Cluj. La Cluj s-a constatat că nu este medic pediatru pentru problema lui și a trebuit să fie tratat de un doctor de adulți. Ei erau pe coridor, nu știau ce se întâmplă cu copilul: dacă trăiește, dacă a murit... Țineam dialog telefonic și-i îndemnam să se roage la toți sfinții pe care-i știu cu numele, să-i cheme nominal: Sfinte Nectarie, Sfinte Ioan Rusu, Maica Domnului, pe care-i știu cu numele, să-i cheme pe toți, și pe care nu-i știu: Sfinte neștiut de nimeni, mijlociți pentru noi și pentru copilul nostru. Și în cele din urmă

l-au stabilizat. Și mi-au povestit ei că le-a spus medicul că nu se poate să scape fără operație. Domnul Ioan avea el credință și tot zicea: „Noi vom scăpa de operație. Dumnezeu va face o minune cu noi.” Asta spunea tatăl copilului, chiar și la spovedanie. Uneori eu mai încercam să-l echilibrez: „Stai un pic, totuși trebuie să vedem lucrurile așa cum ni le prezintă și medicii.” Bineînțeles că se poate întâmpla și o minune, dar voiam ca, dacă trebuia operație și alte lucruri, să nu cedeze, să zică: „Dar unde e Dumnezeu? Ne-a lăsat deoparte sau ce s-a întâmplat?” Și a venit copilul acasă, l-au lăsat, și l-au trimis să facă tot felul de analize. După ce au avut analizele, s-au dus din nou la Cluj, nu știu ce s-a întâmplat și de cel puțin două ori au fost trimiși acasă, a fost amânată operația. O mică întrebare a venit și în sufletul meu: „Totuși, de ce atâtea amânări?” Că, până la urmă, noi știm că planurile lui Dumnezeu sunt puse bine la socoteală. Și s-a dovedit de ce, că înainte de Paști, Casian a venit și s-a spovedit și mi-a mărturisit și mama lui că el tot zicea prin casă că Sfântul Nectarie i-a spus că l-a vindecat: „Măi, copile, te-am operat deja”, pentru că una din rugăciunile lui Casian era

aceasta: „Sfinte Nectarie, dacă trebuie să mă operez, hai, operează-mă tu!” Bineînțeles că, fiind un copilaș de șase ani, mama lui s-a gândit că vorbește așa... Și a venit la spovedit, și mi-a spus și mie același lucru: „Uite, mie mi-a spus Sfântul Nectarie: «Măi, băiete, eu te-am operat deja».” Și l-am întrebat: „Dar l-ai văzut? Sau ai visat?” Nu știa să zică cum i-a spus, dar el într-una susținea faptul că lui i-a spus. Probabil a lucrat doar la conștiința lui, la inima lui și a spus lucrurile astea. Lucru care s-a și întâmplat, când au mers la Cluj, din nou, pregătiți de operație. Și atunci doctorul normal că trebuia să-i facă din nou ecografie și așa... Și atunci le-a spus: „Ce-ați făcut? Că nu mai este nicio problemă!” Minunea s-a întâmplat, pentru că Sfântul Nectarie, dacă l-a rugat copilul și el i-a spus la copil că l-a vindecat, n-a fost mincinos. Adică i-a împlinit rugăciunea...

Bineînțeles că ei făceau zilnic acatist la Sfântul Nectarie, amândoi părinții... acuma, copilașul nu știe dacă făcea el tot acatistul, dar avea rugăciunea asta liberă către Sfântul Nectarie, care, pentru un copil, era suficientă. Și atunci s-a întâmplat minunea și nu ne-a venit să credem... Nu

că suntem necredincioși, dar... totuși, când trăiești tu minunea, parcă e mult mai intens. Ne-am bucurat, bineînțeles.

Într-o zi, Adriana, mama lui Casian, era foarte supărată, pentru că una din dățile când trebuie să plece la Cluj, era tocmai în apropiere de ziua lui Casian. Și țin minte că am venit până aici la ei și să-i mai încurajăm și să se mai bucure și copilășul, că doar oricum nu trebuia să trăiască durerea asta a familiei. Și era foarte necăjită că „uite, chiar de ziua lui noi nu ne putem bucura că trebuie să mergem la Cluj”. Dar se împlinește cuvântul Domnului Hristos, Care zice: „Supărarea voastră se va preschimba în bucurie, dacă credeți.” Și au crezut. Până la urmă, chiar ziceam la un moment dat: „Doamne, dar uite că Ioan e mai tare în credință și Dumnezeu trebuie să facă cu noi o minune, nu se poate, noi scăpăm fără operație”. Și lucrul acesta s-a întâmplat. Și apoi, după ce Casian s-a vindecat, ei au plecat în Grecia. Așa a rânduit Sfântul Nectarie, ca la câteva zile după ce au venit de la Cluj, să meargă în Grecia să îi mulțumească sfântului.

Sfinții ajută cât le îngăduie Dumnezeu. Dacă planul lui Dumnezeu e ca un

suflet să se ducă prin boala respectivă, atunci sfântul îți arată dragostea, dar cât e îngăduită.

În urmă cu câțiva ani am cunoscut o bătrânică de optzeci și ceva de ani, în satul natal al tatălui meu. Și din discuții am aflat de fapt istoria vieții ei. La o vârstă tânără, până în patruzeci, patruzeci și ceva de ani, a paralizat. Și ea avea deja vreo cinci copii. Și întâmplarea a făcut ca, deși era paralizată, fiind o familie, a rămas însărcinată. Și toată lumea a început să râdă de ea și s-o condamne și s-o provoace să facă avort, să meargă să facă ceva, că o să facă un copil bolnav. Și dânsa n-a vrut să facă avort. A zis: „Dacă Dumnezeu mi-a dat crucea asta și rușinea asta s-o port, asta am s-o port.” Și până la urmă a născut o fetiță și s-a vindecat de paralizie. S-a vindecat de paralizie și făceam eu o analiză după aceea, că mă gândeam: „Vezi cum Dumnezeu i-a pus gândul bun? Dacă făcea ceva să piardă – orice ar fi făcut să piardă sarcina, că acum metode foarte bune nu erau pe vremea dânzei – se putea îmbolnăvi mult mai grav și să moară. Rămâneau ceilalți copii fără mamă. Dar Dumnezeu i-a pus gândul bun și credința i-a dat putere.”

Eu am cunoscut-o când dumneaei mergea la Timișoara, de la Târgu Mureș – fata locuiește în Târgu Mureș acum; mergea de la Târgu Mureș la Timișoara să îngrijească strănepoatele de la fata pe care a născut-o...

Îngrijea copilașii de la nepoatele de la fata pe care a născut-o. Și o duceau, să-raca, la optzeci și ceva de ani, Târgu Mureș – Timișoara, ca să mai vadă de copii...

Da! Și, când a murit, n-a apucat să mă sune familia, deși eram apropiați, îi cunoșteam; după aceea am devenit și mai apropiați. Și am fost la un priveghi la capela din oraș. Și i-am văzut și pe ei venind acolo, la capelă, și i-am întrebat: „Sunteți rude cu...” – credeam că-s rude cu mortul la care am fost eu. Și au zis că nu, că a murit bunica. Și, după ce am terminat, m-am dus și la dânsa. Așa era de frumoasă și senină, și... un chip de bătrânică pe care se vedea că era mulțumită, a murit împăcată cu Dumnezeu și mulțumită cu viața. Și ne spunea fiică-sa că de dimineață i-a spus: „Eu astăzi plec.” N-a zis unde, dar... spunea că ea pleacă.

Da. Deci, a născut pe fata respectivă, fata respectivă a avut fete, deci nepoatele dânsai, și una din fete a avut alte do-

uă fete, deci strănepoatele dânsiei. Și întotdeauna îmi plăcea s-o dau exemplu în perioada Postului Mare. O femeie evlavioasă și credincioasă, că avea rânduială de rugăciune, și chiar de câteva ori a venit și la mine la Liturghie și așa mă bucuram când o vedeam... Parcă o văd, cu pieptaru' în spate, îmbrăcată ca la țară... Femeie care a știut ce să facă și ce să aleagă de la viață!

De multe ori numai gândim unele lucruri, numai le gândim și chiar se întâmplă. Că Dumnezeu ni le și dă în momentul acela... Mie îmi place să zic că dinainte de a le gândi noi, Dumnezeu ni le-a pregătit, noi nici nu ne gândim și ele ne sunt oferite...

„Cartea e o dovadă, e un document”

*Părintele Ioan Tutecean de la parohia
Mureșeni*

Noi l-am botezat pe Casian, că situația era de așa natură, că nu trebuia să îl mai ținem. Ei s-au speriat: „Ce semn e asta? Ce se întâmplă? Cu ce am greșit noi?” Că el avea pe corp niște pete roșii. Eu le-am zis: Hai să îl botezăm, botezul e taină a Bisericii, și l-o ajuta. Să nu vă descurajați. Apoi să îl aduceți să îl împărtășim. Și atunci el, de la câteva luni, iar apoi după când a început să umble, venea la împărtășit: „Papa, papa.” Asta a fost ani de zile. Sigur, familia nu a stat cu mâinile în sus, s-a dus la masluri, la mănăstiri, unde știau că sunt părinți foarte buni, și tămăduitori, și cu harul lui Dumnezeu. Asta pe lângă faptul că familia venea duminica la fiecare Sfântă Liturghie și îl împărtășea. Încet-încet, copilul a revenit la starea normală, la starea unui copil sănătos, a unui copil obișnuit. Acuma văd că-i vesel, că începe să meargă la școală.

Episodul cu operația a fost foarte interesant, că a avut niște varice esofagie-

ne. Asta e destul de gingaș, și la omul matur. S-au dus la Cluj cu el, chiar dacă avem și aici specialiști. Acolo eu un spital mai vestit, mai bun, chiar și în chirurgie. De acolo i s-a spus că trebuie o perioadă de pregătire, să vedem, mai întâi medicamentos. Copilul cred că a auzit de Sfântul Nectarie, și atunci s-a rugat Sfântului Nectarie: „Operează-mă tu”. Și răspunsul pe care l-a auzit într-o zi a fost: „Te-am operat!” Și atunci, ducându-se ulterior la control, doctorii au spus: „Ce ați făcut cu copilul ăsta?” „Ce-am făcut, ne-am rugat la Dumnezeu să ne ajute...” „Copilul nu mai are nimic.”

A fost o minune. Asta am spus și public, la biserică. După liturghie. Am spus că și în zilele noastre totuși se mai fac minuni. Bine, se întâmplă unor oameni credincioși, nu la oricine se împlinește rugăciunea. La cei care insistă în rugăciune. Și copilul e bine.

Cartea care se face acum despre Casian e o dovadă, e un document. Când doctorul Christian Barnard a făcut prima operație de transplant la clinica Groote Schuur în Africa de Sud, s-a dus și un tânăr român, cu mama lui, care a scris o carte document, *Inima fiului meu*. Cartea

a apărut cu mulți ani în urmă. Pe vremea aceea, nu se făcea în Europa transplant de inimă. Și au mers la profesorul Christian Barnard. Și au povestit tot, cum a fost cu avionul... *Inima fiului meu* a fost un document. Așa e și cartea despre vindecarea lui Casian.

„E bine să ne rugăm, să insistăm, să batem”

*Părintele Florin Țifrea de la capela
Spitalului județean*

Pe Casian l-am cunoscut când a venit aici la slujbă, cu tatăl și cu mama. Problemele erau destul de serioase. Părinții umblau cu băiatul prin spitale, erau supărați și necăjiți. Nu se întrezărea o vindecare rapidă.

Omul, la necaz și la boală, își pune toată încrederea în Dumnezeu și în sfinți. Cum au făcut și părinții lui Casian, s-au rugat intens. Atunci nu mai ai niciun ajutor omenesc. Atunci ni se verifică credința și lacrima noastră se urcă spre ceruri ca un foc. Atunci intervin sfinții. Există diferite moduri în care acționează sfinții. Uneori, nici nu trebuie să ceri. Alteori, te rogi și nu primești. E o taină și asta.

Însă e bine să ne rugăm, să insistăm, să batem. Și părinții lui au primit răspunsul la rugăciunile lor, prin vindecarea lui Casian. În spital sunt o sumedenie de cazuri, cu multe exemplificări, unele le-am adunat și într-o carte. Am văzut si-

tuații în care copiii și adulții s-au vindecat de boli incurabile. Sunt foarte multe cazuri. Uneori, prin împărtășirea cu Sfintele Taine, alteori, prin intervenția directă a sfinților, a Maicii Domnului. Sunt multe cazuri, bolnavii se vindecă de boli incurabile. Chiar am un domn de la Brăila, un economist ieșit la pensie, care mă sună și îmi spune: „Părinte, cât voi trăi vă voi suna să Îi mulțumesc lui Dumnezeu și să vă mulțumesc pentru ceea ce s-a întâmplat aici în spital.”

Era pe patul de moarte. Cred că a fost o minune a Sfântului Nectarie, gândindu-mă acuma. Vin două doctorițe într-o seară, după acatistul Sfântului Nectarie. „Părinte, vă așteaptă un domn de la chirurgie cardiovasculară, un caz foarte grav, doctorii nu i-au mai șanse de supraviețuire, va muri în noaptea asta. Dacă puteți să îl spovediți...” „Bine, vin, dacă își dorește, vin și îl spovedesc.” Mă aștepta într-o rezervă, conectat la aparate, foarte grav, dar foarte liniștit, în același timp. Își acceptase suferința, își asumase crucea. Zice: „Părinte, vă așteptam cu mult dor să mă spovediți.” S-a spovedit omul, curat. „Părinte, nu m-am mai spovedit din tinerețile mele. Am trăit ca un sălbatic, ca un

rătăcit. Și tare mult mi-am dorit să fac lucrul ăsta. Acum e momentul potrivit”. A fost o spovedanie frumoasă. El a înflorit. Și eu am înflorit, mă gândesc. Sincer să fiu, și mie îmi cad bine astfel de spovedanii. Când aud, învăț și eu să mă spovedesc, câteodată.

S-a spovedit, apoi a zis: „Părinte, vreau să mă împărtășesc.” L-am împărtășit. Acum trebuia să moară, că erau lucrurile încurcate rău acolo. Medicii specialiști spuneau că moare. N-a murit. Zilele următoare și-a revenit. L-au scos de la ATI, l-au dus pe secție, acum și-a mai dorit să se împărtășească de încă două ori. Și s-a făcut sănătos omul. Sănătos, pe picioarele lui. Și dă slavă lui Dumnezeu, nu poate să uite asemenea lucruri minunate.

Eram într-un salon de la cardiologie pediatrică cu un copil, Sebastian parcă îl chema. Mama lui era din Brașov sau din Întorsura Buzăului. Avea doisprezece ani. Era operat și avea un cheag de sânge care îl necăjea. Făcuse tromboflebită, și urma să ajungă cheagul la inimă. Și avea dureri în picioare, prin tot corpul. Copilul plângea acolo. Mă gândeam: „Ce să-i facem?” Doctorii îi făceau injecții, nu știau ce să mai facă cu el. Mama lui era disperată.

Zic: „Hai să ne rugăm. Hai să ne rugăm amândoi, că asta ne rămâne, să ne rugăm.” Dar copilul era rău, ți se rupea inima. Tu erai neputincios: „Doamne, fă Tu ceva.” Și, într-adevăr, am stat cu mama la rugăciune, și bine a fost. A fost așa de bine, că ne-am minunat, copilul s-a liniștit. Acum e acasă.

Dar sunt situații în care ești chiar neputincios. Nu poți să apelezi decât la rugăciune. Toți dau din umeri neputincioși, nu au cu ce să te ajute. „Doamne, fă ceva!”

Odată, anul trecut, a doua zi de Rusalii, era un copil în comă. Părinții erau necăjiți. Copilul avea 1% șanse de supraviețuire. Zic: „Măi, fraților, este sărbătoare, hai să cântăm troparul pogorării Duhului Sfânt. Cântăm, haideți să cântăm.” Am cântat cu toții și copilul, fiind în comă, a început să tușească. De trei ori a tușit. Și a început să își revină, deși era fără șanse de supraviețuire. Acum este bine, face recuperare. Dar este în viață și este alături de părinți.

Am dat câteva exemple de ajutor de la Dumnezeu, care îmi vin în minte. Eu am făcut leziune de menisc, am făcut RMN și doctorii mi-au spus că trebuie să

fiu operat de urgență. Mi se blocase piciorul, mă durea grozav, și zic: „Gata, am terminat-o cu slujbele, cu mersul”. Asta era cea mai mare durere a mea. Se vedeau pe RMN bucățele de menisc, genunchiul era blocat, aveam înțepături, dureri. Și noaptea m-am visat lângă racla cu moaștele Sfântului Nectarie. Se ridică sfântul din raclă, îmi spune ceva, nu am înțeles ce, dar a fost frumos. Nici nu trebuia să îmi spună ceva, că era minunat, era o stare de har, o bucurie. I-am simțit prezența. Zic: „Măi, cum l-am visat pe Sfântul Nectarie, că eu nu țin legătura cu el. Nici măcar nu-i citesc un acatist. N-am așa, o evlavie deosebită. Eu am auzit de acest sfânt, de minunile pe care le face, dar de unde și până unde mi s-a arătat în vis?” Și, tot învârtindu-mă prin cameră, am constatat că am pus o icoană cu el chiar în camera noastră, unde dormeam. O icoană cu Sfântul Nectarie. Și n-am luat în seamă acest lucru. Dar sfântul ne veghează. Cert este faptul că în ziua următoare, în zilele următoare, piciorul s-a îndreptat, n-a mai trebuit operat. Slavă Domnului, sunt sănătos.

După ani de zile, am simțit nevoia de a face Acatistul Sfântului Nectarie în

mod regulat, la capela spitalului. Și îl citim. Mi-e drag Sfântul Nectarie. Și poporul nostru are evlavie la Sfântul Nectarie, îndeosebi cei bolnavi. Sunt mulți care îi citesc acatistul zilnic. Și dintre cei sănătoși, și dintre cei bolnavi. Mulți. Avem evlavie la el. Noi îl avem ocrotitor la capela spitalului. E al doilea ocrotitor, după Sfântul Andrei, chiar dacă nu s-a pus și în mod oficial hramul acesta, dar este.

Trebuie să avem credință și dragoste de Hristos, de cele sfinte. În momentul în care gândul tău și inima ta este la Hristos, dacă tu crezi cu adevărat în înviere, dacă tu crezi că Hristos este Calea, Adevărul și Viața, că este Doctor al sufletelor și al trupurilor, dacă tu crezi că îți poate da nemurirea, dacă tu crezi că El poate să îți dea veșnicia, asta este totul. Adică, deznădejdea se alungă prin nădejde, prin credință, prin prezența lui Hristos, Care a zis: „În lume necazuri veți avea, dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.” Și cuvântul meu pentru toți cei aflați în suferințe, în deznădejde, în tot felul de necazuri, este întoarcerea către Hristos. Cu toată inima, cu toată ființa. Altă cale nu este. El poate să rezolve orice problemă a noastră. El,

prin Măicuța Domnului și prin toți sfinții pe care i-a lăsat pe pământ.

Să ne ancorăm cu toată ființa noastră în viața Bisericii și am rezolvat totul. Lucrurile sunt simple. Nu ne mai trebuie altceva. Îl avem pe Hristos, avem totul. Și asta e cea mai mare bucurie a noastră, chiar dacă am avea suferințe și necaz și boli, care ne pot conduce la moarte. Nu-i nimic. Prin toate astea, ajungem la Viață. Adică dincolo de mormânt este viața. Dincolo de mormânt începe cu adevărat Viața. Viața adevărată, bucuria. Dar El ne vindecă și ne întinde o mână de ajutor tocmai pentru a ne deschide această perspectivă a vieții veșnice: „Eu sunt Învierea și Viața. Eu vă dau, vă ofer bunătățile astea pământești, ca să ajungeți la cele cerești, ca să vă arăt că Eu pot totul. Vă iubesc. Vi le dăruiesc și pe cele de aici, și pe cele viitoare.

„Minunea s-a întâmplat. Chiar s-a întâmplat...”

O.H.

Pe Casian l-am cunoscut chiar de la naștere. După nașterea lui, fiind o diferență mare de vârstă între cei doi frați, mereu am încurajat-o pe Adriana pentru purtarea acestei sarcini. Ne întâlneam mereu la biserică – suntem în aceeași parohie și mergem la aceeași biserică. Și mereu o încurajam și discutam cu ea, o întrebam cum se simte...

După ce s-a născut Casian, la timp foarte scurt – cam o lună de zile avea băiețelul – a început să vină cu el la împărțășit. Chiar am felicitat-o, i-am zis: „Foarte bine că vii la împărțășit cu copilul. Trebuie să-i învățăm de mici, să-i obișnuim.” Totuși, Adriana atunci a avut o rețineră, nu mi-a spus problemele pe care le avea el. După aia, la vreo două săptămâni, am fost la un maslu la biserică la noi și, când am ajuns spre miruit, Casian a început să plângă. Lumea un pic s-a bulversat, că era gălăgie! Dar imediat copilul a tăcut, a ajuns, l-a miruit părintele, l-a binecuvântat

și a plecat. Și atunci am vorbit cu Adriana. Și Adriana mi-a spus de problemele care erau de la naștere. Eu n-am vrut să mai intru în detalii când mi-a spus că copilul s-a născut cu probleme. I-am spus: „Trebuie să avem încredere în Dumnezeu, să ne rugăm, să-l aduci la împărțășanie...” Și după aceea ne-am apropiat cumva, ne-am apropiat mai mult, în sensul că de câte ori ne întâlneam, o încurajam cu privire la viața copilului. Copilul a început să umble în picioare, a venit mai des, au început să se curețe rănila pe care le-a avut... Pielea a început să-și revină, și toate fisurile alea care erau pe tegumente... Era groaznic!

Avea copilul un an... un an și ceva... și am avut o discuție mai duhovnicească cu Adriana. Și, printre altele, i-am zis: „Voi ar trebui să începeți cu un alt început de viață duhovnicească.” Și am întrebat dacă ei s-au spovedit vreodată în amănunt – din copilărie, de când țin minte, până la zi, o spovedanie completă. Eu le-am pus această întrebare din două motive. Eu am avut o experiență tristă: eram suspectă și eu de cancer de piele... de operație... m-am rugat și eu la Sfântul Ioan Rusul și la Sfântul Nectarie din

Eghina. N-a fost cancer, a fost altceva, adică așa mi s-a spus la urmă, dar, când m-am dus cu semnul respectiv, mi s-a spus că poate fi și canceros, dar „până nu vin analizele, nu spune nimic!” Eu în acea perioadă m-am rugat foarte mult. M-am dus la București – am o fată în București – și m-am dus și eu la Mănăstirea Radu Vodă, m-am închinat la moaștele Sfântului Nectarie. A doua zi dimineață m-am dus la Sfânta Liturghie. M-a miruit părintele de acolo, de la raclă, am lăsat un pomelnic și cumva m-am liniștit. Eu am luat această boală a mea ca și cum eu trebuie să fac ceva pentru mine. Dar eu o viață duhovnicească mai atentă, sub îndrumarea unui duhovnic, am avut-o cu câțiva ani în urmă. Și din acest motiv eu am întrebat-o pe mama lui Casian dacă se spovediseră cum trebuie, că știam că toate bolile de pe copii au legătură și cu părinții și cu bunicii și străbunicii... Voiam să o încurajez cumva. Și atunci le-am dat sfatul ăsta: „Ar fi bine să vă duceți să vă faceți o spovedanie generală.” Și la asta, am văzut că Adriana a rămas puțin cu un semn de întrebare. Că ea se spovedea la biserica unde umblam. Dar eu știam că noi, enoriașii care ne cunoaștem cu preo-

ții din parohie, poate avem rețineri să ne spovedim în amănunt. Și, din cauza asta, i-am zis: „Măi, trebuie să te duci la un alt preot, în mănăstire, sau oriunde să vă duceți, dar să vă faceți o spovedanie amănunțită.” Și atunci i l-am recomandat pe părintele Vasile. El m-a ajutat foarte mult împreună cu părintele meu duhovnic Ioachim, de la Frăsinei, atunci când am avut problema de sănătate. Și au mai fost și alte probleme legate de viața noastră de familie. Adriana a zis: „Uite, vorbesc cu soțul și ne ducem la părintele Vasile.” Și au mers și au făcut spovedanie amănunțită. Adriana a înțeles ce i-am spus și s-a dus și a făcut spovedania și a început cursul ăsta. Deși frecventa biserica împreună cu soțul și copiii, amândoi copiii, parcă le lipsea o încurajare, o împingere înainte...

Au trecut anii, ei s-au rugat foarte mult, au ținut posturile... Foarte mult s-au rugat. Ne întâlneam, mai discutam, am mers la masluri împreună. L-am pus pe pomelnice pe Casian. Casian și-a revenit, a fost bine, până anul trecut. Până anul trecut, copilul așa de tare s-a obișnuit cu biserica, că știe toată rânduiala bisericii: vine, se duce la împărtășanie singur, tot, tot, toată rânduiala bisericii o știe.

Am fost în pelerinaje împreună, ne-am rugat împreună cu el, știe rugăciuni. Copilul este de mic crescut în credința ortodoxă. Și relația noastră s-a menținut. Mereu am discutat: „Uite, ar fi bine să mergi la dezlegări, ar fi bine pentru copil. Uite cum să mergem, cum să facem...” Între timp, am început să ne rugăm pentru alți bolnavi. Pentru că suntem câteva persoane care, când este cineva bolnav dintre cunoștințele noastre, facem un acatist al Sfântului Nectarie sau al Sfântului Ioan Rusul sau al Sfântul Luca al Crimeei, sau la oricare sfânt care credem că ne poate ajuta și să mijlocească pentru noi.

Și noi ne-am rugat, țineam legătura, mergeam împreună... Și când s-a întâmplat cu Casian, Adriana a fost luată prin surprindere, de la serviciu, de problemele de sănătate ale copilului. Și primesc un telefon de la ea noaptea, la zece jumătate sau la unșpe... plângea în hohote. Era deja la Cluj cu Casian. Și atunci eu m-am speriat. M-am speriat, dar nu m-am lăsat copleșită. Zic: „Adriana, dar ce s-a întâmplat? Nu trebuie să te sperii, că o să fie bine...” Oricum, sufletul de mamă e suflet de mamă, știind și antecedentele... Și ea, plângând, m-a rugat să fac un acatist pen-

tru Casian și să-l sun pe părintele Vasile. Fiind într-o relație mai bună cu părintele, adică o relație și familială, l-am sunat imediat, atunci, noaptea. Dumnealui a mers în biserică și a făcut acatistul Sfântului Nectarie... A mers imediat în sfânta biserică, a deschis sfânta biserică și a făcut acatistul Sfântului Nectarie. Eu l-am făcut, paralel cu dumnealui, în casă. Am mai sunat o persoană, dar nu mi-a răspuns, fiind târziu noaptea, și doamna preoteasă, soția părintelui, a început să facă acatistul... și ne-am rugat toți pentru sănătatea lui Casian.

Între timp, Adriana a mai sunat și alte persoane, din familie, la toți le-a atras atenția. Și toți ne-am rugat pentru ea. Și copilul s-a stabilizat, și noi am început să-i facem cele patruzeci de zile de acatist la Sfântul Nectarie, în paralel și la Sfântul Ioan Rusul. După ce s-a stabilizat, la o săptămână sau la o săptămână jumătate l-au externat și l-au programat la operație. În urma ecografiilor, a analizelor, s-a spus Adrianei că numai cu operație se poate vindeca...

Dar noi am continuat cu rugăciunea. Pe lângă asta, l-a rugat și pe părintele Florin, un alt preot tânăr, l-a rugat să

se roage pentru el. Și mai mulți preoți s-au rugat. Și atunci, noaptea, Adriana m-a sunat și mi-a zis: „Te rog frumos, sună-l pe părintele Ioachim, la Frăsinei, să se roage pentru Casian”. Eu am o anumită oră la care pot să sun. Am zis: „Bine, Adriana, o să sun.” La ora aceea nu puteam să sun sub nicio formă, dumnealor erau deja la slujbă, erau în biserică. Și am sunat spre dimineață, când știam că poate să-mi răspundă. I-am spus să se roage pentru Casian. N-am apucat să-i spun toată povestea, dumnealui era presat de timp, dar eu urma să mă duc la Frăsinei în scurt timp. După ce au venit ei acasă, în săptămâna imediat următoare, eu m-am dus la Frăsinei, la spovedanie. Și i-am zis Adrianei: „Te rog să scrii o scrisoare către părintele, cu cuvintele tale, tot ce are Casian, ca să nu-i răpesc eu din timp părintelui când mă duc la spovedanie – că fiind duhovnic la mănăstire, o grămadă de lume se spovedește acolo – e mai simplu să citească din scrisoarea ta”. Părintele Ioachim se mai roagă pentru bolnavi sau pentru cine duc pomelnice... În general, duc pentru lumea de la parohie, cine vrea să trimită pomelnice, le iau și le duc la Frăsinei: pentru un an sau

pentru cât... care, cât dorește... sau pentru o problemă mai deosebită. Întâmplarea face că atunci când m-am dus la dumnealui, avea foarte multă lume la spovedit, și eu am ajuns târziu, și i-am spus în foarte scurte cuvinte; numai atâta i-am spus, că e copilul unei prietene. Și i-am zis să citească scrisoarea, și a zis: „Da”. Că știu că atunci când se retrage la chilie, dumnealui citește pomelnicele – sau, cum se zice la București: acatistele – și atunci dânsul știe care pe unde-i încadrează la rugăciune.

Și s-a întâmplat așa, că am venit de la Frăsinei, m-am întâlnit cu ei la biserică. Casian era bine, a venit la slujbă, totul a fost bine, la Sfânta Liturghie... s-a dus la împărtășit, tot. După Sfânta Liturghie, am vorbit cu Adriana, când sunt programați la operație. Și urma peste vreo trei săptămâni – pe la sfârșitul lui martie, sau la început, nu mai țin minte. Și înainte cu două zile, ne-am întâlnit la biserică și zice: „Să nu uiți să te rogi pentru...”, zic: „Lasă, că pomenesc! Ne rugăm pentru Casian să treacă cu bine peste operație!” Dar, nu știu, ceva îmi spunea că n-o să-l opereze. Și trece ziua respectivă. Eu mă gândeam: „Nu sun, că, dacă totuși s-a în-

tâmplat evenimentul, ea trebuie să stea lângă copil.” A treia zi era sărbătoare și m-am dus la biserică. Și m-am întâlnit cu mama Adrianiei și am întrebat-o: „L-a operat pe Casian?” Zice: „Nu.” Zic: „Ăsta e semn bun!” Dar nu știu... așa am presimțit eu. Și atunci, la vreo două săptămâni, m-am întâlnit cu Adriana și i-am spus: „Te rog să te duci la Radu Vodă, la București, la moaștele Sfântului Nectarie, să vă rugați acolo.” Că eu atunci am simțit ajutorul sfântului, și am simțit și ajutorul Sfântului Ioan Rusul. Că eu știu, când ai o boală, și ți se spune, așa, știu prin ce etape treci. Și pentru copii e și mai rău, când îți spune că copilul e bolnav, și faci orice ca să fie bine. Adriana zice: „Dar, cum să mergem acolo?” Zic: „Foarte bine, vă duceți, vineri să ajungeți acolo, că știu că e maslu, să ajungeți cumva la maslu. Dacă nu, să ajungeți sâmbătă, duminică să stați acolo.” Și atunci când s-au întors, lui Casian i-a vorbit Sfântul Nectarie. Că imediat cum s-au întors, ne-am întâlnit. Și i-a spus: „Te-am vindecat. Copile, eu te-am vindecat!” Casian a venit și mi-a spus, că copilul e atașat de mine, cu mine vorbește orice, ca și cum... Sfântul Nectarie nu i s-a arătat în chip, ci doar i-a auzit vocea. Și,

când am auzit ce mi-a spus Casian, am zis: „Să știi că Sfântul Nectarie te-a vindecat. Tu n-o să ai nimic!” Și urma peste câteva zile să meargă la Cluj și le-au spus rezultatul: că este bine, că nu trebuie operat copilul și că e vindecat foarte frumos. Când au ieșit de la doctor, Adriana m-a sunat imediat să-mi spună că nu trebuie operat. Că eu i-am spus și maică-sii: „Să vedeți voi că amânările astea, că: *Nu operăm acum, că peste două săptămâni, că peste trei săptămâni* – astea duc la faptul că nu e momentul să fie operat și va fi vindecat. Să vezi că sfântul ți-l vindecă!” Și când a ieșit de la analize, m-a sunat imediat Adriana, și zice: „Nu trebuie să-i facem operație, că e vindecat copilul! Uite, ecografia e perfectă, doctorii s-au minunat! O minune!” Și Casian striga în mașină: „Vezi, mămică? Nu m-ai crezut că m-a vindecat Sfântul Nectarie! Nu m-ai crezut! Vezi? Și doctorul ți-a spus!” Copilul deja era sigur că nu mai are nimic. Și o zicea cu credință, chiar cu credință! Și, când s-a adevărit totul, s-a făcut un acatist de mulțumire către Sfântul Nectarie, unde a participat mai multă lume. Părințele Vasile l-a făcut.. Și s-a făcut un acatist de mulțumire, unde ne-am dus,

ne-am bucurat, cu Casian, cu toți, am fost mai multe persoane, cei care s-au rugat pentru el, părintele... Și părintele de la noi de la biserică încontinuu s-a rugat pentru el.

Minunea s-a întâmplat. Chiar s-a întâmplat... Și copilul foarte credincios e, foarte credincios! Bine, și părinții! El e așa de pătruns, că nici n-ai mai putea să-i schimbi gândirea. Știe că Sfântul Nectarie l-a vindecat, că s-a rugat pentru el, a mijlocit pentru el.

Eu am putut să le dau părinților lui Casian sfatul să înceapă cu o spovedanie amănunțită, pentru că așa am început și eu. Dar tot datorită unor împrejurări. Că la mine a fost de altă natură, mai înainte, cu ani de zile înainte, când și eu am fost credincioasă *după părerea mea*, ca mai apoi să-mi dau seama că sunt departe de credință. Înainte mergeam în fiecare duminică la biserică, mă duceam și mă spovedeam la oricare dintre biserici. Dar până am înțeles rolul duhovnicului, până am înțeles rostul spovedaniei, mi-a trebuit un timp. Și după aceea am început să studiez cărțile religioase. Viețile sfinților, chiar Vechiul Testament și Noul Testament, deși chiar prima dată n-am înțeles

nimic. A doua oară am înțeles ceva, a treia mai mult... Tot timpul, tot timpul am discutat cu preotul duhovnic ce trebuie să fac spre îmbunătățirea vieții duhovnicești. El mi-a recomandat ce cărți să citesc, la început un pic mai ușoare, după aia mai grele... Pentru că și eu, la rândul meu, am avut probleme, și ele te aduc pe această cale. Ceva ți se întâmplă, ca tu să te trezești și să zici: „Măi, nu-i bun drumul pe care mă duc acum”, și să vii la credință. Și vii! Chiar dacă nu ai un necaz sau chiar dacă nu ai o problemă neapărat de sănătate – că mulți se întorc atunci – dar chiar dacă nu există această problemă de sănătate, poate fi o altă întâmplare din viața ta sau un alt lucru, care să te întoarcă să vii pe calea credinței.

După ce Casian s-a vindecat, într-o după-masă am fost în vizită la familia lui. Am zis: „Acuma trebuie să mergeți, în semn de mulțumire, la Sfântul Nectarie.” Că, după problemele mele, și eu m-am dus în semn de mulțumire în Grecia. Și am zis: „Ar fi bine să mergeți și voi.” Adriana a zis: „Și eu m-am gândit să mergem.” Și s-au dus toți trei. Dar, înainte de a pleca în Grecia, eu am venit în vizită la ei, și am stat de vorbă cu Casian. Și Ca-

sian îmi zice: „Pe mine mă iubește Sfântul Nectarie. Să știi că mă iubește. Să știi că mă iubește. Să știi că eu mereu îi vorbesc. Să știi că mă iubește!” Și eu i-am spus: „Vezi, Casian? Sfinții te iubesc.”

Și au mers în pelerinaj în Grecia, în semn de mulțumire. După ce au venit, am mers împreună la Râmetei, patru zile, la rugăciune. Și eu am intrat în biserică cu Casian. El are o evlavie deosebită la toți sfinții. La Râmetei există moaștele Sfântului Ghelasie de la Râmetei, capul. Și el s-a așezat în genunchi în fața raclei, și eu citeam Acatistul Maicii Domnului Pantanassa, izbăvitoarea de cancer, mai în spate. Eu citeam și îl aveam în fața mea. Era terminată Sfânta Liturghie, eram câteva persoane care ne rugam în biserică. Și el se ruga cu voce: „Sfinte Ghelasie, ajută-mă, te rog să mă ajuți! Dă-ne sănătate!” – cu cuvintele lui. Și după aceea zicea rugăciunile pe care le știe el, toate. Dar nu s-a mișcat din fața raclei, din genunchi, până când am terminat eu acatistul. Când am terminat eu acatistul, a venit părintele Antonie, care și el, la rândul lui, s-a rugat pentru Casian, a venit de la altar, mergea spre ieșirea din biserică. Ne-a văzut, dar nu ne-a zis nimic, nici nu și-a ridicat pri-

virea. Părintele, cunoscându-l pe Casian, nu a schițat niciun gest, ca să nu-l conturbe de la rugăciune. Deci Casian chiar trăiește rugăciunea. Chiar trăiește rugăciunea! O spune din tot sufletul! Și după ce-am terminat, zice: „Mă mai duc să pup o dată icoana Maicii Domnului, să mă închin la moaște...” Și atunci când am fost, a fost și părintele Ioachim de la Frăsinei. Că dumnealui a plecat de la Râmetei înapoi la Frăsinei, că mănăstirea de metanie e Frăsinei, și a stat 25 de ani la Râmetei. E cunoscut în zonă. A venit, i-a dat binecuvântări, l-a luat, a vorbit cu el, i-a plăcut foarte mult de Casian. Casian cu foarte mult respect vorbește cu preoții, cu toată lumea, de fapt.

Anul ăsta am fost în mai, împreună, la Ierusalim. Am vizitat Țara Sfântă. Și Casian a fost cu noi împreună. Și la toate locurile sfinte, trebuia să i se spună cine a fost, cum a fost, și s-a închinat. Și la Mormântul Sfânt a stat acolo și s-a rugat. Și pe Golgota. Pe Golgota, când s-a închinat la locul crucii unde a fost răstignit Domnul nostru Iisus Hristos, acolo unde se pune mâna pe rocă, Casian mi-a zis că a văzut pe Sfântul Nectarie și pe Domnul Iisus Hristos.

A fost un copil exemplu. Un copil exemplu de rugăciune, cumințenie, bun simț. Peste tot, la toate locurile sfinte. Foarte mult contează acest lucru, că el își dorea să vadă Țara Sfântă.

Casian e cuminte, vine și se împărtășește. El chiar trăiește religia ortodoxă așa cum trebuie. Acuma, mai nou, se și spovedește.

Asta e povestea lui Casian.

În loc de postfață

Minunile Sfântului Nectarie

Danion Vasile

Aceste rânduri sunt un semn de mulțumire adusă Sfântului Nectarie din Eghina, marele făcător de minuni, pentru modul în care a lucrat în viața mea, în familia mea, și mai ales în viețile sutelor de oameni care mi-au trimis mărturii despre ajutorul minunat pe care l-au primit de la acest mare ierarh.

Mărturisesc că nu știu cum ar fi fost viața mea fără întâlnirea cu Sfântul Nectarie. Îmi este și greu să mi-o imaginez. Mai întâi am aflat despre el din cartea *Sfântul Nectarie Taumaturgul*, care conținea viața și o parte dintre minunile sale. Apoi am citit cartea lui Sotos Hondropoulos, care m-a făcut să îl iubesc mult pe sfânt.

Momentul însă în care am simțit foarte clar că sfântul a intrat în viața mea a fost când, după ce m-am căsătorit, cel mai bun coleg al meu de facultate mi-a

adus de la Sfântul Munte Athos o icoană a sfântului. În fața acestei icoane am simțit și prima minune pe care sfântul a făcut-o în familia noastră.

Nașterea fiului meu

La scurtă vreme după ce m-am căsătorit, soția mea, Claudia, a rămas însărcinată. Auzisem că Sfântul Nectarie ajută femeile să nască repede, în mai puțin de o oră, așa că m-am rugat mult sfântului să o ajute și pe ea.

În dimineața de 14 iunie 1999 am ajuns cu Claudia la maternitate. Mi-am dat seama că uitasem cadoul care se dă doctorului în astfel de situații, așa că m-am întors acasă după el. Doctorul îmi spusese ca ea va naște cam în trei-patru ore. Am venit acasă și am început să mă rog Sfântului Nectarie. Trecuse cam jumătate de oră de când plecasem de la maternitate. În timp ce mă rugam, am simțit că soția mea naște. E greu de descris în cuvinte o astfel de senzație. Mă gândeam că poate fi autosugestie. Oricum, m-am grăbit să mă întorc la spital. În aproximativ jumătate de oră am fost acolo. O asistentă mi-a spus că soția mea născuse cam de jumătate de oră.

Din acel moment, evlavia mea pentru Sfântul Nectarie a crescut. M-am convins că cele spuse despre faptul că este grabnic ajutător sunt adevărate.

Cumpărarea apartamentului

Despre cumpărarea apartamentului am să dau mai multe detalii, pentru că multe familii tinere se confruntă cu problema pe care am avut-o și noi.

Înainte de nuntă, Claudia m-a întrebat unde vom locui după ce ne vom căsători. Eu i-am spus în glumă, cu entuziasm tineresc: „Sub cerul liber”. Eram sigur că Dumnezeu ne va ajuta să ne găsim o locuință. După ce ne-am căsătorit, o preoteasă văduvă, care stătea în gazdă împreună cu cele două fete ale ei, ne-a primit la ea. A fost mămica noastră adoptivă. Dar, după o lună și jumătate a trebuit să plecăm, pentru că gazda gazdei nu era de acord să stăm acolo.

Dumnezeu ne-a întins o mână de ajutor și vreme de doi ani un prieten bun ne-a ajutat și ne-a pus la dispoziție, gratuit, un apartament cu două camere.

Dar timpul trecea și știam că la trecerea celor doi ani trebuia să ne

mutăm din apartamentul respectiv, care urma să fie închiriat. Ceea ce este extraordinar este că prietenul meu nu avea mulți bani, ba chiar avea datorii la întreținere, așa că gestul pe care l-a făcut pentru noi, de a ne ajuta vreme de doi ani, a fost o jertfă cu adevărat evanghelică.

Duhovnicul mi-a spus: „Vezi ce faci și rezolvă problema cu casa. Trebuie să găsești o soluție.” M-am dus și m-am rugat la moaștele mai multor sfinți (ale Sfântului Nectarie încă nu fuseseră aduse la București.) Când m-am rugat la moaștele Sfântului Ciprian, care înainte de convertire fusese vrăjitor (și la care aveam mare evlavie și pentru că în tinerețea mea făcusem yoga și mă închinaseam diavolului), am simțit clar de tot că voi avea o locuință. Nu pot să explic, nu am văzut și nu am auzit nimic ciudat, doar am simțit în sufletul meu că sfântul mi-a răspuns la rugăciuni.

Când am găsit un apartament, într-o zonă foarte bună a Bucureștiului, la un preț mic, mi-am sunat duhovnicul, care trăia la o mănăstire în Moldova, iar acesta prin cuvintele lui m-a încurajat și am fost convins că voi strânge banii. Îmi

trebuiau peste zece mii de dolari. Aveam doar un sfert din bani. Am împrumutat cât am putut de la toți prietenii dar, cu o zi înainte de ziua în care trebuia să cumpăr apartamentul, îmi mai lipseau patru mii de dolari. Atunci m-a biruit deznădejdea. Mă rugasem Sfântului Ciprian, Sfântului Nectarie și altor sfinți, dar aveam senzația că rugăciunea rămăsese fără răspuns. Fiind foarte trist, un prieten m-a întrebat care este cauza tristeții mele. I-am spus, și atunci mi-a dat el banii de care aveam nevoie. El avea banii respectivi puși deoparte. Voia să îi doneze unei mănăstiri sau să facă o altă milostenie cu ei, dar s-a decis să ni-i dea nouă. Nu împrumut, ci cadou, pentru că zicea că oricum ne-ar fi greu să îi plătim datoria înapoi.

Dumnezeu ne-a ajutat și ne-am mutat foarte aproape de Mănăstirea Radu Vodă, unde au fost adusă, în anul 2002, o părticică din moaștele Sfântului Nectarie. Am simțit că Sfântul Nectarie mi-a fost alături în perioada tensionată de dinainte de mutare. Soția credea că nu vom reuși să ne mutăm, era foarte îngrijorată. Dar rugăciunile către Sfântul Nectarie mi-au adus multă liniște în suflet.

Aducerea moaștelor Sfântului Nectarie la Mănăstirea Radu Vodă

Duhovnicul din Moldova îmi spusese să îmi găsesc un duhovnic la care să pot ajunge mai des, pentru sfaturi și spovedanie. Așa am ajuns să mă spovedesc la părintele Varsanufie, care era stareț al Mănăstirii Radu Vodă.

În anul 2001 urma să plec în primul meu pelerinaj în Grecia. Trebuia să ajung în Sfântul Munte Athos, în Corfu, în Eghina și în alte locuri binecuvântate. I-am cerut părintelui stareț binecuvântarea de a aduce de la Eghina la Mănăstirea Radu Vodă o părticică din moaștele Sfântului Nectarie. Aveam credința că, așa cum o ajutase pe soție la nașterea primului copil, așa cum ne ajutase cu cumpărarea apartamentului, așa putea să ajute și alți creștini din România. Părintele Varsanufie mi-a dat o scrisoare oficială către stareța mănăstirii din Eghina, prin care cerea să primească o părticică din sfintele moaște. În același timp, mi-a zis că le va cere viețuitorilor din mica obște de atunci să se spună acatistul Sfântului Nectarie ca moaștele

sale să ajungă și la Mănăstirea Radu Vodă. Așa că am plecat spre Grecia plin de emoție.

Din păcate, după ce am fost la moaștele Sfântului Spiridon, în Corfu, conducătorul grupului a luat decizia să mergem spre Sfântul Munte Athos. Lucrul acesta m-a întristat. Așa că, ajuns în Sfântul Munte Athos, am rugat mai mulți călugări să se roage ca moaștele sfântului să vină în București. Și rugăciunile lor, ca și rugăciunile părintelui Varsanufie și ale altora, nu au rămas fără răspuns. Dumnezeu a rânduit, pe altă cale, ca Mănăstirea Radu Vodă să primească în anul 2002 o comoară de mare preț - o mică parte din moaștele Sfântului Nectarie.

(Oricum, eu mi-am dorit în continuare să ajung la Eghina, la Mănăstirea Sfântului Nectarie. Spre surprinderea mea, în anul 2004, când am ajuns la Tesalonic, pentru studii de doctorat în teologie, chiar la începutul anului universitar la facultate s-a organizat un pelerinaj la mai multe locuri sfinte din Grecia, printre care și mănăstirea Sfântului Nectarie din

Eghina. Am rămas uimit cât de repede sfântul m-a chemat la el.)

Strângerea mărturiilor

La scurtă vreme după aducerea moaștelor Sfântului Nectarie la Mănăstirea Radu Vodă, soția mea a născut-o pe Nectaria, prima noastră fiică. Ea a fost botezată chiar pe 9 noiembrie 2002, la primul praznic al Sfântului Nectarie în București. Botezul s-a făcut aproape de locul în care erau puse la închinare sfintele moaște. Mă simțeam ca și cum sfântul mi-ar fi răsplătit dorința de a-i aduce sfintele moaște la mănăstire. Îl simțeam pe sfânt foarte aproape de noi, iar inima era plină de evlavie. Nu îl vedeam pe sfânt cu ochii trupești, dar îi simțeam prezența cu putere. Am mai avut aceeași senzație doar când, fiind mulți preoți în altar pentru prăznuirea sfântului, părintele stareț mi-a cerut să țin eu predica, deși sunt mirean. Acea predică m-a făcut să îmi doresc și mai mult să îl fac cunoscut în România pe Sfântul Nectarie.

Când sfintele moaște au fost puse la închinare, părintele Varsanufie mi-a dat binecuvântarea de a strânge mărturii

despre minunile săvârșite de sfânt. La început, venea puțină lume la sfintele moaște, așa că mărturiile se strâneau destul de greu. În anul 2003 am tipărit la Editura Bunavestire din Galați volumul *Noi minuni ale Sfântului Nectarie*. (Când s-a născut Nectaria mi s-a propus să lucrez ca director al editurii respective – care mai apoi și-a schimbat numele în Editura Egumenița, și am văzut și în acest lucru un ajutor al Sfântului Nectarie. Pentru că aici au apărut primele cărți despre Sfântul Nectarie, iar prin ele sfântul a devenit cunoscut în România.)

Volumul cu mărturii care a avut cea mai bună răspândire, având mai multe ediții, a fost *Sfântul Nectarie – Minuni în România*. Am primit zeci de scrisori de la oameni care mărturiseau cum această carte i-a marcat și i-a ajutat să își schimbe viața. Am mai tipărit o altă carte, *Sfântul Nectarie – Noi minuni la Mănăstirea Radu Vodă*. Am tipărit o carte numai cu mărturii despre bolnavi vindecați de Sfântul Nectarie – *Vindecări minunate*. Apoi, o alta: *Sfântul Nectarie – Minuni din Eghina românească*, despre ajutorul dat unor oameni aflați în încercări de tot felul (care nu își găseau

de lucru, despre oameni care erau bolnavi, sau apăsați de singurătate, sau în diferite lipsuri materiale).

Am primit sute de scrisori despre minunile sfântului (o parte dintre ele nici nu au fost tipărite încă) și am vorbit cu mulți oameni care au fost ajutați de sfânt. Aceste mărturii m-au întărit în credință. Am putut ține conferințe și predici în diferite orașe din țară, am putut vorbi despre ele la radio și la TV și, cu cât vorbeam mai mult, cu atât primeam mai multe mărturii despre minunile sfântului.

Fetița în comă

Aș putea să scriu multe despre modul în care Sfântul Nectarie m-a ajutat. Nevrând însă să lungesc acest text, am să fac referire doar la câteva momente mai importante.

Nu aș vrea să se creadă că, dacă ai aflat de Sfântul Nectarie și te-ai rugat lui, toate problemele și toate ispitele vor dispărea. Nu, aceasta este o formă de credință superstițioasă. Dar, cu ajutorul sfântului, încercările trec mult mai ușor.

Când Iustina avea în jur de doi ani, am dus-o la spital, pentru că răcise și respira greu. Întrucât la spital era coadă,

am lăsat-o pe soția mea, Claudia, cu Iustina, iar eu m-am întors cu ceilalți doi copii acasă. După o vreme m-a sunat Claudia: „Iustina e în comă... Doctori spun că așa am adus-o la spital...” Șocul meu a fost mare, pentru că eram sigur că doctorii greșiseră cu ceva, altfel nu aveau de ce să afirme că am adus copilul în comă. Iustina nu părea să aibă o problemă de sănătate gravă când o aduseserăm la spital. Doar că respira puțin mai greu.

A fost unul dintre cele mai grele momente din viața mea. Nu știam ce să fac, așa că mi-am sunat duhovnicul și i-am spus situația, menționând și faptul că în scurt timp trebuia să încep o serie de conferințe, și nu știam dacă trebuie să anunț că le anulez sau nu. Duhovnicul mi-a spus: „Iustina se va face bine, iar tu vei merge la conferințe.” Când mi-a spus acest lucru, am simțit că am două variante: ori să îmi ascult duhovnicul, chiar dacă părea extrem de puțin probabil să aibă dreptate, ori să mă îndoiesc de ce spune și să mă las biruit de deznădejde. Am ales prima variantă și m-am rugat Maicii Domnului și Sfântului Nectarie să o vindece pe Iustina. Știam că, așa cum îi

vindecase pe alții, sfântul o putea vindeca și pe fetița mea. Fetița a ieșit din comă și și-a revenit fără probleme. Am reușit să plec cu bine la conferințe.

Filmul artistic

Mi se părea că am făcut aproape tot ce am putut pentru a-l face cunoscut pe Sfântul Nectarie. De acum, bulgărele de zăpadă a crescut, a tot crescut, și cultul sfântului s-a dezvoltat cu repeziciune. Numărul pelerinilor care vin să se închine la Mănăstirea Radu Vodă crește neîncetat. Se construiesc din ce în ce mai multe biserici cu hramul sfântului, iar moaștele sale au ajuns în mai multe biserici și mănăstiri din întreaga țară. Pe cât de ciudat părea numele Nectaria, atunci când am botezat-o pe prima mea fiică, pe atât de răspândit este astăzi. Din ce în ce mai mulți prunci, băieți și fete, primesc la botez numele Nectarie sau Nectaria.

Simțeam că, într-un fel, mi-am făcut datoria, că am făcut destule pentru sfânt. Dar, se pare că nu este așa.

Dintre sutele de minuni ale Sfântului Nectarie pe care le-am tipărit, cel mai mult m-au impresionat trei

cazuri. Două dintre ele le-am considerat atât de importante încât am tipărit volume separate, în care minunile respective au fost prezentate în detaliu. *Minuni contemporane* este o carte despre o femeie care a fost operată la cap, în chip minunat, de Sfântul Nectarie. Mărturia este atât de șocantă încât, dacă nu aş fi cunoscut-o față către față pe femeie, mi-ar fi fost greu să cred că mărturia ei este adevărată. Lucrul la cartea despre Ioan Casian, copilul operat de Sfântul Nectarie, m-a impresionat mai ales din două motive: în primul rând pentru evlavia copilului, care s-a rugat Sfântului Nectarie să îl opereze, fără ca acest lucru să i se pară imposibil. Apoi, prin modul în care Dumnezeu i-a vorbit copilului prin părintele Nectarie de la Recea, fără ca părintele să înțeleagă el însuși cum a putut da astfel de sfaturi.

După trecerea la Domnul a părintelui Nectarie Vitalis, marele duhovnic grec care a fost vindecat de cancer în chip minunat de către Sfântul Nectarie, la slujba de înmormântare s-a putut vedea o minune: părintele Nectarie nu avea *rigor mortis*, nu avea rigiditatea specifică morților. Mâna lui era moale,

degetele lui puteau fi îndoite, ca ale unui om viu.

Când am văzut filmarea pe internet, m-a impresionat cum cei adunați în biserică, într-un glas, strigau „Aghios”, dând mărturie că părintele Nectarie Vitalis este sfânt. Văzând acel film mi-am dat seama cât de mare este impactul imaginilor, mi-am dat seama că poate ar trebui să mă apuc să fac filme religioase, pentru a propovădui și astfel credința.

Cu ani în urmă, părintele Justin Pârvu, marele duhovnic român care a pătit pentru Hristos în temnițele comuniste, îmi propusese să mă implic în realizarea artistic unui film despre sfinții închisorilor din România, dar nu am avut atunci starea necesară pentru a mă implica într-un astfel de proiect. Dar în toamna anului 2017 fiul meu, Codrin, a intrat la facultatea de regie de film, așa că interesul meu față de realizarea unui film creștin crescuse.⁴

⁴ Între timp, am scris romanul *Acuzatul 1988. Testamentul sfinților închisorilor*, publicat la Editura Areopag, care nădăjduiesc că va fi adaptat într-un scenariu (n. ed.)

Știu că este greu să strângi bani pentru realizarea unui film artistic. Dar cred că, dacă oameni de alte confesiuni pot să își facă filmele lor, cu atât mai mult Sfântul Nectarie ne va ajuta să facem un film prin care să mărturisim lumii despre minunile sale. Am primit binecuvântare pentru aceasta de la mai mulți duhovnici și sper că Dumnezeu ne va ajuta.⁵

Încheiere

Diaconul Ștefan Mindea, care a fost șeful departamentului de chirurgie non-invazivă de la Universitatea Stanford din California, vorbea despre intervenția lui Dumnezeu în actul medical: „E clar ca medic că trebuie să depășești anumite etape pentru a fi calificat ca să operezi pe cineva. Când ai depășit aceste etape și cunoști anatomia, cunoști boala, cunoști pacientul, ai luat decizia corectă, în sens

⁵ Deși strângerea fondurilor s-a dovedit mai dificilă decât mă așteptam, nădăjduiesc ca în anul 2026 să înceapă filmările la acest film. Cei care se pot implica în strângerea de fonduri pentru acest proiect sunt rugați să îmi scrie pe adresa de e-mail danionvasile@yahoo.com (n.ed.).

științific ai nevoie și de credință pentru a reuși în ceea ce vrei să faci. (...) Am avut cazuri foarte grele, complicate, pe care le-am făcut cu o anumită ușurință pe care nu aveam cum să mi-o explic. Îmi amintesc când am operat o tumoare imensă la cineva, iar aceasta trebuia scoasă dintr-o bucată pentru a nu exista diseminare de celule în jur. Era prima dată când operam acest caz și prima dată când se făcea o operație de acest gen la Stanford. Am vorbit cu un medic din Japonia care făcuse 100 de astfel de operații într-o carieră de 40 de ani. Era o problemă foarte rară. Am sunat la un alt medic care operase 60 de cazuri până atunci. Le-am trimis RMN-ul. Operația dura cam 20 de ore! Trebuia anestezie puternică, pregătire minuțioasă. Să vedeți ce s-a întâmplat! Locuiam în San Francisco. Am mers la racla Sfântului Ioan Maximovici. Și acolo, țin minte foarte bine, m-am rugat foarte mult: «Doamne, fă ceva. Nu vreau să fac cazul ăsta. Cred că mă depășește. Nu vreau să fac boala mai grea pacientului!» M-am dus la bolnavul cu pricina, un mare șef de la firma Apple, un chinez creștin, care se putea opera oriunde în lume, și i-am zis: «Problema dumneavoastră este

una foarte complicată, cu care doar o mână de medici se ocupă. Eu vreau să vă spun lucrul acesta: Nu am mai operat asemenea cazuri. Am făcut cazuri complicate, dar nu ca acesta». Omul s-a uitat la mine și mi-a spus: «Eu am încredere în dumneavoastră. Simt că o să vă descurcați. Mă las în mâna dumneavoastră». M-am speriat. Am zis: «Doamne, să nu greșească omul ăsta!» M-am pus serios pe treabă și am cercetat toată literatura de specialitate, am luat legătura cu medicii respectivi. La acest caz se sângera cam 6-7 litri de sânge pe parcursul a 20 de ore. Imaginați-vă că 5-6 litri de sânge sunt în corpul nostru. Trebuia deci transfuzat tot sângele pe care-l avea pacientul în el. Am făcut și un Maslu pentru pacientul meu chinez, care era creștin. Am intrat în caz și așa de ușor, de simplu, s-a desfășurat totul, încât am terminat cazul în jumătate din timpul necesar în mod obișnuit unei astfel de intervenții, adică în 10 ore. Când am întrebat pe anestezist cât sânge am pierdut, nu mi-a venit să cred ce am auzit: «900 de mililitri». I-am spus: «Măi, verificați cum trebuie, că nu e glumă. Vă întreb pentru că vreau să știu cât s-a pierdut. Vorbiți cu tura de mai

înainte, nu cumva să fi uitat să noteze ceva». Toată lumea mi-a răspuns: «Da, e corect. Ați pierdut în operație sub un litru de sânge». Am avut conferințe la care am menționat cazul ăsta, bineînțeles nu în termenii în care vi l-am descris dumneavoastră, și am avut medici care m-au acuzat că mint când le-am spus rezultatele operației survenite în urma rugăciunii. Vă spun, cu frică de Dumnezeu, așa a decurs operația. Altfel nu ai cum să explici. Credința are un mare rol. Și au fost multe alte operații la care ajutorul lui Dumnezeu a venit tainic. Pe medicii care nu văd lucrul ăsta nu-i acuz, doar îmi pare rău pentru ei. Și mă rog să vină vremea și ocazia ca să-și dea seama că tot ceea ce face medicul este foarte puțin. Iar asta cu tot respectul pentru doctori, profesori și cine vreți dumneavoastră.”⁶

Am reprodus acest citat ca nu cumva să se înțeleagă că, vorbind despre minunile Sfântului Nectarie, punem în umbră sau neglijăm valoarea medicilor sau a

⁶ Din articolul *Jertfă pentru crezul unei vieți*, apărut în ziarul *Lumina* în 21 iunie 2015, preluat de pe <http://ziarullumina.ro/jertfa-pentru-crezul-unei-vieti-102959.html> (n. ed.).

actului medical. Dimpotrivă, sunt zeci de mărturii în care pacienții spun că au simțit ajutorul Sfântului Nectarie (sau al altor sfinți) tocmai în timpul unor operații dificile.

Poate că operația minunată a lui Ioan Casian va fi contestată de unii medici puțin credincioși (așa cum alți confrăți au contestat și operația făcută de doctorul Ștefan Mindea). Dar, pentru cei credincioși, e o mărturie vie a lucrării lui Dumnezeu în vremurile noastre...

ACATISTUL SFÂNTULUI IERARH NECTARIE DIN EGHINA, NOUL FĂCĂTOR DE MINUNI

(9 noiembrie)

*După obișnuitul început se zic
condacele și icoasele:*

Condacul 1:

Veniți, ucenicilor ai lui Hristos, care însetați după împărăția cea cerească, să îi aducem laude iubitului nostru ocrotitor, Sfântului Ierarh Nectarie. Și, mulțumindu-i pentru nemăsurata sa dragoste față de noi, să-i cântăm într-un glas: Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcătorule de minuni!

Icosul 1:

Precum oarecând marele ierarh Nicolae, care fusese întemnițat pentru că l-a palmuit pe ereticul Arie, a fost mângâiat de Preacurata Născătoare de Dumnezeu, așa și tu ai fost mângâiat când ai

fost aruncat în temnița prigonirilor, iar Sfântul Nicolae ți s-a arătat în vis, spunându-ți: „Eu te voi înălța sus, sus de tot...”. Prin care minune ni se arată nouă măsura sfințeniei tale, ca să îți cântăm:

Bucură-te, bucurie a Bisericii drept-măritoare;

Bucură-te, dar dăruit lumii de către Cel ce Se dăruiește pe Sine celor credincioși;

Bucură-te, reazem al monahilor și al mirenilor;

Bucură-te, pildă pentru păstorii de suflete;

Bucură-te, încununare a ierarhilor;

Bucură-te, că, fiind disprețuit de oamenii păcătoși, ai fost îmbrățișat de Sfântul Ierarh Nicolae;

Bucură-te, că nu ne mai trebuie altă mărturie despre sfințenia ta;

Bucură-te, că pustnicului athonit i s-a descoperit că ești puternic prigonitor al îngerilor căzuți;

Bucură-te, dascăl al celor care se străduiesc să învețe teologia, sporind în rugăciune;

Bucură-te, hram al multor biserici și paraclise;

Bucură-te, icoană a lui Hristos zugrăvită de Duhul Sfânt în vremurile din urmă;

Bucură-te, apostol al mântuirii;

Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcătorule de minuni!

Condacul al 2-lea:

Întrebându-te Hristos în vis care este pricina pentru care plângi, I-ai răspuns a doua zi, scriindu-I că sărăcia, frigul și foamea întunecă frumusețea copilăriei tale. Și, din rânduială dumnezeiască, deschizând scrisoarea ta, negustorul Temistocle s-a grăbit să îți trimită cele de trebuință, iar tu, văzând cum a răspuns Dumnezeu la cererile tale, L-ai lăudat cu ochii înlăcrimați, cântându-I: Aliluia!

Icosul al 2-lea:

Nu de un negustor ca Temistocle au nevoie copiii necăjiți, ci de tine, Sfinte Nectarie, știind că dragostea ta vine în întâmpinarea lipsurilor lor, ajutându-i cum niciun negustor nu îi poate ajuta. Ca, primind sprijinul tău, să li se

usuce lacrimile și să îți cânte cu inima plină de bucurie:

Bucură-te, cel ce I-ai scris Domnului despre necazurile tale;

Bucură-te, cel ce ne îndemni să Îi spunem lui Dumnezeu necazurile noastre;

Bucură-te, că Hristos a primit epistolia ta și ți-a trimis prin negustorul Temistocle cele de trebuință;

Bucură-te, că Hristos ne trimite prin tine ceea ce ne este de folos, ca să mergem pe calea mântuirii;

Bucură-te, dascăl al copiilor cucernici care caută adevărata înțelepciune;

Bucură-te, dezlegare a pântecelor neroditoare;

Bucură-te, că ușurezi durerile nașterii când mamele te cheamă în ajutor;

Bucură-te, văzându-i pe pruncii care primesc la botez numele tău;

Bucură-te, că ne povățuiești să nu căutăm ajutor de la oameni, ci de la Dumnezeu;

Bucură-te, cel ce ai trudit din greu pentru a-ți ajuta familia;

Bucură-te, că îi ajuți pe oamenii fără slujbă să își găsească de lucru;

Bucură-te, apostol al cumpătării;
Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie,
mare făcătorule de minuni!

Condacul al 3-lea:

Pe nedrept ai fost prigonit în Alexandria din pricina urzelilor diavolești.
Dar tu ai purtat fără să te tulburi crucea răbdării, învățându-i pe toți cei prigoniți să se roage pentru prigonitorii lor și Domnului să Îi cânte: Aliluia!

Icosul al 3-lea:

Ca o slugă credincioasă ai fost următor virtuților Stăpânului tău, Care S-a rugat pentru cei care Îl răstigneau pe lemnul crucii, și te-ai rugat pentru cei care te-au răstignit pe crucea răbdării.
Pentru care, folosindu-ne de virtutea ta, îți zicem cu glas de bucurie:

Bucură-te, sprijinitor al celor apăsați de răutatea celor vicleni;

Bucură-te, că te-ai rugat pentru luminarea celor ce te nedreptățeau;

Bucură-te, că nu te-ai gândit la binele tău, ci numai la binele Bisericii;

Bucură-te, că nu te-ai tulburat de hulele celor care nu au vrut să asculte învățăturile tale;

Bucură-te, cel ce l-ai ajutat pe bolnavul Lucian să nu își piardă slujba;

Bucură-te, că, fără să te scârbești, ai făcut în locul lui curățenie în locașul seminarului;

Bucură-te, că, pentru smerenia ta, Hristos ți-a primit osteneala ca pe o nevoie, pustnicească;

Bucură-te, arătându-ne că nicio muncă cinstită nu trebuie disprețuită;

Bucură-te, că, fiind prigonit pe nedrept, ai răbdat mucenicia fără-de-sânge;

Bucură-te, pavază a creștinilor batjocoriți pentru credința lor;

Bucură-te, cel care ne înveți să primim defăimările necredincioșilor ca pe niște cununi de mult preț;

Bucură-te, apostol al răbdării;

Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcătorule de minuni!

Condacul al 4-lea:

Ai socotit că sufletele din obștea Cuvioasei Xenia aveau nevoie de tine și ai venit cu dragoste în Eghina, pentru a

le fi povăţuitor celor care voiau să urce pe scara desăvârşirii. Iar ele, cu mulţumire, I-au cântat lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 4-lea:

Mai mult decât ucenicele tale din Eghina, care, lepădând lumea, au ascultat chemarea cea cerească, avem noi nevoie de povăţuirea ta, sfinte al lui Dumnezeu, pentru că ispitele ne învăluie şi patimile ne apasă, şi nu găsim ieşire din viforul în care ne aflăm. Dar, nădăjduind spre ajutorul tău, îţi cântăm:

Bucură-te, îndrumător al monahilor şi al monahiilor care au lepădat înţelepciunea acestui veac;

Bucură-te, pavăză a mirenilor care duc o viaţă jertfelnică;

Bucură-te, că aduci liniştea mănăstirii în casele acestora;

Bucură-te, cel ce îi iubeşti pe cei care poartă în inimi dragostea pentru aproapele lor;

Bucură-te, luminător al duhovnicilor, pentru rugăciunile ucenicilor lor;

Bucură-te, mână întinsă creştinilor, pentru rugăciunile preoţilor;

Bucură-te, ocrotitor al copiilor,
pentru rugăciunile părinților lor;

Bucură-te, înțelepțitor al părinților,
pentru rugăciunile fiilor;

Bucură-te, chivot al rugăciunii de
care atingându-se creștinii gustă din pacea
veacului ce va să vină;

Bucură-te, că îi ajuți pe creștini să
trăiască după voia lui Dumnezeu;

Bucură-te, rază a virtuții pe care
întunericul acestei lumi nu o poate acoperi;

Bucură-te, apostol al desăvârșirii;

Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie,
mare făcătorule de minuni!

Condacul al 5-lea:

S-a mâhnit bătrânul pescar văzând
că marea era plină de rechini și oste-
neala sa rămânea fără rod. Tu ai bine-
cuvântat cu credință năvodul lui și, prin
rugăciune, ai izgonit peștii răpitori,
pentru care pescarul I-a mulțumit lui
Dumnezeu, cântând: Aliluia!

Icosul al 5-lea:

Și noi suntem încercați de greută-
țile vieții, și noi suntem întristați vă-

zând cum peștii necazurilor au intrat în marea sufletelor noastre. Și, știindu-ne neputințele, alergăm la ajutorul tău, precum pescarul de odinioară. Arată-ne puterea mijlocirilor tale, Sfinte Ierarhe Nectarie, ca să îți cântăm cu inimă mulțumitoare:

Bucură-te, că îi ajuți pe cei covârșiți de necazuri;

Bucură-te, cel care cu dragoste alungi deznădejdea din inimile noastre;

Bucură-te, că dai hrană celor flămânzi;

Bucură-te, că îi îmbraci pe cei goi;

Bucură-te, liman al celor fără adăpost;

Bucură-te, cel ce l-ai pedepsit pe cel care nu voia să își ajute aproapele;

Bucură-te, că îi îndemni pe cei pedepsiți de Dumnezeu să-și cunoască păcatele;

Bucură-te, prieten care sari în ajutorul celor năpăstuiți și al celor apăsați de singurătate;

Bucură-te, că tânărului care voia să se sinucidă i-ai întors gândul cel rău;

Bucură-te, că ai fost nou tată pentru fiica celui care își ucisese fratele;

Bucură-te, nou ierarh Nicolae care
ai avut grijă de mântuirea ei și a suro-
rilor sale;

Bucură-te, apostol al ajutorului
dumnezeiesc;

Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie,
mare făcătorule de minuni!

Condacul al 6-lea:

Cine poate spune mulțimea minu-
nilor tale, sfinte al lui Dumnezeu? Că
toți cei care te-au chemat în ajutor au
fost mângâiați în nevoile lor. Și, împre-
ună cu bolnavii care au primit prin tine
tămăduire minunată, I-au cântat lui
Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 6-lea:

Apăsătoare este crucea bolii, Sfin-
te Nectarie, și încă mai grea este atunci
când nu vedem în ea leacul trimis de
Dumnezeu pentru tămăduirea suflete-
lor noastre. Cerându-ți să te rogi lui
Dumnezeu pentru înțelepțirea celor ca-
re cârtesc din pricina bolilor, te rugăm
să le vii în ajutor, tămăduindu-i degra-
bă, ca să îți cânte împreună cu noi:

Bucură-te, că, arătându-te grabnic
tămăduitor, îndată după adormirea ta
ai vindecat un bolnav;

Bucură-te, că cei vindecați de tine
au mărturisit harul tău;

Bucură-te, ceresc doctor fără-de-ar-
gini, ajutător al doctorilor pământești;

Bucură-te, că ușurezi durerile ce-
lor care se închină la sfintele tale moaș-
te;

Bucură-te, că cei care se roagă în
fața icoanei tale primesc puterea de a
răbda boala;

Bucură-te, izgonitor al duhurilor
necurate și al căpeteniilor lor;

Bucură-te, cel ce ai tămăduit și tă-
măduiești cele mai grele suferințe;

Bucură-te, știind că la Dumnezeu
nicio boală nu este fără leac;

Bucură-te, cel ce ai purtat crucea
bolii fără să cârtești;

Bucură-te, că ai fost vindecat în
chip minunat de Preasfânta Născătoare
de Dumnezeu;

Bucură-te, că acum te rogi ei pen-
tru tămăduirea celor bolnavi;

Bucură-te, apostol al vindecărilor
trupești și sufletești;

Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie,
mare făcătorule de minuni!

Condacul al 7-lea:

După trecerea ta la Domnul, în chip minunat te-ai arătat oamenilor care aveau nevoie de sprijinul tău, pentru a le fi călăuză pe calea mântuirii. Și noi, deși nu am primit un asemenea semn, ne-am împărtășit de bucuria lor când am aflat despre arătările tale și I-am cântat lui Dumnezeu într-un cuget cu ei: Aliluia!

Icosul al 7-lea:

Vedem că se împrăștiă credința și că se răspândesc apostazia și desfrâul. Dar, luând aminte la grija pe care ai arătat-o celor cărora te-ai arătat după moarte, nu ne vom teme de povara ispitelor, căci vom nădăjdui în ajutorul tău. Pe mulți i-ai ajutat, arătându-te lor, dar pe și mai mulți i-ai ajutat fără ca ei să știe de unde le vine ajutorul. Știind aceasta, îți mulțumim zicând:

Bucură-te, că și după moarte propovăduiești credința ortodoxă;

Bucură-te, mângâindu-i pe creștinii cărora te arăți în chip minunat;

Bucură-te, că, auzind despre arătările tale, mulți capătă nădejde în ajutorul tău;

Bucură-te, cel ce te-ai arătat de multe ori ucenicului tău, Cuviosului Filothei;

Bucură-te, că te arăți celor care au nevoie de mângâierea ta sfântă;

Bucură-te, că nu te arăți celor care caută cu mândrie semne minunate;

Bucură-te, că, după ce te-a văzut fără să își dea seama că ai murit, jandarmul a crezut în Dumnezeu;

Bucură-te, că părintele care purta numele tău a ascultat cererea ta de a-ți ridica un paraclis;

Bucură-te, cel ce ai venit ca un pelerin la biserica sa;

Bucură-te, că ai fost văzut și de alți credincioși;

Bucură-te, că, primind binecuvântarea ta, părintele Nectarie a fost tămăduit prin rugăciunile tale;

Bucură-te, apostol al biruirii legilor firii prin harul Celui ce a făcut cerul și pământul;

Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie,
mare făcătorule de minuni!

Condacul al 8-lea:

Simțind de departe mireasma sfin-
telor tale moaște, tânăra desfrânată a
venit la mormântul tău, înfiorându-se.
Și, dăruindu-ți podoaba ei de mult preț
ca mulțumire că i-ai arătat drumul spre
Hristos, s-a lepădat de păcatele ei, cân-
tându-I lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 8-lea:

Nu avem pocăința desfrânatei,
Sfinte Nectarie, și marea patimilor se
luptă să ne tragă în adâncuri. Dar avem
nădejde în ajutorul tău cel puternic și,
rugându-te să ne ridici din căderea în
care ne aflăm, îți cântăm unele ca aces-
tea:

Bucură-te, primind darul păcăto-
sei împreună cu lacrimile ei;

Bucură-te, cel ce nu te scârbești a-i
ajuta pe păcătoșii care se pocăiesc;

Bucură-te, că îi înveți pe creștini
să se împotrivescă desfrâului și pati-
milor;

Bucură-te, văzând roadele pocăin-
ței noastre;

Bucură-te, cel ce îi îndrumi pe pă-
cătoși spre scaunul spovedaniei;

Bucură-te, tunet care îi trezești pe
cei care își ascund păcatele, batjocorind
Taina Spovedaniei;

Bucură-te, duhovnic sfânt, care îi
ajută pe creștini să își găsească păstorii
de care au nevoie;

Bucură-te, cel ce te rogi pentru în-
dreptarea noastră;

Bucură-te, că, ori de câte ori că-
dem în păcate, ne ajută să ne ridicăm;

Bucură-te, mângâietor al celor ca-
re se luptă cu ispitele și se leapădă de
mândrie;

Bucură-te, glas al Evangheliei care
mustri păcatele pe care lumea le soco-
tește nevinovate;

Bucură-te, apostol al pocăinței tă-
măduitoare de suflete;

Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie,
mare făcătorule de minuni!

Condacul al 9-lea:

Urmaș al Sfântului Marcu al Efe-
sului te-ai arătat, apărând credința cea

curată de rătăcirile ereticilor, și, pentru
râvna ta, Dumnezeu te-a primit în ceata
Cuvântătorilor-de-Dumnezeu, împreună
cu care cânti neîncetat: Aliluia!

Icosul al 9-lea:

Apărător râvnitor al predaniilor
Sfinților Părinți ai fost, Sfinte Nectarie,
spre mâhnirea celor care prețuiau mai
mult cugetarea omenească decât pe cea
insuflată de Dumnezeu. Pentru care te
lăudăm zicând:

Bucură-te, că ne înveți să unim
dreapta-făptuire cu dreapta-cugetare;

Bucură-te, rudenie duhovnicească
a Sfântului Marcu, noul apostol din
Efes;

Bucură-te, prieten al Sfântului Fo-
tie, înțeleptul patriarh al Constantino-
polului;

Bucură-te, vestitor al învățăturilor
Sfintei Biserici;

Bucură-te, apărătorule al celor ce
iubesc predaniile Sfinților Părinți;

Bucură-te, că, asemenea Sfântului
Maxim Grecul, ai răbdat prigoană de la
cei de o credință cu tine;

Bucură-te, că, urmând aceluia, ai vădit rătăcirile ereticilor;

Bucură-te, că, fără să te scârbești de cei de alte credințe, te-ai scârbit de minciunile lor;

Bucură-te, pildă pentru ierarhii care apără credința ortodoxă;

Bucură-te, potrivnic al celor care răstălmăcesc adevărul;

Bucură-te, bucurie a celor prigo- niți pentru Hristos;

Bucură-te, apostol râvnitor al dreptei credințe;

Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcătorule de minuni!

Condacul al 10-lea:

Din lucrarea vrăjmașului, pentru păcatele unor credincioși sau chiar ale unor nevrednici slujitori ai altarului, unii oameni se smintesc și se îndepărtează de Biserică. Pune-le înaintea chipul viețuirii tale jertfelnice, o, sfinte al lui Dumnezeu, și, întorcându-i pe drumul cel bun, învață-i să cânte împreună cu tine: Aliluia!

Icosul al 10-lea:

În focul încercărilor, puțină credință avem, sfinte al lui Dumnezeu, și în inimile noastre se cuibăresc ușor îndoiala și deznădejdea. Nu vrem să fim osândiți pentru aceasta de către Dreptul Judecător, Sfinte Nectarie, ci vrem ca, prin rugăciunile tale, să fim întăriți în credință, în nădejde și în dragoste, pe care dobândindu-le să îți cântăm:

Bucură-te, că mulți oameni citesc sau află despre viața ta minunată;

Bucură-te, că ei te cheamă să le fii ocrotitor;

Bucură-te, că cei slabi se întăresc prin dragostea ta;

Bucură-te, alinare a sufletelor zdrobite de încercări;

Bucură-te, îndepărtând îndoiala din inimile noastre;

Bucură-te, învățându-ne să nu fim tulburați de sminteala pe care o împrăștie diavolul;

Bucură-te, povățuindu-i pe creștini să părăsească păcatul și minciuna;

Bucură-te, balsam pentru inimile rănite de păcat;

Bucură-te, cel ce ne-ai învățat să
nu amestecăm lumina cu întunericul;

Bucură-te, că gonești necredința
cu care ne ispitesc duhurile necurate;

Bucură-te, mărturie a împărăției
cerurilor;

Bucură-te, apostol al virtuții pen-
tru păstori și păstoriți;

Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie,
mare făcătorule de minuni!

Condacul al 11-lea:

Trupul tău a devenit templu al Du-
hului Sfânt și moaștele tale au izvorât
bună-mireasmă, arătând harul pe care
l-ai primit de la Dumnezeu. Și, închinân-
du-se sfintelor tale moaște, credincioșii
prind putere în lupta duhovnicească,
cântându-I lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 11-lea:

„Eu L-am rugat pe Dumnezeu ca
moaștele mele să fie împărțite în în-
treaga lume”, i-ai spus femeii care se în-
tristase, neștiind pricina pentru care, la
multă vreme după adormirea ta, trupul
tău părea să se supună legilor firii. Și
din oasele tale a izvorât mir, de a cărui

mireasmă s-au minunat credincioșii din toată lumea care s-au învrednicit să primească în bisericile lor câte o părticică din sfintele tale moaște. Pentru care îți cântă:

Bucură-te, că Domnul a vrut ca lumea întreagă să afle despre sfințenia ta;

Bucură-te, că trupul tău a fost biserică vie;

Bucură-te, că inima ta a fost altar al lui Dumnezeu;

Bucură-te, că, atunci când maicile au vrut să îți pună epitrahilul pe sfintele moaște, ți-ai ridicat capul;

Bucură-te, că, deși te desfătezi de frumusețile raiului, nu te îndepărtezi de cei care te cinstesc;

Bucură-te, că, rugându-se la mormântul tău, maicile au prins aripi duhovnicești;

Bucură-te, că, urmând povețele tale, Cuvioasa stareță Xenia a primit alese daruri duhovnicești;

Bucură-te, că ucenica ta a dobândit harisma vederii cu duhul;

Bucură-te, că, închinându-se la raclea ta, Cuviosul Filothei a râvnit a-ți urma pe calea sfințeniei;

Bucură-te, că, și după ce ai trecut la Domnul, i-ai îndrumat pașii spre intrarea în împărăția cerească;

Bucură-te, văzându-i pe credincioșii care, aflând despre viețuirea ta, pun început bun mântuirii;

Bucură-te, apostol al sfințirii creștinilor în vremurile din urmă;

Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcătorule de minuni!

Condacul al 12-lea:

Tămăduind-o de boala ei pe femeia ce purta numele Sfintei Parascheva, ai muștrat-o mai apoi că nu s-a grăbit să mărturisească altora ajutorul tău. Și, primind cu smerenie muștrarea ta, ea a scris de îndată cum ai vindecat-o, îndemnându-ne să Îi cântăm lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 12-lea:

Pentru a nu fi muștrați ca femeia aceea, chiar de nu avem priceperea de a mărturisi minunile tale, nu vom tăcea a le vorbi altora despre ajutorul pe care îl dai celor care se roagă ție. Pentru ca,

împreună cu noi, și ei să te laude cu glas
de bucurie, spunând:

Bucură-te, ocrotitorule făcător de
minuni;

Bucură-te, ierarh făcător de mi-
nuni;

Bucură-te, mare făcătorule de mi-
nuni;

Bucură-te, că nu ne săturăm să îți
aducem laude;

Bucură-te, floare aleasă a raiului;

Bucură-te, prieten al creștinilor
care dau mărturie despre puterea ta;

Bucură-te, învățându-ne să mărtu-
risim minunile tale;

Bucură-te, că nu vrei să ținem lu-
mina sub obroc;

Bucură-te, primind rugăciunile cre-
dincioșilor care au nădejde în ajutorul
tău;

Bucură-te, că nenumărată mul-
țime de oameni ți-au mulțumit pentru
ajutor;

Bucură-te, muștrătorule al celor
nerecunoscători;

Bucură-te, apostol al minunilor lui
Dumnezeu;

Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie,
mare făcătorule de minuni!

Condacul al 13-lea:

O, Sfinte Nectarie, sprijin al celor
care Îl mărturisesc și Îl vor mărturisi pe
Hristos prin viața lor, răbdând felurite
prigoane din partea văzuților și nevăzu-
ților vrăjmași, ocrotește-i cu puterea ta
pe toți creștinii, ușurându-le suferințele
și întărindu-i în lupta duhovnicească,
pentru ca să Îi cânte împreună cu tine
Dumnezeului celui Viu: Aliluia!

*Acest Condac se zice de trei ori.
Apoi iarăși se zice Icosul întâi: Precum
oarecând marele ierarh Nicolae... și
Condacul întâi: Veniți, ucenicilor ai lui
Hristos... Apoi se zice această*

Rugăciune

O, preasfinte și întru tot lăudate,
mare făcătorule de minuni Nectarie,
primește această puțină rugăciune de la
noi, nevrednicii robii tăi, căci către tine,
ca la un adevărat izvor de tămăduiri și

grabnic folositor și ajutor preamînat scăpînd și către sfînt chipul icoanei tale privind, cu lacrimi fierbinți ne rugăm ție: vezi, sfînte, durerile noastre, vezi sărăcia și ticăloșia noastră. Vezi bubele sufletelor și ale trupurilor noastre. Ne rugăm ție, Sfînte Nectarie, grăbește de ne ajută cu neîncetatele și sfintele tale rugăciuni și ne sprijinește pe noi, robii tăi. Ia aminte la suspinele noastre și nu ne trece cu vederea pe noi, ticăloșii și scârbiții, că știm, sfînte al lui Dumnezeu, că de ai și pătimit grele prigoniri pentru dragostea lui Hristos, dar prin ele ai aflat dar de la Dumnezeu și astăzi viețuiești luminat în Împărăția cea gătită sfinților, fiindcă ne-am încredințat că, și după mutarea ta din viața aceasta trecătoare, cine a năzuit la ajutorul tău și cu credință ți s-a rugat nu a rămas neajutat. Că cine te-a chemat pe tine într-un ajutor și nu l-ai auzit? Sau cine te-a chemat pe tine, de minuni făcătorule, și tu l-ai trecut cu vederea? Sau cărui om, în dureri aflîndu-se și alergînd spre ajutorul tău, nu i-ai ușurat suferința? Minunile și ajutorul tău ne-au făcut și pe noi, ticăloșii și scâr-

biții, să te chemăm în ajutor. Am auzit că trupul tău a rămas neputrezit, pentru a întări în noi credința în înviere. Am auzit și că, din dragoste pentru poporul credincios, mai apoi L-ai rugat pe Dumnezeu ca binecuvântarea sfintelor tale moaște să se răspândească în toată lumea. Știm, o, alesule ierarh, de mulțimea tămăduirilor pe care le-ai făcut, nou doctor fără-de-arginți arătându-te. Nu cunoaștem nici suferință și nici durere pe care să nu le poți alina. Nu cunoaștem nicio boală căreia tu să nu îi poți aduce tămăduire, dacă tămăduirea este spre mântuirea celor ce se roagă ție. Dar, mai mult decât atât, nu numai că ai tămăduit boli despre care doctorii ziceau că nu pot fi tămăduite, ci și pe mulți bolnavi i-ai ajutat să se întărească în credință și în răbdare, și să ia plată de la Dumnezeu pentru osteneala lor. Și aceștia, fără să primească tămăduirea trupească, au primit tămăduirea sufletească și I-au mulțumit Domnului că, prin ghimpele bolii, au fost aduși de la iubirea acestei lumi la iubirea celor sfinte, de la calea cea largă a patimilor la calea cea îngustă a mântuirii.

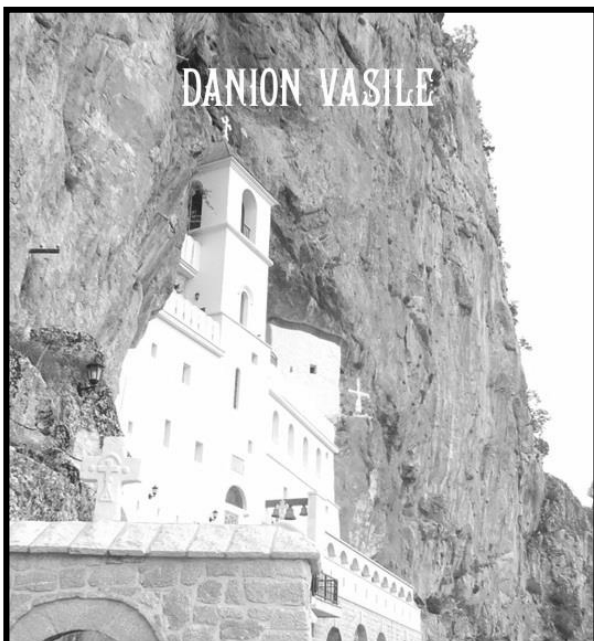
Aceste minuni ale tale, sfinte, ne-au făcut și pe noi a crede că la orice facere de bine ești gata ajutător și grabnic folositor și sprijin minunat. De aceea, suntem încredințați că pe tot cel ce aleargă la tine, cerând cu credință ajutor, nu-l treci cu vederea. Pentru aceasta și noi credem că și acum același ești, sfinte, precum atunci când i-ai ajutat pe cei care au alergat la tine. Credința noastră este slabă, dar, fiind scârbiți și în pagubă, alergăm la tine cu credință și cu lacrimi. Îngenunchind, ne rugăm ție, Sfinte Ierarhe Nectarie, ca să te rogi pentru noi lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce n-a trecut cu vederea rugăciunile tale cele jertfelnice, ci te-a ascultat și te-a întărit și te-a primit în cereștile locașuri. Către Acela roagă-te, ca să fim și noi ajutați și miluiți, pentru rugăciunile tale, și din pagube și necazuri izbăviți, ca să lăudăm și să binecuvântăm și să slăvim întru-tot-lăudatul și preaputernicul nume al Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Și se face otpustul.

Cuprins

În loc de introducere.....	5
Scrisoare către Sfântul Nectarie	7
„Mi-a spus Sfântul Nectarie că m-a operat” Ioan Casian Fărcaș.....	17
„Planul lui Dumnezeu era altul” Adriana Fărcaș.....	20
„O minune adevărată”	56
Ioan Fărcaș	56
„Eu am crezut din prima” Părintele Nectarie, Mănăstirea Recea.....	109
„S-a întâmplat minunea și nu ne-a venit să credem...” Părintele Vasile Tobias de la Crăciunești.	114
„Cartea e o dovadă, e un document” Părinte Ioan Tutecean de la parohia Mureșeni.....	121
„E bine să ne rugăm, să insistăm, să batem” Părintele Florin Țifrea de la capela Spitalului județean.....	124
„Minunea s-a întâmplat. Chiar s-a întâmplat...” O.H.....	131
În loc de postfață	146
ACATISTUL SFÂNTULUI IERARH NECTARIE DIN EGHINA, NOUL FĂCĂTOR DE MINUNI.....	16565

Recomandare Editura Areopag

IZBĂVITORUL DE FRICĂ

Prietenul nostru,
Sfântul Vasile de la Ostrog